

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๒ มีนาคม ๒๕๖๑

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

© ชาติไทยมีผ่านผ้า
พระจริยะยืนสัตย์
“ประชาธิปไตย”ชัด
“ไทยนิยม”จึงได้

ทรงวัตร
ยิ่งไรรู้
ตามหลัก พุทธเลย
อยู่ยังยืนยง

ประชาธิปไตย ไทยนิยม คือใจ

ชุดท่อکش ฟารินควัน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade
สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

0 2733 6670

0 2733 4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08 2345 3648

มาลัยทิพย์ ไก่คาพันธ์ 09 0828 2728

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

farinkwan@gmail.com

“ประชาธิปไตยไทยนิยม” คือไหน?

(๑) “ไทยนิยม”นั้นไซร้
เป็น“ประชาธิปไตย”
มีอัตตลักษณ์ใน
จึงยากที่จักแก้

(๒) แต่มาเสริมรูปให้
ปรุ่แต่งกันออกไป
เพื่อลบ“ราก”จากไทย
“เศรษฐกิจ”ชาติรุ่ง

(๓) ไทยคมค่าพุทธด้วย
ยิ่งกว่า“ยีน”สืบสาน
“ฝังรากจิต”ไทยจาร
“อริปไตย”ไทยเอื้อ

(๔) ใครบ่แฉ่งลัจจ้แท้
นั้น“ประชาธิปไตย”สุด
แต่บ่ชัด“โลกุต-
จึงออกนอกทางแคล้ว

(๕) ชาติไทยมีผ่านเผ้า
พระจริยะยีนลัตย์
“ประชาธิปไตย”ชัด
“ไทยนิยม”จึงได้

(๖) ผู้หลง“ต่างชาติ”ล้วน
หลง“ศาสตร์นอกพุทธ”จม
จึงเป็นเช่นเห็น“สม-
เศรษฐกิจเลยเตี้ยตื่น

(๗) “ไทยนิยม”คมชัดด้วย
วรรณะเก้า*แบบยอดคน
ไม่โง่กพาดน
“อริปไตย”ไทยใช้

ไหนใด
ชัดแท้
ใจ ลึก กั้นเฮย
เปลี่ยนเชื้อ“นิยม”เดิม
หลงสมัย
ชานฟุ้ง
นั้นไป ได้เลย
เลิกแล้ว“ไทยนิยม”
“วิญญาน”
ชาติเชื้อ
โลกุตร มาแอ
ประเทศไว้เป็น“ไท”
ว่าพุทธ
วิเศษแล้ว
ระ”เลอะ เองพอ
คลาด“เนื้อพุทธ”ไป
ทรงวัตร
ยิ่งไซร้
ตามหลัก พุทธเลย
อยู่ยังยีนยง
งงม
ยากพิน
เพช”สุด
ต่ำด้วย“ทุนนิยม”
“ความจน”
สละได้
ต่ำตก แสวง“รวย”
ศาสตร์แท้พระราช

“สไมย์ จำปานพวง”

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

“ประชาธิปไตยไทยนิยม” คือไหน?

ณ คาบนี้ เวลานี้ ประเทศไทยได้เดินทางมาถึงจุด ๒ แพร่ง ๒ ฝ่าย ระหว่างฝ่ายที่เอาและไม่เอา คสช. ฝ่ายที่ไม่เอา คสช. ดูเหมือนจะเป็นกลุ่มใหญ่ เป็นปีกแผ่นแน่นหนา พร้อมทั้งจะกลับเข้ามายึดครองประเทศไทย ได้แก่ กลุ่มทักษิณและนอมินีของทักษิณ นอกนั้นก็เป็พวกแนวร่วมกระเซ็นกระสาย ยึดใครยึดมัน ได้แก่ กลุ่มไม่เอาทั้งทักษิณ ไม่เอาทั้ง คสช. ไม่เอาชป. ไม่เอาๆ ๆ ฯลฯ เอาแต่ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ จึงรวมกับใคร ๆ ไม่ได้ ประชาธิปไตยอยู่ที่ความรู้ของคุณ ความเห็นของคุณ (ในหลวง ร. ๙ ทรงเน้นว่า หัวใจของประชาธิปไตยอยู่ที่คำว่า “พอสมควร” ไม่ใช่แต่จะเอาให้ได้อย่างที่ใจเราคิด)

แน่นอนว่าถ้าระบอบทักษิณกลับมา ก็จะได้ประชาธิปไตยพร้อมกับระเบิดมถล่มทำลายฝ่ายตรงกันข้าม สร้างความแตกแยกให้แก่บ้านเมืองอย่าง ๑๐ ปีที่ผ่านมา ชีวิตของพวกเราจะได้กลับไปหากลิญคุกกันอย่างเก่า **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์** มองสถานการณ์บ้านเมืองที่กำลังซบเซาเกี่ยวกันอยู่ในขณะนี้เอาไว้ว่า.....

“ประชาธิปไตยในเมืองไทยขณะนี้มิคณะ คสช. บริหารอยู่ โดยผลรวมที่เกิดขึ้นถือว่าดีกว่าคณะต่าง ๆ ที่ผ่านมา ไม่ว่า **ทักษิณ สมัคร สมชาย ยิ่งลักษณ์** ยิ่งและทะ แถมประชาธิปไตยไปอีกหน่อย คณะ **พลเอก ประยุทธ์** ก็ทำต่อจากคณะพวกนี้ เพราะฉะนั้นเทียบได้เลย พลเอกประยุทธ์บริหารดีกว่าแน่ แต่ถ้าให้มีเลือกตั้งขึ้นขณะนี้ คุณจะหวังได้ไหมว่าการบริหารประเทศจะสงบเรียบร้อยราบรื่นเช่นที่มันเป็นอยู่ในขณะนี้?

อย่าประมาทอำนาจของพวกผีกระสือ หน้าเก่า ๆ ที่กระเหี้ยนกระหือรือจะเข้ามาโกงกินบ้านเมือง อย่าไปเอารูปแบบการเลือกตั้งมาเป็นตัวตั้ง มันเป็นประชาธิปไตยเพียงปลายเส้นขนผิวผิน ใช้เวลาเพียงแค่ ๔-๕ วินาที เนื้อแท้ของประชาธิปไตยนั้นมีอีกมากมายในหลายมิติ ลึกซึ้งเกินกว่าจะตัดสินโดยวิธีการเลือกตั้ง แล้วนักเลือกตั้งทุกคนนี้ไม่ต่างอะไรกับคนเข้ามาแสวงหาอำนาจและผลประโยชน์ โดยใช้ตำแหน่ง

หน้าที่ทำมาหากิน ซึ่งไม่ได้ทำเพื่อประชาชนอะไรเลย คำว่า “**ประชาธิปไตย**” คืออะไร? ประชาธิปไตยคืออำนาจเป็นของประชาชน ผู้บริหารจึงคือผู้ที่มาทำเพื่อประชาชนหรือรับใช้ประชาชน ประชาธิปไตยในยุค **พระพุทธเจ้า** พระองค์ทรงปลดปล่อยผู้คนให้พ้นจากความเบียดเบียน เลิกถือชั้นวรรณะ ให้ผู้คนมีอิสระเสรีภาพ มีความเท่าเทียมกันเป็นภราดรภาพ แม้แต่ประชาธิปไตยในยุค **พ่อขุนรามคำแหง** ท่านก็ให้อำนาจแก่ประชาชน ดูแลประชาชนแบบพ่อปกครองลูก ใครมีทุกข์เดือดร้อนก็ให้มาตีระฆัง มีเรื่องขัดข้องเป็นทุกข์ร้อนอะไรให้มาเลย ให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพเต็มที่ (“ใครใคร่ค้าช้างค้า ใครใคร่ค้าม้าค้า ใครใคร่ค้าเงินค้าทองค้า เจ้าเมืองบ่เอาจกอบ* ไพรฟ้าหน้าใส ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว”)

ยิ่งในหลวงรัชกาลที่ ๙ เาของพระพุทธเจ้ามาทำเต็มที่ (ปฐมบรมราชโองการตรงกับปฐมโอวาทให้แก่พระอรหันต์ ๖๐ รูป ; เพื่อประโยชน์และความสุขแก่มหาชน) แต่คนเข้าไม่ถึงเนื้อหา **ประชาธิปไตยจริง ๆ นั่นคือโลกุตระ คือ การทำเพื่อประชาชน รับใช้ประชาชน จนหมดตัวหมดตน** แต่ดีที่คนไทยมีแก่นอนุสัย (DNA) ในจิตลึก ๆ รู้ดีว่า ประชาธิปไตยที่ในหลวงได้ทรงทำมาตลอด ๗๐ ปี ท่านทำเพื่อประชาชน โดยไม่ได้หาเสียง ไม่ได้หวังประโยชน์สิ่งใด ๆ ตอบแทนมาเพื่อพระองค์

เมื่อในหลวงสิ้นพระชนม์จึงพากันร้องไห้ ต่างตั้งใจจะดำเนินตามรอยพระยุคลบาท จะทำตามพ่อสอนพ่อทำ ก็ขอให้พยายามกันจริงๆ พยายามให้ถึงความเป็น “ไท” ไม่เป็นทาส (อิสระเสรีภาพ) ให้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน เป็นพี่เป็นน้อง (ภราดรภาพ) มีความสงบเรียบร้อย เป็น “**แลนด์ ออฟ สไมล์**” (สันติภาพ) มีน้ำใจย่นขันแข็ง (สมรรถภาพ) และมีบูรณาการ (บูรณภาพ) เพื่อให้เป็นประชาธิปไตยไทยนิยมที่ไม่ต้องไปตามกันใคร! (เรียบเรียงจากคำบรรยายเรื่อง **ประชาธิปไตยไทยนิยม** โดย **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**)

☸ ● **จริงจัง ตามพ่อ**

*จกอบ หรือ จังกอบ คือ ภาษีสินค้าผ่านด่าน

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๒ เดือนมีนาคม ๒๕๖๑

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

- 1 นัยปก : “ประชาธิปไตยไทยนิยม” คือไหน? สไมย์ จำปาแพง, จริงจ้ง ตามพ่อ
- 4 จากผู้อ่าน บรรณาธิการ
- 6 ชีวิตจำลอง จำลอง ศรีเมือง
- 10 คูนิดคิดหน่อย บรรณาธิการ
- 11 เปิดยุคบุญนิยม เก่าสมัย ใหม่เสมอ
- 16 ลีสันชีวิต (ดร.วิวัฒน์ ศัลยกำธร) ทีม สมอ.
- 24 คิดคนละซั้ว แรงรวม ชาวหินฟ้า
- 32 การ์ตูน วิสูตร
- 34 ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน ดั่งนั้น วิมุติตินิยม
- 38 เชื้ออย่างพุทธ ถมวมพุทธ
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? สมณะโพธิรักษ์
- 52 ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง ฟ้าสาง
- 54 ซาดกทันยุค ถมวมพุทธ
- 57 เวทีความคิด นายหนูนดี
- 58 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
- 62 ไม่อยากพอ ก็ต้องพอ พิมพ์ลัทธินี้
- 65 คาบข่าวมาจับขาน พิราบโท
- 66 แค่คิดก็หนาว...ว้ นายชิง วินเทอร์
- 68 เรื่องสั้น (จากตุ่มหาราช ตอนที่ ๑๒) เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
- 73 ชีวิตไร้สารพิษ ล้อเกวียน
- 76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน พอด เทพสุรินทร์
- 78 กติกาเมือง ประคอง เตกฉัตร
- 80 ปิดท้าย พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์โชค
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินดี้
สุเสรี สิประเสวีรัฐ
ชื้อสนิท นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลสนิท น้อยอินดี้
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งตามนัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี้

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี้

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

๑๖

สั้นชีวิต

ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของเราเกิดที่อเมริกา
เติบโตที่สวีตเซอร์แลนด์
ทรงเห็นเหตุการณ์ทั่วโลกว่าเกิดอะไรบ้าง
ท่านรู้ตั้ง ๘ ภาษา อ่านได้ พูดได้ สื่อสารได้รู้เรื่อง
จึงรู้ความเป็นไปของโลกดี ท่านจึงบอกว่าจะไม่เอา
ไม่อยากเป็นประเทศก้าวน้ำอย่างมา
เพราะประเทศที่ก้าวน้ำอย่างมา จะถอยหลังอย่างน่ากลัว

“วาระร้อยปี ป่วย อังภากรณ”

๑ กุชายชาตชาติเชื้อ ชาตรี
 กุเกิดมาก็ที่ หนึ่งเฮ้ย
 กุคาคก่อนสิ้นชี- วาวาตม์
 กุจักไว้ลายเว้ย โลกให้แลเห็น

๑ เขียนชีวประวัติไว้ เพื่อชวนไชยามยุคเชิญ
 “เหลียวหลังแลหน้าเส้น” พลีอุทิศสอนลูกไทย

๑ ขอยกผู้ก้าวอย่าง สื่อบบอย่างผู้ยิ่งใหญ่
 ทั่วโลกแสนอาลัย จารึก“ป่วย อังภากรณ”

๑ เกริกก่อเศรษฐกิจ เกิดผลผลิตงามสลอน
 การคลังคลายสิ้นคลอน เหมือนหกล้มแล้วรีบลุก

๑ เสียตายดูจ“ตัวต่อ” ปราบ”พวกท้อ”ฉุกละทุก
 “ฉ้อราษฎร์บังหลวง” รุก ไว้ลายด้านปราบรายตัว

๑ ระบบตบตาบ่าว มือมันสาวเป็นเจ้าของ
 ครอบงำสนเชือกงัว เรียกใช้งานแลกกับเงิน

๑ แบ่งชนสองชนชั้น กันและกันอย่าก้าเกริ่น
 หนึ่งทาสอีกหนึ่งเทิน ยิงเหลื่อมล้ำยิ่งทุกชั้น

๑ มูลเหตุแห่งปัญหา จิตภูษาขึ้นนำผล
 สมควรคนสมคน เท่าเทียมกันตามหลักการ

๑ ชาตีสุขสุขเกษม ต่างปรีดีเปรมสุดสายป่าน
 ลิทธิมิธรรมทาน ประจักษ์รัฐราษฎร์เรียนรู้

๑ รางวัล“ยูเนสโก”ไซร์ เขามอบให้ยีนสองหู
 ช่วยชาติชนเชิดชู เป็นนักสู้มีสร่างซา

๑ สมัครทหารใหม่ “เสรีไทย”เก่งทุกท่า
 กู้เมืองกลับคืนมา พลันรอดพ้นฝ่ายฟ้ายแพ้

๑ ประเทศไร้พันธะ พลิกตรรกะหาทางแก้
 ลัญญาที่ต่อแย เสมอภาคจึงโสภา

๑ มวลชนชาติเข้มแข็ง ร่วมหยัดยีนหยั่งรากหญ้า
 ปักธงคงครุฑธา ปลุกประชาริปไตย

๑ ระบอบเคียงคู่ป่า ทิมดำขาโจรป่วยไซ้
 ริษาคอยชักใย เห็นแก่ตัวชั่วดำตา

๑ คนดีศรีแผ่นดิน สุกสกาวและแกร่งกล้า
 อนาคตอนิจจา ตกสรวรรค์จนวายวาง

๑ นาย”ป่วย อังภากร” ทำงานช้อนมากสรรค์สร้าง

โจรไพรได้อำพราง ชูมือเปิดกิมิปาน
 ๑ ตราดีดีใส่ตัว เรื่องชั่วชั่วยปล่อยร้าวฉาน
 ลั้งคนมาแบกคาน เจ็บจนจุกข้าวกระจาย

๑ จีนแปล“ป่วย”ว่า“เปรี๊ยะ”
 แปล“อึ้ง” “เหลือองค์มากหลาย”
 “ภากรณ” “แสงในกาย”
 คือ“เหลือองค์แสงอาทิตย์”

๑ ขึ้นชื่อลือเลื่องชด มุ่งขจัดพวกโรคจิต
 โกงรัฐรวยล้มฤทธิ์ จับได้ปูประจานปีบ

๑ ลูกศิษย์นับแสนแสน สืบทอดแทนกิตติศัพท์
 ปณิธานท่านลำทับ ต้องประดับกับแผ่นดิน

๑ วาระร้อยปีเกิด จักทูนเทิดไปทุกถิ่น
 โลกประกาศก้องระบิล สรรเสริญ“ป่วย อังภากรณ”

● สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ

[๑ โคลงสี่สุภาพ “ป่วย อังภากรณ”

เขียนเมื่ออายุ ๒๔ ปี (พ.ศ.๒๔๘๓)]

เชิดชูคนมีค่า ชี้นัดว่าสังคมไทย
 เทิดทูนพิสูทธิใส เหนือตำแหน่งยศศักดิ์ศรี
 หมายมองการเมืองไทย ผันแปรไปตามวิถี
 คนเก่งและคนดี โยถดถอยยอมปล่อยวาง?

ปมคนที่ควรชม ชมคนที่ควรชม

ข่าวดังลั่นป่าใหญ่ นายกา ลุงตุ้ให้กำลังใจนาย
 วิเชียร ชินวงษ์ หัวหน้าเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทุ่งใหญ่นเรศวรด้านตะวันตก รวมถึงเจ้าหน้าที่รัฐทุกท่านที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อตรง เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก ขอให้ยึดมั่นในคุณงามความดี ไม่ท้อถอย และเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้อื่นและคนรุ่นหลังต่อไป เช่น กรมราชทัณฑ์ที่ลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดต่อหน้าที่ เช่น เรียกเงินจากญาติ นำโทรศัพท์เข้าไปให้ผู้ต้องขัง ฯลฯ อย่างเด็ดขาด คงจะเข้ายุคคนดีที่หาญกล้าทำสิ่งถูกต้องควรได้รับคำชื่นชมแล้วกระมัง

● เทียน นำไทย

☞ “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ถ้าสำนึกนี้หยั่งถาวรในจิตวิญญาณของข้าราชการ ชาติของเราจักเป็นเอกภาพและเจริญรุ่งเรืองรุ่งหน้าไปยิ่งกว่านี้มากนัก

ประธานนักการเมืองก็จะพัฒนาจิตวิญญาณตนเองไปด้วยเพื่อติดตามตรวจสอบฝ่ายราชการในที่สุดประโยชน์ก็จะเป็นที่ของแผ่นดิน-ประชาชนเต็มเม็ดเต็มหน่วย นี่แหละที่เรียกว่า “ธรรมย่อมคุ้มครองโลก”

งานอุณโธรัก

ดิฉันอยู่ต่างจังหวัด ทราบข่าวงานอุณโธรักซึ่งจัดที่พระลานพระราชวังดุสิต จึงชวนกันกับเพื่อนมาเที่ยว มาแล้วก็ประทับใจ เห็นประชาชนกระตือรือร้นมาเที่ยวชมด้วยความสุข ดอกไม้ต่างสีสันจัดไว้งามสะพรั่ง วัฒนธรรมย้อนยุค เช่น การแต่งกาย อาหารการกิน ขนมของว่างแปลกๆ อย่างค่างคาเวือก ผู้คนรอคิวยาวเป็นชั่วโมงเพื่อซื้อรับประทาน ต่างสนใจของว่างแบบไทยๆ ขอน้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ในหลวงรัชกาลที่ ๑๐ ทรงพระเมตตาจัดงานเพื่อให้ประชาชนมีความสุขขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

● ครัวบ้านนอก

☞ ขณะที่เรายังเฝ้าก้าวไปข้างหน้า อีกขาหนึ่งก็ยังยืนย่นหยุดพื้นอยู่ข้างหลัง นั่นคือทั้งสองขาที่ยืนหยุดยึดพื้นมั่นคง

วิถีดำรงกายดำเนินชีวิตของคนเป็นฉันใด ก็ไม่ต่างกับของชาติไทยที่ชาวไทยต้องร่วมกันรับผิดชอบด้วยสำนึกความเป็นชนชาติไทยได้ร่วมพระบารมีที่ก่อเกิดราชอาณาจักรสืบทอดมาจนบัดนี้!

รำลึกถึงวันเก่าด้วยความสุขเกษมแล้ววางแผนจรรโลงไทยวันนี้ให้ปลอดภัยจากเหล่าฉ้อฉลหลอกลวงเผ่าพันธุ์ หากตนจักต้องเสียสละอันใดก็จงยอมเถิด เพื่อรวมพลังพิทักษ์แผ่นดิน!

กลืนข้าวที่จางหาย

เห็นหลังปก“เราคิดอะไร”ที่พูดถึงเรื่องข้าว.. ข้าวไม่ใช่สินค้า ข้าว คือ อาหารที่ต้องแบ่งปันกันกิน เลยนึกถึงคุณครูท่านหนึ่งท่านเล่าให้ฟังว่า สมัยก่อนโน้นที่บ้านปลูกข้าวกินเอง ปลูกแบบธรรมชาติ ไม่ได้ใช้ปุ๋ยเคมีแบบเดี๋ยวนี้ ที่บ้านต้องหุงข้าววันละ ๓ เวลา หุงเยอะๆ หม้อใหญ่ๆ เพราะจะมีคนแหวะเวียนมากินข้าวที่บ้าน คนหมู่บ้านเดียวกันบ้าง คนต่างหมู่บ้านบ้าง ข้าวที่บ้านหุงแต่ละทีกลิ่นหอมไปไกลมาก ชนิดที่ว่าเดินเข้ามาในหมู่บ้านก็ได้กลิ่นข้าว รู้กันทีเดียวว่ากำลังหุงข้าว ใครๆก็ชอบมากินข้าวที่บ้าน ไม่ว่าจะตำรวจ ครู ชาวบ้าน ก็มากินกัน กินฟรี แบ่งกันกินนี้แหละเพราะข้าวบ้านนี้กินอร่อยมาก กินแค่ข้าวไม่ต้องมีกับก็ยังคงกินกันได้เยอะ ข้าวนุ่มและหอมมากจริงๆ แต่เดี๋ยวนี้ไม่เหลือพันธุ์แล้ว เสียตายมาก ...ฟังคุณครูท่านนี้เล่าแล้วก็อยากประกาศสั้นๆ ใครมีพันธุ์ข้าวที่หุงแต่ละทีกลิ่นหอมชื่นใจ ชวนให้กระเพาะมีชีวิตชีวาก็นำพันธุ์มาเผยแพร่แบ่งปันกันหน่อย เพราะข้าวเดี๋ยวนี้เป็นอะไรไม่รู้ ...คุณครูท่านเล่าว่ามีอยู่วันได้ไปที่ร้านอาหารร้านหนึ่ง ข้าวที่นั่นทั้งแข็งและไม่มีการหอมเอาเสียเลย เป็นข้าวเฝ้าฝีมือสาวสวยที่ฝากไว้ก่อนสะบัดกันหลบหนียังคงค้างหลงเหลืออยู่หรือเปล่าไม่ทราบได้

● คนไทยกินข้าว

☞ รำลึกถึงวัยเด็ก ลูกครูประจำชานบ้านนอกแม่เป็นชาวนา สีสข้าวเปลือกแล้วผัดข้าวด้วยกระดัง ตำข้าวในครกไม้ด้วยสากตะลุมพุกแล้วร่อนด้วยตะแกรงเอาร้าออก หุงข้าวกล้องด้วยเตาฟืน-หม้อดิน หลังรินน้ำข้าวตอนดงหม้อก็เอาใบเตยกบปากหม้อ กลิ่นหอมตลบ ผมเป็นลูกคนหัวปีต้องช่วยงานสารพัด ทั้งงานบ้านงานสวน

ถ้ายังมีคนไทยโหยหากำพิตเดิม ข้าวไทยก็ไม่สูญพันธุ์!

☞ USSณาธิการ

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก กอง บ.ก.“เราคิดอะไร” จึงขอนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสัจธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

“ผมสู้อย่างจนๆ ระชนชนช่วยแต่ไหน ก็สู้แต่ไหน ถ้าผู้ล้มตราบราชอื่นๆ ทำอย่างงั้นมันง ตงจะระชนงัดตัวให้จำง เอาไม่ช่วยตนจนๆ ได้มากมาย และไม่มีตความจำนงมั่นสำนั้มกฯ ที่จะไม่ยอมโก่งเพื่อเอาทุนคืน”

๑๔. วัดค่าของสังคม

๘ กรกฎาคม ๒๕๒๘ อาจารย์เกษม ศิริสัมพันธ์
ให้คนถือหนังสือไปหาผมที่กระทรวงกลาโหม
ผมเห็นหนังสือก็รีบไปพบท่านที่บ้านทันที

ผมเคยทำงานร่วมกับอาจารย์เกษม สมัยท่าน
นายกเปรม ซึ่งอาจารย์เกษมเป็นรัฐมนตรี และผม
เป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่จริงผมรู้จักท่าน
ก่อนหน้านั้นอีก ผมมักจะไปสนทนา ปรับทุกข์เรื่อง
การบ้านการเมืองตามระยะเวลาเป็นประจำ

อาจารย์เกษมวิเคราะห์ให้ฟังว่า การหาเสียง
เลือกตั้งในกรุงเทพฯ ชักจะไปกันใหญ่ ทุ่มเงินเข้าสู่
กันอย่างมโหฬาร อีกหน่อยคนจน ๆ จะไม่มีโอกาส
เล่นการเมือง ลำพังป้ายโฆษณาหาเสียงป้ายใหญ่ ๆ
ก็เข้าไปเป็นล้านบาทแล้ว ซึ่งกันไปทำหน้าที่ซึ่งมี
เงินเดือนเดือนละไม่เท่าไร ไม่สมเหตุผล

ท่านตรองดูแล้ว มั่นใจว่าผมจะดึงค่านิยม
ทางการเมืองให้กลับมาสู่แนวทางที่ถูกที่ต้องได้
จึงชวนให้ผมลงสมัครรับเลือกตั้งผู้ว่าราชการ
กรุงเทพมหานคร ในนามพรรคกิจสังคม

ผมงง แต่ไหนแต่ไรไม่เคยคิดวางแผนจะเป็น
ผู้ว่าฯ รับราชการทหารก็สบายดีแล้ว อยู่ในหมู่
พี่ ๆ น้อง ๆ อบอุ่นใจ งานการก็ไม่หนักหนาอะไร อยู่ ๆ
ไปยศก็คงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เคยเป็นหัวหน้านักเรียน
นายร้อย จบโรงเรียนเสนาธิการ จบปริญญาโท การ
บริหาร ผ่านการรบทั้งในลาวและเวียดนาม มีคุณ-
สมบัติพร้อมรับราชการทหารต่อไปได้อย่างสบาย ๆ

บางครั้งผมเป็นคนชอบเสี่ยง ครูปาอาจารย์
ในโรงเรียนทหารเคยเน้นหนักแน่นหนาว่า ถ้าจะเสี่ยง
ต้องเสี่ยงชนิดที่ “ใคร่ครวญแล้ว”

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง
แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้
ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่
บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน
ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง
ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของ
ผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละ
เวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดย
นักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๒๕๒๘

๗ มกราคม ๒๕๓๓

ผมจึงขอเวลาอาจารย์เกษมใคร่ครวญดูก่อน
แล้วผมจะให้คำตอบว่าจะสมัครหรือไม่ นับตั้งแต่นั้น
วันที่อาจารย์เกษมจุดไฟความคิดขึ้น ผมก็ได้แต่
คิด คิด คิด คำตอบในแต่ละวันจะออกมาว่า

เอา ไม่เอา ไม่เอา เอา

เอา ไม่เอา ไม่เอา เอา

พอครบกำหนด ๑ เดือน ผมก็โทรศัพท์ถาม
อาจารย์เกษมบอกว่าได้เสนอพรรคกิจสังคมไปแล้ว
แต่ผู้ใหญ่ของพรรคดูจะไม่สนใจการเลือกตั้ง กทม.
เท่าใดนัก ผมจึงแจ้งกับอาจารย์เกษมว่า ผมได้แต่
คิด คิด ยังไม่ตกลงใจเหมือนกันว่าจะสมัครไหม
และจะสมัครพรรคกิจสังคมหรือเปล่า ยังไม่มีอะไร
เป็นมัน เป็นเหมาะ แต่ถ้าวางอย่างไรแล้ว ผม
จะแจ้งให้อาจารย์เกษมทราบเป็นคนแรก

พลตรีสุภร นักเรียนรุ่นน้องผม เคยโทรศัพท์
พูดที่เล่นที่จริงกับพลตรีสนั่น ขจรประศาสน์ จาก
โต๊ะทำงานใกล้ ๆ กับโต๊ะผม ทำนองที่เล่นที่จริง

“ที่ลองเขาจะสมัครเป็นผู้ว่าฯ จริงๆ นะ ไม่เชื่อ
หรือครับ”

ฝ่ายโน้นก็ยังไม่เชื่ออยู่ดี คล้าย ๆ กับปาฏิหาริย์
ในหนังอินเดีย

ต่อมาผมโทรศัพท์เรียนอาจารย์เกษมว่า ผม
ตัดสินใจแล้ว สมัครในนามกลุ่มอิสระ อาจารย์เกษม
พยักหน้า เพราะพรรคกิจสังคมก็ยังคงเฉยอีก

ผมเปลี่ยนแนวจากทหารมาเป็นนักการเมือง
เต็มตัว เพราะการกระตุ้นจากอาจารย์เกษมแท้ ๆ
มีอาชีพอยู่ดี ๆ ยังไม่เกษียณก็คิดลาออกไปเสี่ยง

วันที่ผมไปลาท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กลาโหม พลอากาศเอกพะเนียง กานตรัตน์ ท่าน
ถามผมคำสองคำ มองผมอย่างฉงนสนเท่ห์ แล้วก็
ยิ้ม ๆ ท่านคงมีคำถามในใจว่า “ผมคิดดีแล้วหรือ”

หนังสือพิมพ์มติชนตามไปสัมภาษณ์ หลวงพ่อ
ปัญญาันทภิกขุ ถึงวัดชลประทาน วันนั้นผมอยู่ที่
กุฏิท่านด้วย ได้ยินหลวงพ่อตอบผู้สื่อข่าว

“อาตมาเห็นว่าคุณจำลองน่าจะสมัครเป็นผู้ว่า
ดูซิว่าประชาชนเขาชอบจะเลือกคนมีศีลมีธรรม
เป็นผู้ว่า หรือเลือกใคร เป็นการวัดค่าสังคม”

เมื่อตกลงใจแน่วแน่แล้วว่าจะขอเอาตัวเข้า
มาเสี่ยงในเวทีเลือกตั้งที่ใหญ่ที่สุด ใหญ่กว่าเวที
เลือกตั้ง ส.ส. เพราะเลือกกันทั้งกรุงเทพฯ ไม่ใช่แต่
เฉพาะเขตย่อย ๆ ผมก็หาเสียงเต็มที่ เสียเงิน
๖,๐๐๐ บาท เป็นค่าสมัคร ๕,๐๐๐ บาท และค่าพิมพ์
รูปवाद้าอีก ๑,๐๐๐ บาท

กรุงเทพฯ กว้างใหญ่ ปักป้ายเท่าไร ๆ ดู
เหมือนจะหายไปบนถนนหนทางหมด เรามีป้าย
เล็ก ๆ สีซีด ๆ ตามมีตามเกิด สวนทางกับคณะอื่น
อย่างตรงกันข้าม ของเขาทั้งสวยทั้งใหญ่โต
มีโฆษณา ไม่ว่าจะไปทางไหน ทางบกหรือทางน้ำมี
ป้ายปักเต็มพริ้วไปหมด

“พี่เอาอย่างนี้ซิครับ ป้ายมีน้อย พี่ก็ใช้ป้าย
เคลื่อนที่ เอาหน้าพินันแหละเป็นป้าย ไปให้ทุกหน
ทุกแห่ง พี่ยืนไปบนรถกระบะเปิดหลังคาแล่นเข้า
ถนนโน้นออกถนนนี้ ชาวบ้านได้เห็นกันทั่ว”

พ.อ.ฤกษ์ดี ชาตฤทธิศ นักเรียนรุ่นน้องผม ผู้มีเซอร์
ไวไหวพริบพูดแนะนำทางโทรศัพท์

บังเอิญผมมีรถกระบะเก่า ๆ สำหรับซื้อกับข้าว
และส่งอาหารอยู่คันหนึ่ง จึงได้อาศัยรถคันนั้น ยืน
บนรถเอาหน้าโฆษณาไปเรื่อย ตั้งแต่เช้าถึงเย็น
บางครั้งก็นึกเห็นใจตัวเองว่า “ทำไมถึงต้องเป็น
เรา” ทำไมจึงต้องทำเช่นนั้น อยู่เป็นนายทหารดี ๆ
แล้วไม่ชอบ คิดดีแล้วหรือ

ประชาชนมาสนับสนุนมากขึ้น ๆ อย่างชนิดที่
ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ช่วยกันหาสิ่งต่าง ๆ
สำหรับโฆษณาหาเสียง กระดาษ ผ้า ไม้อัด ฝาเข่ง
บ้างก็นำเงินมาช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในการหาเสียง
นำรถมาให้ยืม ให้ใช้อาคารสถานที่ ทุกคนช่วยด้วย
ความบริสุทธิ์ใจ หวังให้ผมได้เป็นผู้ว่า เท่านั้น

“อย่างนี้จึงเป็นประชาธิปไตยบริสุทธิ์ เกิด
จากศรัทธาของประชาชนจริง ๆ ผมอยู่เฉยไม่ได้
ต้องรีบเดินทางจากเชียงใหม่มาสนับสนุนด้วยคน”
คุณพันธุ์เลิศ บุรณศิลป์ อดีตรัฐมนตรีเกษตร
พูดพร้อมกับยื่นเงินจำนวนหนึ่งให้ผม

ผมซึ่งในน้ำใจของทุกท่านที่ช่วยกันอย่าง
จริงจัง ยังจำได้จนถึงทุกวันนี้ นักวิจารณ์การเมือง
พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่เคยมีการสนับสนุนการ
เลือกตั้งพร้อมพรั่งเท่าครั้งนั้นมาก่อนเลย เป็น
ประชาธิปไตยจริง ๆ เป็นความร่วมมือร่วมใจของ
ประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน

พ่อค้าไอศกรีมคนหนึ่ง ชายครึ่งวัน หยุดหา
เสียงให้ผมครึ่งวัน พอใกล้วันเลือกตั้งก็หยุดทั้งวัน
แถมขนไอศกรีมไปเลี้ยงพวกเราฟรี ๆ อีก

อาแป๊ะเจ้าของร้านเพชรบ้านหม้อ เข้าชั้นมาก็
ออกเดินไปตามถนน มีรูปผมทอยข้างหน้าและข้างหลัง
ช่วยหาเสียงอย่างไม่เคอะเขิน ติดต่อกันเป็นสิบ ๆ วัน
ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วเขาคือเจ้าของร้านเพชร ผม
มาทราบเรื่องเอาเมื่อหลังการเลือกตั้งแล้วหลายเดือน

เรื่องแปลก ๆ ทำนองนั้นมีให้ฟังอีกมาก ยาก
ที่จะบันทึกได้ครบถ้วน

วันเวลาผ่านไปหลายปี ผมยังตามหาญาติที่ไม่ครบ ญาติที่เคยช่วยหาเสียงให้โดยที่ผมไม่รู้ตัว ผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดเป็นจำนวนมากมาย ได้ติดต่อกับญาติในกรุงเทพฯ ให้ไปเลือกผมให้จงได้ เหมือนผมเป็นญาติแท้ ๆ คนหนึ่งที่จะเพิกเฉยไม่ได้ ต้องช่วยกันเต็มที่

ผมลือย่างจน ๆ ประชาชนช่วยแคไหนก็มีลู่แค่นั้น ถ้าผู้สมัครรายอื่น ๆ ทำอย่างนั้นบ้างคงจะประหยัดค่าใช้จ่ายเอาไปช่วยคนจน ๆ ได้มากมาย และจะไม่มีควมจำเป็นสำหรับเขาที่จะเข้าไปกอบโกยเพื่อเอาทุนคืน

ประชาชนไปลงคะแนนให้ผมถึงสี่แสนแปดหมื่น

นับเป็นคะแนนเลือกตั้งสูงสุดตั้งแต่มีประชาธิปไตยมา ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้ง ส.ส. หรือเลือกตั้งอย่างอื่นก็ตาม

สังคมไทยเป็นสังคมที่มีน้ำใจ ช่วยด้วยความสมัครใจ ช่วยเพื่อให้สังคมดีขึ้น ช่วยโดยไม่หวังผลตอบแทนอื่นใด เป็นสังคมที่พึ่งพาอาศัยฝากผีฝากไข้กันได้

ผมได้วัดแล้ว

วัดค่าของสังคม

☐ ☐ ☐ ☑ อ่านต่อฉบับหน้า

“...อึ้ง ดิฉันเคยได้รู้ว่าปี ๒๕๑๔ ท่านบรรณาธิการ “เราคิดอะไร” ก็เคยอุดหนุนซื้อพ็อคเก็ตบุ๊ก” ชื่อ “รอยฤกษ์ลับ” ของอาจารย์สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ ล้มวัยอายุเพียง ๑๗-๑๘ ปี...” ผมต้องทบทวนความหลังและรื้อค้นหนังสือในตู้ที่สะสมไว้จนพบ ครั้นเปิดหน้าใน ยังพบตะกอนชีวิตของตนเองในนั้นอีกด้วย

“ฤกษ์ลับมีรอยร้าวของชีวิต
ดินทางผิดหลงแสงสีชีวิตใหม่
ลึมหายดเหงื่อหยดเลือดพี่น้องไทย
ที่พลีให้อุดมการณ์...งานมวลชน.

๑๕.๑๐.๒๐

ถึงวันนี้เชื่อว่าไฟจะมอด
ยังต่อสู้สืบทอดไม่ขาดสาย
ทุกคำข้าวกลืนกินเพียงยังกาย
เพื่อยินยอมทำลายเลียนแผ่นดิน.

๓๐.๑.๕๕

ในภาพที่ส่งมา ดร.สมยศ แสงสุวรรณ มอบเงินเข้ากองทุนพุทธสถานโพธิ์เงินโพธิ์ทอง บ้านทุ่งเสาองต.พังราด อ.แก่ง แก้ผู้ใหญ่บุญส่ง ทองหล่อ เมื่อ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕ โดยมีสมบัติ ตั้งก่อเกียรติ เข้าร่วมด้วย

เห็นภาพแล้วหวนรำลึกถึงยุคที่ตนเป็นรอง ผบ.กอง สภ.อ.แก่ง และร่วมกับรอง ผกก.ระยองเข้าไปปราบปรามขบวนการตัดไม้ทำลายป่าในเขตรับผิดชอบ ซึ่งมาจากสามเฒ่า คือ ชลบุรี-ฉะเชิงเทรา-ระยอง แดนโรงเลื่อยนายทุนใหญ่ การเข้าป่าหน้าฝน พักแรมในป่า แม้จะเตรียมพร้อมอย่างไรแต่ก็ในที่สุดก็ป่วยเป็นไข้มาเลเรีย รื้อรังถึงขั้นชักตาตั้ง ต้องเข้าโรงพยาบาล นี่คือนิเวศอีกมุมหนึ่งของ “ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”

เรียนรัฐศาสตร์ มุ่งมั่นจะเป็นนายอำเภอ แต่กรมตำรวจเปิดหลักสูตรอบรมพนักงานสอบสวนรุ่นแรก ๔ เดือน ๑๐๐ คนจากรัฐศาสตร์-นิติศาสตร์ แล้วแต่งตั้งประจำสถานีตำรวจภูธร ผมเติบโตในชีวิตราชการ ๒๐ ปีผ่านตำแหน่ง สวป. สวส. และเป็น สวญ. ๓ โรงพัก ๗ ปี ลาออกจากราชการอายุ ๔๕ ปี ไม่มีสิทธิ์ได้รับบำนาญ

วางใจยอมรับสถานการณ์หรือสถานะสังคมทุกประการ “เรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา” คิดได้อย่างนี้ก็อยู่เย็นเป็นสุข ไม่เปลืองพลังงาน ไม่ต้องกินมากนอนมาก

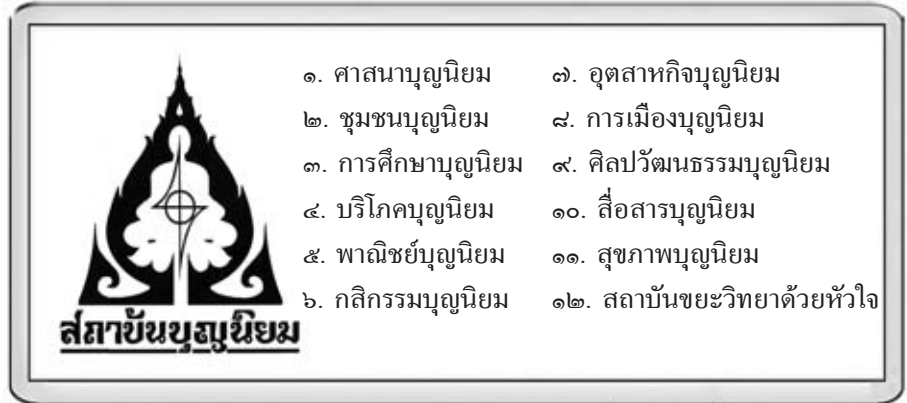
มีสารวัตรใหญ่โรงพักไหนที่อาจหาญทำหนังสือราชการคืนบัตรการกุศลที่ผู้บังคับบัญชาระดับสูงส่งมาเป็นปีกให้เรียไรชาวบ้านแล้วส่งเงินกลับต้นสังกัด ผมนี้แหละบังอาจทวนกระแสจนเป็นที่ชื่นชมรำลือแต่ไม่มีใครอาจหาญเจริญรอยตาม ดังนั้น จงวางใจเถิด...ในแผ่นดินไทย “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ย่อมปฏิบัติหน้าที่เพื่ออาณาประชาราษฎร์ได้ด้วยชีวิต

รัฐศาสตร์รุ่นเดียวกัน ในสายพลเรือน เต็มใหญ่สุดเป็นปลัดกระทรวงมหาดไทย สายตำรวจก็เต็มใหญ่ถึงนายพล เมื่ออยู่ถึงเกษียณก็ได้รับบำนาญยังชีพ แต่ตนเองมามีวิถีชีวิตอย่างนี้...มีแต่ตัวกับหัวใจ!

ดังนั้น ขอให้ทุกคนปลดเปลื้องตนให้หลุดพ้น “มวลพันธะ” แม้จะยังคงร่าง “คฤหัสถ์” ก็ตามที.

☞

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้องค์จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว ๓๓๑ เรากำลังสาธยายมาถึงว่า

ผู้ไม่ศึกษาความเป็น“อตตตา๓” จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โอฬาริกอตตตา-มโนมยอตตตา-อรูปรอตตตา” ได้เลยเป็นอันขาด

เพราะมันเป็น“อตตตาหรือตัวตน ที่คนหลงยึดว่ามีจริง มัน“อุปาทาน”ตัวแท้ตัวจริง

ดังนั้น ผู้จะรู้จักและทำลาย“อตตตา”ได้จริง ต้องอาศัย“ปัญญา”และ“บุญ(บุญญ)” ซึ่งเป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น จึงจะสามารถรู้จักจักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นจริงของอตตตา” แล้วจึงจะกำจัดสำเร็จแท้ได้

นอกจาก“ทาง”นี้ไม่มีทางอื่น

อาวุธหรือเครื่องกำจัดคือ“บุญ”นี้เอง

เครื่องมืออื่นที่จะกำจัดได้ไม่มีเด็ดขาด

“บุญ”ไม่ใช่“กุศล” นี้ก็พูดซ้ำมาไม่รู้เท่าไรแล้ว เป็น“อจินไตย”แท้ มันรู้ไม่ได้จริง ๆ สำหรับผู้เก่งแต่“เฉโก” ยังไม่มี“ปัญญา”

ตามที่ได้อธิบายความเป็น“บุญ”ว่าแตกต่างกันกับ“กุศล”คนละขั้วอย่างไร จนซ้ำซากมากแล้ว แต่ก็ยังเข้าใจกันไม่ถนัดเลย

ซึ่ง“กุศล”นั้นมันเป็น“โลกียธรรม”ที่“ผลของวิบาก”มันเป็น“ตัวตน” ทรงอยู่ข้ามชาติ

“กุศล”จึงมีคุณลักษณะเป็น“ธรรม”

แต่“บุญ”นั้นคุณลักษณะเป็น“อธรรม”แท้ ๆ ไม่มีคุณลักษณะเป็น“ธรรม”เลย

“บุญ”ไม่ใช่“ธรรม” ไตร่ตรองตามดี ๆ

“บุญ”ไม่ทรงไว้หรือทรงอยู่ในที่ไหน ๆ เลย “บุญ”ทำหน้าที่ในปัจจุบันเสร็จก็จบ

แล้วหายวับไปทันที ไม่มี“ฤทธิ์”เป็น“บุญ” กล่าวคือ มันไม่มีประสิทธิภาพที่จะ“ฆ่ากิเลส”ได้อีกแล้ว “บุญ”จึงตกค้างอยู่เป็น“อดีต” แม้เป็น“ปัจจุบัน”ก็ไม่ได้เลย

แล้ว“บุญ”จะมีสภาวะเป็น“ธรรม”ได้อย่างไร? เพราะ“ความทรงไว้หรือทรงอยู่”ของ“บุญ” มันไม่มีอยู่แล้วออกอย่างนี้..หือ

เหมือนที่เคยเปรียบเทียบให้ฟังมาแล้วว่า “บุญ”เหมือน“ระเบิดปรมาณู” เมื่อใช้งานมัน ให้มันทำงานระเบิดไปแล้ว “ลูกระเบิดลูกนี้”ก็หมดความเป็นระเบิดไปแล้ว จะนำกลับมาใช้ระเบิดอีกไม่ได้แล้ว

มีก็แต่เศษระเบิด อันหา“ขึ้นดี”ไม่ได้

แล้ว“บุญ”มันจะเหลือความเป็น“บุญ”กันตรงไหน?..ฮา! ..ไตร่ตรองกันให้ดี ๆ เกิด

ซึ่งชาวพุทธทุกวันนี้“งมงาย”ในความเป็น“บุญ”ว่าคือ“สมบัติ”ที่ดี ก็สะสมกันนี้ ๑ และ ๒ เป็นสิ่งที่“ทรงอยู่(ธรรม)” สะสมได้ นี่อีกประเด็น ซึ่งมันผิดมหวมหันต์ที่สุด

“บุญ”สะสมไม่ได้ “ไม่ทรงอยู่(มิใช่ธรรม)”

“ธรรม”ต่างหาก คือภาวะที่“ทรงอยู่-ทรงไว้” แต่“บุญ”มิใช่เลย “บุญไม่ทรงอยู่”

“บุญ”เป็นพลังงานเท่านั้น ทำงานในปัจจุบันเสร็จจบก็จกหายวับไปกับตาทันที

“บุญ”จึงมีในปัจจุบันแค่นั้นเอง

“อดีต”ใด ก็มี“บุญ”สะสมไว้ไม่ได้

แม้“อนาคต”ซึ่งอาจจะทำ“บุญ”ให้เกิดได้ เมื่อมาถึง“ปัจจุบันใดปัจจุบันหนึ่ง” คนผู้นั้น“อภิสังขาร”ความเป็น“บุญ”(บุญญาภิ

สังขารขึ้นมาได้ จนสำเร็จผล

แต่เมื่อ“อภิสังขาร”ที่เป็น“บุญ”ได้แล้ว
เสร็จจบแล้ว “อภิสังขาร”ต่อไปก็ไม่มี“บุญ”
หรือไม่เป็น“บุญ”นั้นอีกแล้ว เรียกในภาษา
ว่า“อุปุญญาภิสังขาร” ซึ่งเป็น“อภิสังขาร”
“๑ใน๓”ของ“อภิสังขาร ๓” จงศึกษากันดี ๆ

นี่คือ “อภิสังขาร”ของผู้“จบกิจ”ของ
“อุปุญญาภิสังขาร”แล้วนี้ ต่อไป“สังขาร”อีกก็
เป็น“สังขารใหม่”

ถ้า“สังขารใหม่”ไม่เป็น“บุญ” ก็ไม่ชื่อ
ว่า“อภิสังขาร”ของพระพุทธเจ้า ก็ไม่มีฤทธิ์
เป็น“บุญ” ไม่ใช่“บุญ” ไม่เกิดฤทธิ์“บุญ”กัน

ผู้“ทำใจในใจ”ต้อง“สังขาร”ที่ประกอบ
ด้วย“ปัญญา”กันแท้ ๆ จึงจะมีฤทธิ์ถึงขั้น“บุญ”

“บุญ”คือ “เครื่องใช้ฆ่ากิเลส” เมื่อใช้
แล้ว บุญก็หมดหน้าที่ หายวับไปเลย

แต่ผู้มีจักษุปฏิภาณที่“วนกลับ”ไปเป็นว่า
มี“บุญ”นั้นสะสมกันแล้วกันอีกอยู่นั้นแหละ

“บุญ”ไม่ใช่“โลก” “บุญ”จะไม่“วนกลับ”
ไปเป็น“โลก(วน)” บุญไม่เป็น“โลกีย์”อย่างนั้น

“บาป”มีใน“โลก” มีใน“โลกีย์”

แต่“บุญ”ไม่มีใน“โลก” ไม่มีใน“โลกีย์”

“บุญ”มีใน“โลก”ใน“โลกีย์”ไม่ได้

“สังขาร”ใดหรือ“กรรม”ใดที่มีต่อไปอีก
จึงมีแต่“อาเนญชาภิสังขาร”ยิ่ง ๆ ขึ้น เจริญ
องค์คุณ ๕ ได้แก่ “ปริสุทธา-ปริโยทาทา-
มุกุ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา”ซึ่งเป็น“องค์คุณ ๕”
ของ“เนกขัมมสิตอุเบชาเวทนา”เท่านั้น

เพราะจบกิจ เป็น“อุปุญญาภิสังขาร”

ไปแล้ว “สังขาร”ไม่เป็น“บุญ”กันอีกแล้ว

“สังขาร”ต่อไปจึงเป็นแต่“อาเนญชาภิ
สังขาร”เท่านั้นที่เจริญยิ่ง ๆ ขึ้น

ผู้“จบกิจ”แล้ว ไม่มี“โลก” ไม่มี“ความวน
“โลก”คือ ความหมุนวน-วนกลับไป-

กลับมา ออกจาก“ความวน”ต่ำ ๆ-สูง ๆ, ดี ๆ-
ชั่ว ๆ, กุศล-อกุศล วนอยู่ใน“ความมี” ไม่จบ

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ยังเข้าใจ“ความวน”
ดังกล่าวนี้ยังไม่ได้ จึงจะพูดสับสนไปมา

ของ“ความวน”อันเป็น“โลก”ที่ต่างจากภาวะ
ที่เป็น“โลกุตระ”แท้ ๆ ก็ตาม“ภูมิธรรม”ของ

ผู้ที่ยังไม่ถ่วงรอบความเป็น“โลกีย์-โลกุตระ”
“กุศล”ยังเป็น“โลกีย์สัจจะ”

แต่“บุญ”ไม่ใช่เลย “บุญ”เป็น“โลกุต
สัจจะ”ที่เป็น“ปรมัตตสัจจะ”ขั้น“จิตนิยาม”

ของคนที่มีความฉลาดขั้น“ปัญญา”จึงจะ
สามารถหยั่งรู้“ความจริง”ขั้นโลกุตระนี้ได้

ผู้รู้แค่ใจก็จึงสับสน“บุญ”คือ“ความดี”
แต่ที่แท้ “บุญ”เป็น“อาวุธเฉพาะที่ใช้

ประหารหรือฆ่ากิเลส”เท่านั้น และเท่านั้น
ซึ่งแน่นอน“การฆ่ากิเลส” ใคร ๆ ก็ต้อง

ยอมรับว่า“ดี”แน่ “ดีที่สุด” “ฆ่ากิเลส”ไม่ตีได้
ไง!!! แต่ความหมายว่า“ดี”นี้ มันแค่พูดโดย

ภาษา ขออาศัยภาษานี้ว่า“ดี”เท่านั้นเอง
ที่ว่า“ดี”นี้บัญญัติดินะ! ยังไม่ใช่สภาวะ

แยก“บัญญัติ”กับ“สภาวะ”ให้ชัดเจน
“ดี”นี้เป็นแค่“ภาษา”เป็น“อธิวณะ”ที่

ตั้งขึ้นบอกถึง“กิริยา-อาการ-กรรม”เชิง“บวก”
ว่า..กิเลสถูกฆ่า! นี้ผู้รู้ต่างก็รับว่า“ดี”

แต่“ภาวะหรือความปรากฏ”ที่มีพฤติ
“ฆ่า” มันเป็นเชิง“ลบ”!!! ..ใช่มั๊ย?

การฆ่า-การทำลาย มันเป็น“เชิงลบ”

“กุศล”นี้มีแต่“ดี” เป็น“กิริยาเชิงบวก”
ทั้งนั้น แต่“บุญ”นี้“ฆ่า!” เป็น“กิริยาเชิงลบ”แท้

“บุญ”นี้คือ“ฆ่า”นะ! มันเชิง“ลบ”มั๊ย?
แต่“ผลได้”ต่างหากที่“บวก”ให้แก่มนุษย์-สังคม

“ผล”ที่ได้สำเร็จมันทำ“คนและสังคมดี”

“บุญ”จึงมีนัยสำคัญที่“ทำการฆ่า”

“บุญ”คือ ตัวเสียสละ ยอมเป็น“ผู้ร้าย”

ส่วน“กุศล”เป็น“ผู้ดี” ตลอดกาล

“กุศล”ทำ“การฆ่า”ไม่ได้เลย

“กุศล”ไม่มี“ร้าย” “ทำร้าย” ไม่ได้

เพราะ“ชิน”ทำ” ก็มี“กุศล”

“ชิน”ทำ” ผิดภาวะแน่ ๆ ..ใช่มั๊ย?

ชัด“นัยสำคัญ”ของบุญกับกุศล..รียัง?

อีกนัยสำคัญหนึ่งก็คือ “บุญ”นี้มิใช่
แม้แต่แค่จะเป็น“ธรรมะ” ..ตรงตามดี ๆ

เพราะ“บุญ”นั้นไม่“ทรงอยู่”ไม่“ตั้งอยู่”

“บุญ”ไม่ทรงไว้ ไม่ตั้งไว้ ณ ที่ใดเลย

“บุญ”เป็นแค่พลังงานที่ทำการใน
ปัจจุบันนั้น ๆ เท่านั้น ทำเสร็จกิจแล้ว“บุญ”ก็

ไม่ตั้งอยู่ ณ แดนใดเลย ไม่ทรงอยู่ ณ ที่ไหน ๆ
ทั้งสิ้น มีหน้าที่ทำงานใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น

และ“จบตนเองลงในทุก ๆ ปัจจุบัน”ก็หมด
สิ้น“บุญ”หายวับไป ไม่เหลือ“บุญ”อีกเลย

แล้ว“บุญ”จะ“สะสมตัวเอง”ตรงไหน?

“บุญ”เป็นโลกฤตระ ๑๐๐ % ไม่มีตัวตน

ไปหลงเอา“ความไม่มีตัวตน”มาสะสม

แล้วคิดว่ามันยังเป็น“บุญ” หรือเป็น“ของดี”

“บุญ”คือ“การฆ่า” “บุญ”คือ“พลังงาน”
ไม่ใช่“สสาร” ไม่ใช่“วัตถุ” ไม่ใช่“สิ่งของ”

“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ..สสาร..วัตถุ”จริง ๆ

“บุญ”ไม่ใช่แม้แต่ความเป็น“อากาศ”

“บุญ”เป็นแค่“อาการของพลังงาน”ที่
มีหน้าที่ทำ“ความวิบัติ”ให้แก่“กิเลส”เท่านั้น

ไม่มีหน้าที่อื่นใดด้วย มีหน้าที่เดียว

ทำความเข้าใจตรงนี้กันให้ชัดแท้ให้ได้

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”เท่านั้น

“พลังงาน”ใด ๆ ทำหน้าที่แล้วก็สลาย
ไปทั้งนั้น “พลังงาน”ไม่มีตกผลึกเป็น“อดีต”

“บุญ”ในการปฏิบัติ“ไตรสิกขา” คือ
ทำตาม“ศีล”ที่ผู้นั้น ๆ กำหนดสมมาทานของ

ตน ๆ เท่าที่พอสมควรกับ“ฐานะ”ตน

ไม่ใช่ว่า จะทำ“บุญ”เลอะเทอะ ทำ
เลอะเทอะทั่วไป ไม่มีข้อกำหนด ไม่มีหลัก

เกณฑ์ มันก็ไม่ใช่ขึ้นเป็นอัน

แม้คนผู้นี้จะเข้าใจว่า“บุญ”คือ“การ
ชำระกิเลส” แต่กิเลสอะไรก็ไม่รู้ว่า อะไร

เป็นกิเลส? ขึ้นตอนไหน? เราได้จัดกรอบ
ที่จะปฏิบัติสำหรับตนเป็นลำดับ ๆ หรือไม่?

มันไม่เป็นลำดับ เลอะเทอะไม่เป็นลำดับ

“ศีล”แต่ละข้อที่มีสัมมาทิฏฐิจริงจริง
จะทำ“อภิสังขาร”สัมมาปฏิบัติแท้เกิด“ผล”

แห่งการกระทำหรือการปฏิบัติ ที่เรียกว่า
“บุญญาภิสังขาร”ได้สำเร็จ“กิจ”อันสำคัญ

พิเศษนี้ ความเป็นลำดับจึงสำคัญมาก

ถึงขั้นพระพุทธเจ้าตรัสว่า พุทธเป็น

ศาสนาพิเศษที่จัดลำดับได้เป็นที่อัศจรรย์
ปานนั้นทีเดียว(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

เออล่ะ ทีนี้ มาต่อเรื่อง“บุญ”กันอีก
“บุญ”มีแต่ใน“ปัจจุบัน” นี้ก็ย้ำ ๆ ซ้ำ ๆ
“บุญ”จึงไม่มีใน“อดีต” คนผู้ที่หลงพา
กัน“สะสมบุญ”ไปข้ามชาติ ว่าไป“มีบุญ”ใน
“ชาติหน้า”นั้น จึง“มิจนาทิสฺสึ”แท้ ๆ ที่เดียว
ผู้หลงสะสม“บุญ” แล้วจะหอบบุญ
“ข้ามชาติ”นั้น จึงไม่มีสิทธิ์บรรลุมรรคผล
เพราะ“มิจนาทิสฺสึ”สมบูรณ์แบบ

ผู้“ตัดกิเลส”หรือ“กิเลสถูกชำระออก
จากจิต”ได้ “จิต”ของคนผู้นี้ไม่มีกิเลสนั้น ๆ
คนผู้นี้จิต“มีผล”นี้ หากคนผู้นี้ยังจะเป็นคน
สืบต่อ(สันตติ)อยู่ จึงเกิด“ข้ามชาติ”ที่เต็มคน

คนนะ!..ที่เกิด“ข้ามชาติ” มิใช่“บุญ”
บุญ“ข้ามชาติ”! ไม่มีใน“สารบบ”พุทธ
กำหนดสภาวะ และภาษาให้แม่นยำ
“บุญ”ที่คนผู้นี้ทำแล้ว มันไม่มีแล้ว
มันจบ“ปัจจุบัน”แห่งการเป็น“บุญ”แล้ว
“บุญ”ข้ามชาติ ไปเป็น“อนาคต”ไม่ได้
“บุญ”ไม่เกิดนอกปัจจุบัน”เลย ตรงนี้
สำคัญมาก ๆ ๆ ๆ “นอกปัจจุบัน”ไม่มีบุญ

“บุญ”เกิดได้ในปัจจุบัน”ของผู้มี“รูปนาม
ขันธ์ ๕”นี้เท่านั้น ไม่มี“บุญ”เกิดนอกปัจจุบัน”
เลย “บุญ”ไม่มีใน“อดีต” ไม่มีใน“อนาคต”
ขอย้ำ ..“บุญ”เกิดนอก“ขันธ์ ๕”ก็ไม่มี
“บุญ”มีขึ้นได้ในขณะที่คนผู้สามารถ
ทำ“พลังงานจิตนิยามของตนจนเป็น‘บุญ’
ในปัจจุบันของกาล”ที่มีพร้อมทั้ง“ขันธ์ ๕”นี้
เท่านั้น ทุกปัจจุบันที่“ทำ” จนชำระกิเลส

มีประสิทธิผลได้ คือ“บุญ”

เพราะบาง“ปัจจุบันของกาล”คนผู้ทำ
“บุญ” สร้างพลังงานไม่สูงถึงขั้น“บุญ”ก็ได้
เนื่องจาก“คุณภาพ”ไม่เข้าขั้น“บุญ”
นั่นคือ “คุณภาพ”ของพลังงานจิต
ชำระกิเลสไม่ได้ นั่นเอง ก็ไม่เกิด“บุญ”ไง!

จึง“ไม่มีภาวะที่กิเลสถูกชำระ”เกิดขึ้น
“ภาวะการฆ่า”ก็ยังไม่เกิด การฆ่าไม่มี
แต่ภาษาที่ว่า“ฆ่า”นี้! มันบอก“เชิงร้าย”
แต่“ภาวะที่กิเลสถูกฆ่า”นั้นเป็นภาวะ
“ดี”แน่ ๆ ที่คนควรทำให้ตนก็จริงแท้
ทว่าเมื่อมันยังไม่มีขึ้น ยังทำไม่สำเร็จ
จึงยังไม่มี“ภาวะดี”อะไรเกิดขึ้น “ร้าย”ก็ไม่มี
ต่อเมื่อ“บุญ”กำจัดกิเลสออกไปได้ผล
“การได้ผล”นั้นคือ“ดี” มันหมายถึง“ดี”

แต่“การฆ่า”คือร้าย! มันสลับกันไปมา
ก็เหลือ“จิต”ที่สะอาดจากกิเลส ส่วน
นี้ต่างหากที่เป็นภาวะที่“เหลืออยู่”ให้เรียก
ได้เป็น“ภาวะดี” สิ่งที่“ปรากฏอยู่”สะอาดดี
“ภาวะดี”นี้“ทรงสภาพสะอาด”ขึ้นมา
เมื่อยังกำจัดกิเลสไม่ได้ ก็ยังไม่มี“จิต
สะอาด”นั้น เกิดขึ้นมา“ตั้งอยู่” หรือ“ทรงอยู่”
ก็ยังไม่“มีภาวะนั้น”ขึ้นมาให้“ทรงอยู่”
เพราะยังไม่“ผ่านปัจจุบันนั้น” ยังไม่
เกิด“ภาวะดี”ที่เป็น“จิต”เหลืออยู่-ทรงอยู่
จิตที่เป็น“ภาวะดี”เพราะจิตได้ถูกชำระ
กิเลสออกไปจากจิตแล้วเป็นส่วนที่“เหลืออยู่”
ซึ่งไม่ใช่“บุญ”เลยที่“เหลืออยู่”

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

 อ่านต่อฉบับหน้า

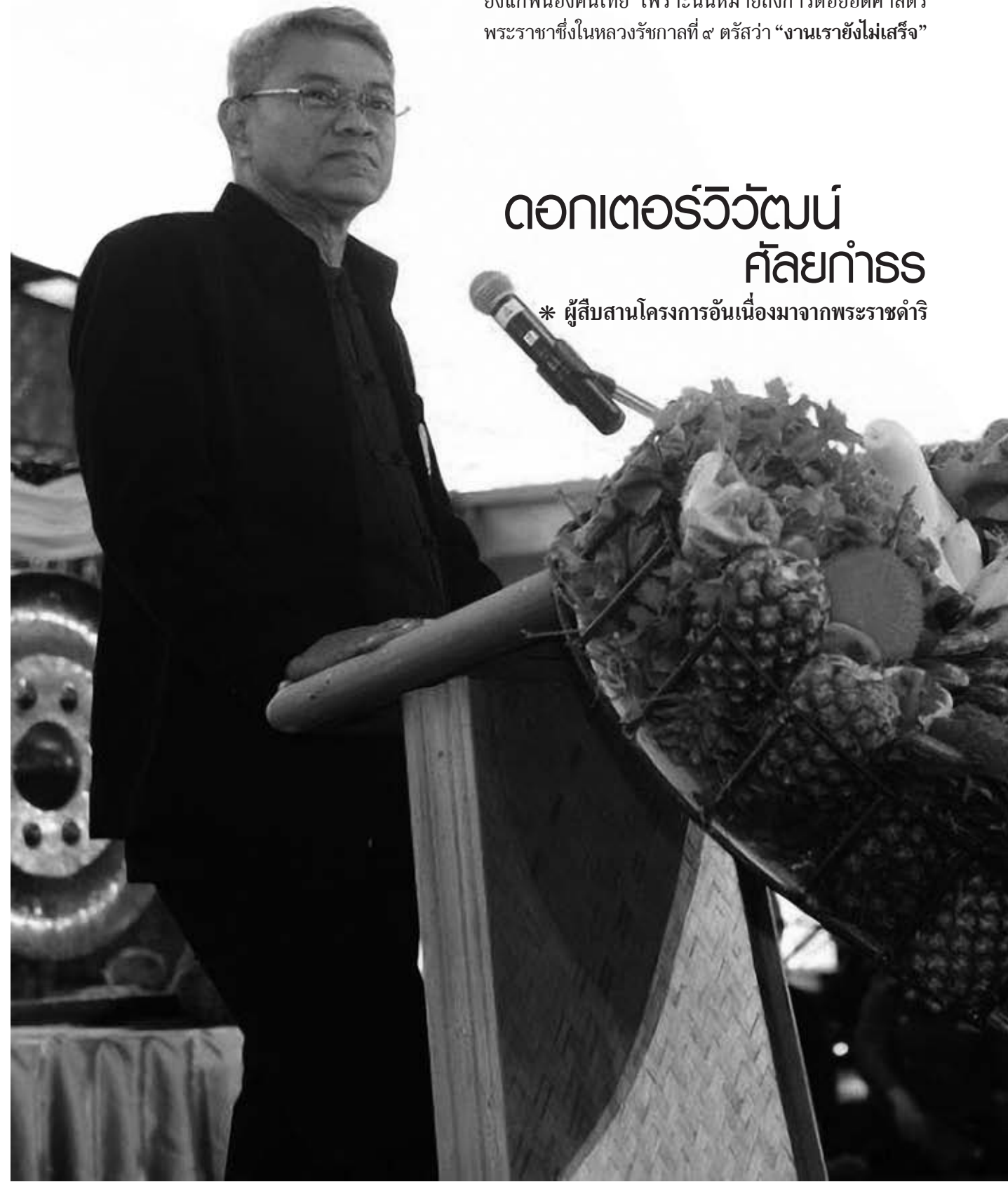
สี่
สี่ชีวิต

ทีม สมอ.

การแต่งตั้งดอกเตอร์วิวัฒน์ ศัลยกำธร เข้าดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ของ รัฐบาล คสช.ที่ผ่านมา นั้น ได้สร้างความยินดีปรีดาอย่าง ยิ่งแก่พี่น้องคนไทย เพราะนั่นหมายถึงการต่อ ยอดศาสตร์ พระราชาซึ่งในหลวงรัชกาลที่๙ ตรัสว่า “งานเรายังไม่เสร็จ”

ดอกเตอร์วิวัฒน์ ศัลยกำธร

* ผู้สืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ

“ในหลวงรัชกาลที่ ๙ เคยว่าพวกผม
ที่ตามเสด็จว่าครีธาฝรั่งมากจนเกินไป
แล้วคอยดูฝรั่งในอนาคต พวกอยากกรวย
แล้ววัดความเจริญก้าวหน้าด้วยเงิน
ส่วนประเทศเราจะเจริญกว่าเขาเยอะ
เราวัดความเจริญด้วยความขยัน
ด้วยผลผลิต ด้วยการทำให้กินเอง
แล้วแจกจ่ายแจกจ่ายกัน”

เนื่องในงานฉลองปีใหม่ ๒๕๖๖ ชาวอโศกจัดงานเพื่อทำดิน ขยายสินค้าดี ราคาถูก แก่ประชาชนในตลาดบุญนิยม ณ เขื่อนบวร ชุมชนราชธานีอโศก จังหวัดอุบลราชธานี และได้เชิญดอกเตอร์วิวัฒน์ ศัลยกำธร หรืออาจารย์ยักษ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มาร่วมเป็นเกียรติในงาน ท่านได้กล่าวเปิดงานพร้อมแสดงวิสัยทัศน์ที่จะเปิดหูเปิดตาคนไทยให้เกิดปัญญาเพื่อเตรียมต้อนรับความสุขและความหวังใหม่ ๆ ที่จะเดินเข้ามาในชีวิตและประเทศไทยของเรา

ผมเริ่มรู้จักชุมชนราชธานีอโศกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ มีผู้ยกที่ดินผืนนี้ ๑๕๐ ไร่ถวายพ่อครู ซึ่งถูกวิจารณ์ว่า เอาที่ดินน้ำท่วมมาถวาย ผมว่าพ่อครูก็ใจดี รู้ทั้งรู้ว่าเขาเอาที่ดินน้ำท่วมมาถวายก็เมตตารับไว้ จึงเกิดบ้านราชเมืองเรือขึ้นมา ที่นี้มีประวัติศาสตร์ยาวนานมาก ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของพ่อครูที่เป็นเจ้าเมืองที่นี่มาก่อน ท่านได้สนใจไปหาหนังสือมาอ่าน พ่อครูเมื่อมาบวชเป็นสมณะก็ได้นำธรรมะที่ถูกต้องของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาช่วยพัฒนาสังคมโลกสังคมมนุษย์

การพัฒนาทุกวันนี้ เราเชื่อฝรั่งมากเกินไป ในหลวงรัชกาลที่ ๙ เคยว่าพวกผมที่ตามเสด็จอยู่ว่า พวกเราครีธาฝรั่งมากจนเกินไป แล้วคอยดูฝรั่งในอนาคต พวกที่มุ่งมันอยากกรวยแล้ววัดความเจริญก้าวหน้าด้วยเงิน ส่วนประเทศเราจะเจริญกว่าเขาเยอะ เราวัดความเจริญด้วยความขยันหมั่นเพียร ด้วยผลผลิต ด้วยการทำให้กินเอง

แล้วแจกจ่ายแจกจ่ายกัน แปรรูปเก็บเอาไว้กินไว้ใช้ ยามน้ำท่วม ยามเจอภัยแล้ง ยามเขารบราฆ่าฟันกัน เราก็ได้เป็นที่พึ่งให้แก่เขา สังคมแบบนี้แหละเรียกว่าเจริญก้าวหน้า นี่เป็นความหมายของคนไทยที่เป็นมาแต่โบราณกาลแล้ว

ขอให้พวกเราไปหาหนังสือพระมหาชนกมาอ่าน แล้วจะรู้ว่าในพระทัยของในหลวงรัชกาลที่ ๙ นั้นท่านทรงคิดอย่างไร แปลว่าท่านก็ว่าพวกเรา ผมก็เป็นคนหนึ่งที่มีส่วนจับมือกับอเมริกาแล้วสร้างประเทศไทยให้เป็นแบบนี้ เริ่มตั้งแต่เขียนแผนชาติ ผมเริ่มเกี่ยวข้องกับงานเขียนแผนชาติตั้งแต่ปรับแผนที่ ๔ เป็นแผนที่ ๕ ซึ่งท่านผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ สมัยก่อนก็อยู่สภาพพัฒนาด้วยกัน แล้วผมแยกออกมาทำที่สำนักงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ท่านผู้ว่าฯ ก็มีส่วนทำให้ประเทศไทยเป็นอย่างนี้เหมือนกัน ไม่ได้มีแต่ผมคนเดียวที่ผิดความผิดนี้เกี่ยวข้องกับท่านผู้ว่าฯ ด้วย ท่านหัวเราะ แปลว่ายอมรับ ก็ช่วยเขียนแผนชาติว่าเราอยากเจริญแบบอเมริกาเหลือเกิน เราอยากเป็นแบบอังกฤษ แบบยุโรปเพราะมันเท่ เข้าใจไหม เขามีรถมีเครื่องบิน ไอ้โฮ... ยิ่งวัดความเจริญด้วยตัวเลขของเงินเขารุ่งเรืองมาก เป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ในขณะที่โลกตะวันตกเองก็ไม่เห็นด้วยอย่างฝรั่งเศส เยอรมันก็ไม่เห็นด้วยกับทิศทางนี้ ๗๐ ปีให้หลังจึงสร้างทฤษฎีขึ้นมาเรียกว่าปรัชญาสังคมนิยม หรือเศรษฐกิจชุมชนนิยม ซึ่งภาษาอังกฤษใช้ว่า คอมมิวนิสต์ (communism) หนังสือ

“พระองค์ท่านตรัสว่าการเป็นเลือนั้นไม่สำคัญ
สำคัญที่เรามีความพอมือพอกินนี้แหละ
เป็นเป้าหมายสำคัญ
และถ้าประเทศไหนยึดถือศรัทธา
ในความพอมือพอกิน
ประเทศเหล่านั้นก็จะเป็นประเทศที่ยอดยิ่งยวด”

เล่มแรกชื่อ Communist Manifesto แล้วก็สู้กันจนเยอรมันต้องสร้างกำแพงแบ่งประเทศ ครึ่งหนึ่งเชื่อปรัชญาของ อัดัม สมิท (Adam Smith) ที่เชื่อว่าต้องรวยเท่านั้นจึงจะเจริญ และวัดความก้าวหน้าด้วยเงินเรียกว่าจี.ดี.พี. (G.D.P)

โลกแบ่งเป็น ๒ ขั้ว พวกหนึ่งเชื่อว่าเงินมากคือความเจริญ คุณจะรวยได้ต้องปล่อยให้เขาแข่งกันแบบเอาเป็นเอาตาย สร้างแล้วไปแข่งกัน ใครเก่งกว่าก็อยู่รอด ใครไม่เก่งก็ตายไป เจ๊งไป ระบบแข่งขันเสรี อัดัม สมิท เอามาจาก ชาร์ล ดาร์วิน (Charles Darwin) ซึ่งเป็นนักชีววิทยา เขาดูความเจริญเติบโตของสัตว์ สัตว์ตัวไหนแข็งแรง ฉลาด-เฉลียวก็จะฆ่าผู้นำ ตั้งตัวเป็นจำฝูงแทน แล้วผสมพันธุ์ แพร่พันธุ์ที่เก่งที่แข็งแรงที่สุดออกไป สัตว์ฝูงนั้นก็แข็งแรง ตัวที่อ่อนแอก็ถูกล่าและตายไป

นั่นคือวิถีแห่งสัตว์ซึ่งอัดัม สมิท ที่งมาก จึงเอาระบบนี้มาจัดแข่งขันเสรี ด้วยหวังจะได้มนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพของมนุษย์จะได้จากการแข่งขัน เหมือนสัตว์ตัวที่เก่งที่สุดก็จะอยู่รอดและแพร่พันธุ์ออกไป มนุษย์ก็เช่นกัน คนที่เก่งที่สุดผลิตของเยอะๆ เอามาขายสู้กัน ตีพิมพ์ราคาตลาด ใครเก่งก็อยู่ ใครไม่เก่งเจ๊งไปให้หมด

ขณะเดียวกัน ซีกโลกเยอรมันตะวันตก เยอรมันตะวันออกก็แบ่งกันด้วยกำแพง ถ้าปล่อยแบบนั้นคนรวยคนเก่งจะมีสักกี่คน แล้วทั้งประเทศจะเหลือคนเก่งซึกกี่คน แล้วมันก็จริง อังกฤษที่เป็นประเทศต้นกำเนิด เหลือคนที่เป็นเจ้าของที่ดินที่

เรียกว่าแลนด์ลอร์ดเพียง ๒ % เท่านั้น นอกนั้นทั้งประเทศมีแต่คนจน ต้องไปอาศัยคอนโดมิเนียม หินขึ้นฟ้า คนรวยก็อยู่กับพื้นดิน มีที่ดินมากมาย มีสระน้ำ มีหนองน้ำ มีบึงใหม่ใหญ่น้อย นี่จะเกี่ยวกับที่ชุมชนราชธานีโคกหรือไม่ ผมว่าเกี่ยวนะ

แต่ที่นี้ไม่ใช่ปรัชญาแข่งขันเสรี แต่เป็นปรัชญาอีกแบบหนึ่งที่ไม่ใช่ทั้งคอมมิวนิสต์และสังคมนิยม ซึ่งสองปรัชญาลามไปถึงเกาหลีเหนือ เกาหลีใต้รบกัน เกาหลีใต้กลายเป็นเสือตัวที่ ๔ แล้วกำลังมาแรง อเมริกา อังกฤษ ยุโรป และญี่ปุ่นบุกเข้ามาใช้เมืองไทย จะเปลี่ยนประเทศไทยเป็นเมืองอุตสาหกรรมใหม่ เป็นนิคส์ NICS (New Industrialized Countries) ให้ได้ภายในปี ๒๕๒๕ ถ้าใครจำประวัติศาสตร์ได้ ปี ๒๕๒๕ เราจะเป็นนิคส์ เป็นเสือให้ได้

ผมยังจำได้ถึงพระราชดำรัสที่ฝังอยู่ในวิญญาณผม พระองค์ท่านตรัสว่าการเป็นเลือนั้นไม่สำคัญ สำคัญที่เรามีความพอมือพอกินนี้แหละ เป็นเป้าหมายสำคัญ และถ้าประเทศไหนยึดถือศรัทธาในความพอมือพอกิน ประเทศเหล่านั้นก็จะเป็นประเทศที่ยอดยิ่งยวด ท่านไปเปิดชองบุญนิยมที่วิดู ชองนี้เปิดพระราชดำรัสนี้บ่อยมาก ชองอื่นไม่ค่อยกล้าเปิดเพราะเขากลัวจะมีแค่พอมือพอกิน แต่พระเจ้าอยู่หัวท่านก็ลงท้ายด้วยว่า แบบคนจนนี้แหละจะทำให้เรามั่งคั่ง เราจะเป็นประเทศก้าวหน้า แต่ไม่ต้องก้าวหน้าอย่างมาก แต่เราจะก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ไปอย่างอะลุ่มอล่วยกันอย่างที่

“ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของเราเกิดที่อเมริกา
เติบโตที่สวิตเซอร์แลนด์

ทรงเห็นเหตุการณ์ทั่วโลกว่าเกิดอะไรบ้าง
ท่านรู้ตั้ง ๘ ภาษา อ่านได้ พูดได้ สื่อสารได้รู้เรื่อง
จึงรู้ความเป็นไปของโลกดี ท่านจึงบอกว่าไม่เอา
ไม่อยากเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก
เพราะประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก
จะถอยหลังอย่างน่ากลัว”

ท่านตรัสไว้ เราจะไม่ได้ตำราที่เราเรียนมา

ผมเรียนตำราการพัฒนาประเทศ เขาเรียก
ว่า สเตจ ออฟ โกรธ (Stages of Growth) ผม
เขียนแผนชาติมาตั้งแต่แกแผน ๔ มาเขียนแผน ๕
ทฤษฎีที่ใช้เราลอกจากฝรั่งมา จริงอย่างที่พระองค์
ท่านรับสั่ง มันมีทฤษฎีบันได ๕ ชั้น สเตจ ออฟ
โกรธ เขียนโดย Rostow เราก็เรียนมา เดียวนี้
ก็ยังทำตามกันอยู่ เขาเทียบความก้าวหน้าอย่าง
มากกับเรือบิน ผมใช้ภาษาเก่านะสมัยนี้เรียก
เครื่องบิน ผมเรียกเรือบินตามพ่อผม ที่จริงก็เป็น
เรือ เพราะเขาเรียกคณะทำงานของเขาว่า ครูว์
(crew) ที่แปลว่าลูกเรือ ชั้นที่หนึ่งจอดนิ่ง ๆ แล้ว
ติดเครื่อง ติดเครื่องก็เผาผลาญน้ำมันแล้ว เทียบ
กับการพัฒนาประเทศ คือสร้างถนนหนทาง สร้าง
ประปา ไฟฟ้า โทรศัพท สร้างเครื่องมือที่เรียก
ว่าอินฟราสตรักเจอร์ (infrastructure) สร้างไป
เท่าไร ๆ ก็มีแต่จ่าย ๆ ๆ ๆ รัฐบาลก็ไม่มีรายได้
เหมือนเครื่องบินจอดแล้วติดเครื่อง เร่งเครื่อง
ไว้ เสร็จขั้นที่สองปรับใบพัด ขั้นที่ ๓ เร่งความเร็ว
ขั้นที่ ๔ เริ่มทะยานขึ้น นั่นแหละเป็นช่วงที่ตั้ง
บีโอไอ (BOI) ขึ้นมา เชิญทั่วโลกมาลงทุน เงิน
ต่างประเทศเริ่มเข้ามา ประเทศชาติเริ่มมีรายได้
และเริ่มมีการค้าการขาย เริ่มเก็บภาษี รัฐบาลเริ่มมี
รายได้ เงินตราก็เข้าประเทศ เป็นช่วงที่เราทะยาน
ทางเศรษฐกิจ ตัวเลขความเติบโตพุ่งเป็น ๗% ๘%
ถึง ๑๑% แต่เงินเฟ้อเริ่มขึ้น เขาพุ่งตั้ง ๑๕% - ๑๗%
นักเศรษฐศาสตร์เตือนระวังอันตราย เพราะมัน

โอเวอร์ฮีต (overheat) การเร่งสปีดขณะเงิน
มาก มันมากขึ้นเรื่อยๆ จะเกิดความร้อนขึ้นทาง
เศรษฐกิจ ความร่ำรวยไม่ใช่ไม่มีผลกระทบ ยิ่งรวย
เท่าไรเงินเฟ้อจะมากขึ้นเท่านั้น ข้าวของจะแพง
ขึ้น แต่ราคาสินค้าพื้นฐานทางการเกษตรจะขึ้น
ยาก มันตามไม่ทันจึงเกิดช่องว่างทางสังคมที่ห่าง
กันมาก สุดท้ายก็จะเกิดสงครามกลางเมือง

นี่คือข้อสรุปของระบบทุนนิยม งานวิจัย
เหล่านี้มีทั้งงานพูดงานเขียนมากมาย ประเทศแรก
ในโลกที่ล่มสลายคือประเทศบราซิล เนื่องจากมี
การเปลี่ยนจากระบบการปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร
ไปปลูกอ้อยเพื่อทำแอลกอฮอล์ แล้วขายน้ำมันที่ทำ
จากแอลกอฮอล์ สร้างความมั่งคั่งร่ำรวยขึ้นมาแต่
ประชาชนไม่มีอาหารจะกิน ขายกันแต่น้ำมัน ปากก็
หมด แหล่งธรรมชาติหมด แหล่งอาหารหมด เหลือ
แต่อ้อยที่ผลิตเพื่อทำน้ำมัน บีมน้ำมันเต็มไปด้วย
แอลกอฮอล์ กลายเป็นประเทศแรกที่ล้มละลาย

ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของเราเกิดที่อเมริกา
เติบโตที่สวิตเซอร์แลนด์ ทรงเห็นเหตุการณ์ทั่วโลก
ว่าเกิดอะไรบ้าง ท่านรู้ตั้ง ๘ ภาษา อ่านได้ พูดได้
สื่อสารได้รู้เรื่อง จึงรู้ความเป็นไปของโลกดี ท่าน
จึงบอกว่าไม่เอา ไม่อยากเป็นประเทศก้าวหน้า
อย่างมาก เพราะประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก
จะถอยหลังอย่างน่ากลัว ท่านจึงไม่เอา ไม่เป็น
นิกัล คนกลุ่มหนึ่งอยากเปลี่ยนเป็นสังคมนิยม
เป็นคอมมิวนิสต์ ยึดธนาคาร ยึดที่ดินเป็นของ
รัฐทั้งหมด ส่วนประเทศเราเปิดเสรีมาตั้งแต่เริ่ม

“พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๑๐
ท่านเสด็จพระราชดำเนินมาประทับยืน
และตรัสออกมาจากพระทัยท่าน
เป็นที่ประทับใจของทุกคน พระองค์ท่านตรัส
โดยสรุปว่าเรามีในหลวงรัชกาลที่ ๙
ท่านทรงรับรู้ทุกเรื่องราว และได้พระราชทาน
แนวทางต่างๆ ไว้มากมาย
ให้ทำตามรัชกาลที่ ๙ เกะ
แล้วประชาชนจะมีความสุข”

ตั้งประเทศ ใครใคร่ค้าช้าง ค้า ใครใคร่ค้าม้า ค้า
ดูแลกันด้วยระบบคุณธรรม สังคมไทยเป็นสังคม
เอื้อเอื้อเพื่อพ่าย ในสังคมบวร บ้านคือชาวบ้าน
ร้านค้าตลาดทั้งหมด วัดหมายถึงพระ โรงเรียน คือ
ครูบาอาจารย์ แม้แต่วัดของศาสนาอื่น ไม่ใช่เฉพาะ
วัดพุทธ จะเป็นคริสต์ อิสลาม ก็ทรงโปรดฯ ให้มา
ตั้งบนแผ่นดินนี้ได้ อยู่ภายใต้พระบรมโพธิสมภาร
ของพระองค์ท่านเช่นกัน ทรงครองราชย์ยาวนาน
ที่สุด ๓๐ ปี และทรงงานหนักต่อเนื่องมาตลอด

ผมเข้าไปรับใช้พระองค์ท่าน ช่วงที่ท่านทรง
พระชนมายุห้าสิบกว่าพรรษา ยังทรงมีพระ
พลานามัยแข็งแรง เสด็จไปไหนก็ทรงงานจน
ดึกดื่น ตอนนั้นผมยังเป็นข้าราชการเด็ก ๆ ไม่ค่อยรู้
อิโหนอิเหน่ รุ่งตามท่านดึก ๆ ดื่น ๆ กว่าจะได้กินข้าว
เย็นป่าเข้าไปสี่ทุ่มเช่นเดียวกัน ใครก็ตามที่เสด็จ
ตามพระองค์ท่านเวลาทรงงาน ก็ได้รับการดูแล
ด้วยพระเมตตา นี่คือนักขัตริย์ที่โลกยกย่อง รับสั่ง
ว่าไม่อยากเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ให้ทำ
แบบคนจนนี้แหละ ทำแล้วจะมั่งคั่ง ประเทศเรา
มั่งคั่งและเป็นจุดยุทธศาสตร์ ที่ใคร ๆ ก็อยากได้
ประเทศเรา ดูย้อนหลังไปช่วงอังกฤษและอเมริกา
ออกล่าอาณานิคม เขาอยากได้ประเทศเราเพราะ
มั่งคั่ง แต่ไม่มีเงิน ไม่ใช่มั่งคั่งด้วยเงิน แต่มั่งคั่งด้วย
พืชพันธุ์ธัญญาหาร

เมื่อก็พ่อกับท่านพูดว่าที่ชุมชนราชธานีอโศกมี

ลัปปายะถึง ๔ อย่าง เสนาสนะลัปปายะ อาหาร
ลัปปายะ บุคคลลัปปายะ และธรรมะลัปปายะ นี่
คือความหมายเดียวกับความมั่งคั่งของในหลวง
ร.๙ ซึ่งก็คือมั่งคั่ง ๔ ประการนี้ ลัปปายะแปลว่า
มันหาง่าย มันสบาย มีแต่ที่ดี ๆ อาหารดี ๆ บุคคล
ดี ๆ มีคุณธรรมที่จะชี้นำสังคม อันนี้คือความมั่งคั่ง
ในความหมายของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ไม่ได้วัดด้วย
เงินหรือ GDP ที่รวยแล้วล่มสลายในที่สุด แต่ทฤษฎี
คนไม่ใช่จะเปลี่ยนง่าย ทฤษฎีสามัญญาตาเป็นเรื่อง
ยากในประเทศนี้ แต่ขณะนี้มันลงตัวทั้ง ๔ ประการ

ผมรับหน้าที่ครั้งแรกไปถวายลัทธิปฏิบัติ
เป็นรัฐมนตรีหน้าใหม่ พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๑๐
ท่านเสด็จพระราชดำเนินมาประทับยืนและตรัส
ออกมาจากพระทัยท่าน เป็นที่ประทับใจของทุก
คน พระองค์ท่านตรัสโดยสรุปว่าเรามีในหลวง
รัชกาลที่ ๙ ท่านทรงรับรู้ทุกเรื่องราว และได้
พระราชทานแนวทางต่างๆ ไว้มากมาย ให้ทำตาม
รัชกาลที่ ๙ เกะ แล้วประชาชนจะมีความสุข จะ
เชื่อถือศรัทธา (ท่านได้อ่านรายงานละเอียดได้
ในออนไลน์) ทุกคนปลาบปลื้มว่าเวลาอีกหนึ่งปี
ตามโรดแมปนี้เราจะทุ่มเทชักชวนคนไทยทุกหมู่
เหล่าทำตามทีในหลวงรัชกาลที่ ๙ ตรัสไว้ ทรงสอน
ทรงเขียนหนังสือและทรงทำให้ดูเป็นตัวอย่างไว้
แล้วสีหึ่มกันว่าเรื่องในสีหึ่มกว่าโครงการ

ปีหน้าในระหว่างวันที่ ๓-๔-๕ ธันวาคม กะไว้

“เราจะทำตามพระองค์ท่าน

๑ ปีต่อไปนี่จะเป็นวันสุกดิบคือเตรียมงานทั้งปี
เพื่อทำให้งานนิทรรศการครั้งนี้ยิ่งใหญ่
เราไม่เน้นกระดาษ จะเน้นนิทรรศการชีวิตจริง
เข้ามาในงานนี้ไปดู ไปดม ไปเด็ด ไปดมได้จริง
ต้องทำให้ได้อย่างนั้น แล้วจะไม่รื้อออกอีก
จะให้อยู่บนแผ่นดินนี้ตลอด
ให้สมกับที่เป็นวันดินโลก”

ก่อน เราจะจัดงานมหกรรมครั้งนี้ยิ่งใหญ่ เราจะคุย
กับกระทรวงการต่างประเทศ ที่จริงผมคุยกับท่าน
รัฐมนตรีดอนไว้แล้ว เพราะพบกันทุกวันอังคาร
เพื่อประชุม ครม. ท่านบอกเราจะทำเต็มที่ เพราะ
คนทั่วโลกเขาศรัทธาจะทำตามพระเจ้าอยู่หัวไทย
ทำแล้วประโยชน์ไม่ใช่เป็นของพระมหากษัตริย์
ของเรา ผู้ได้ประโยชน์คือคนทำเอง ประเทศของ
เขาเองและโลก เราจะชักชวนกันทำตามพระองค์
ท่าน ๕ ธันวาคม ไม่ใช่เป็นเพียงวันพระราชสมภพ
ของพระองค์ท่านเท่านั้น แต่องค์การสหประชาชาติ
(UN) กำหนดเป็นวันดินโลกด้วย

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเราจะทำตามพระองค์
ท่าน ๑ ปี ต่อไปนี่จะเป็นวันสุกดิบคือเตรียมงาน
กันทั้งปีเพื่อทำให้งานนิทรรศการครั้งนี้ยิ่งใหญ่ เรา
ไม่เน้นกระดาษ จะเน้นนิทรรศการชีวิตจริงที่อยู่บน
ดิน เข้ามาในงานนี้ไปดู ไปดม ไปเด็ด ไปดมได้จริง
ๆ ต้องทำให้ได้อย่างนั้น แล้วจะไม่รื้อออกอีก จะให้
อยู่บนแผ่นดินนี้ตลอด ให้สมกับที่เป็นวันดินโลก
ดินอุดมสมบูรณ์จะคืนมา ดินจะมีขีดความสามารถ
อุ้มน้ำไว้ในดิน นี่คือเป้าหมายหนึ่งปีข้างหน้า ผม
ว่าชาวอีสานทุกศูนย์ทุกชายจะช่วยจัดงานวัน
ดินโลกนี้ เอาซัก ๓ วัน ผมก็จะชักชวนไปเรื่อยๆ
เมื่อถึงเวลาจะใช้อำนาจทางกฎหมายภายใต้
รัฐมนตรี ๓ คนที่จะปรึกษาหารือกัน ออกคำสั่ง
ให้ทุกกรมในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ๒๒

หน่วยงานให้ทำเรื่องนี้ให้เต็มแผ่นดินให้ได้ ส่วนจะ
จัดที่ไหนเหมาะสมก็ค่อยเลือกดูอีกที่จากเสนาสนะ
สัปปายะ บุคคลสัปปายะ อาหารสัปปายะและ
สำคัญที่สุดมีธรรมะสัปปายะก็จะเลือกที่นั่นเป็นที่
แสดงฤทธิ์ วันพระราชสมภพของพระมหากษัตริย์
ไทย แล้วเราจะไปจัดทั่วโลก ไม่ใช่จัดเองแต่
กระทรวงต่างประเทศและฝ่ายต่างประเทศของ
กระทรวงเกษตรฯ ซึ่งมีเน็ตเวิร์กอยู่ทั่วโลก เรื่อง
นี้เขาเก่ง เราไม่เก่ง ของเราเน้นไปทำในประเทศ
เพื่อนบ้านอย่างประเทศลาว เราจะไปก่อนเพราะ
เราชำนาญภาษาลาว

เพราะฉะนั้นวันดินโลก รักดินต้องรักน้ำก่อน
เราดูแลพระแม่ธรณี ดูแลแผ่นดิน ที่นี้มีโรงปุ๋ยที่จะ
ทำให้ดินมีชีวิตชีวา ทำให้ไล่เดือนลูกมาต้นระบำ
รำฟ้อน ทำให้แผ่นดินนี้อุดมสมบูรณ์ เดี่ยวจะขอ
อนุญาตไปเยี่ยมโรงปุ๋ย ที่จริงไปดูหลายรอบแล้ว แต่
วันนี้อยากชวนคนไปเยี่ยมไปดู ที่นี้มีโรงปุ๋ยที่ใหญ่
ตั้งแต่เริ่มต้นดินดี น้ำดี มีน้ำตก เห็นแล้วอัศจรรย์
เนรมิตแท้ๆ เห็นด้วยไหม ใครเป็นคนเนรมิต **พวก
คุณบอกว่าพ่อครู พวกคุณนั่นแหละคนทำ ยัง
ไม่รู้ตัวอีก** พ่อท่านแนะนำสั่งสอนบอกชี้ ผมเห็น
พวกคุณนั่นแหละลงมือทำกันเหยงๆ ผมดูจากช่อง
บุญนิยมทีวี

(พ่อครูแทรก : ไม่ใช่เขาไม่รู้ตัว แต่เขาไม่หลงตัว)
พวกคุณไม่หลงตัว ที่พวกคุณทำนั่นรู้้อยู่ แต่

ยกความดีให้พ่อครูที่เป็นผู้ออกความคิด ปลุกจิต
วิญญาณ สอนแล้วลงมือทำเป็นตัวอย่าง เราก็ได้
บรรลुकุณงามความดีตาม ที่จริงในหลวงรัชกาล
ที่๙ ก็เช่นกัน ทรงออกความคิด ปลุกจิตวิญญาณ
ให้คนไทยลงมือทำ พระองค์เสด็จไปทุกแห่งทุกถ
คนไทยไม่เร่งทำตามจนพระองค์ท่านไม่อยู่กับเรา
แล้ว จะเสียใจร้องไห้ไปอีกซักปีหรือจะลงมือทำ
ทั้งปอย่างที่พระองค์ท่านทำให้ดู อย่าไปคิดทฤษฎี
ใหม่ขึ้นมาเลย สิ่งที่ได้รับสั่งไว้กว่า ๔๐ ทฤษฎี ยัง
ไม่ทำไม่รู้เรื่องเลยสักเรื่องเดียว แต่พระองค์ท่าน
ไม่ติดตำรา ท่านสอนว่าอย่ายึดตำราให้ประยุกต์
ใช้ให้เหมาะสมกับภูมิสังคม สังคมวัฒนธรรมที่
แตกต่างกันก็แยกออกไป

พระองค์ท่านรับสั่งว่างานเรายังไม่เสร็จ งาน
เก็บเมล็ดพันธุ์หนึ่ง งานดินอีกหนึ่ง ยังไม่เสร็จ
ไม่จบ พระองค์ท่านทรงได้รับรางวัลดินโลก ทรง
เผยแพร่เรื่องดินที่ทรงทำแต่ยังไม่ทั่วถึง เรื่องน้ำ
ก็ทรงจัดการสร้างทั้งเขื่อนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง
ขนาดเล็ก และชวนให้ชาวบ้านเก็บน้ำไว้ในหมู่บ้าน
ตัวเอง ในที่ดินส่วนตัวขนาดจิ๋ว ทรงให้ทำทั่วทั้ง
แผ่นดิน เรียกว่าหลุมขนมครก แต่คนไม่เข้าใจ เรื่อง
น้ำยังไม่เสร็จ เรื่องดินก็ยังไม่จบ เรื่องเมล็ดพันธุ์ก็
ยังไม่เสร็จ ทรงคาดหวังว่าชาวบ้านจะลุกขึ้นมา
มีความรู้ มีความเข้าใจและเกิดจิตวิญญาณที่จะเก็บ
เมล็ดพันธุ์ เพราะเป็นเรื่องสำคัญของมนุษยชาติ
ส่วนเรื่องพัฒนาคน คนเราต้องมีธรรม ถ้าคุณไม่
ลดกิเลส ไม่มีทางกู้ประเทศได้ ต่อให้คุณรวยขึ้นอีก
ร้อยเท่า ปัญหาที่ยิ่งมากเป็นทวีคูณตามเงิน ยังมี
เงินมากเท่าไร ชีวิตยิ่งลำเค็ญมากเท่านั้น

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เห็นว่าการทิ้งทุกอย่าง
แล้วมาจนเป็นชีวิตที่ยิ่งมีคุณค่าประโยชน์เหลือ
เกิน และพระเจ้าอยู่หัวก็ตรัสย้ำ พ่อครูก็ชวนมา
พิสูจน์ ก็มีคนมาทำตาม นี่คือนทางรอดของโลกใบนี้
จริง ๆ ความร่ำรวยนำพาสู่การทำลายดิน ทำลาย
น้ำ ทำลายอากาศและที่สำคัญได้ทำลายธรรมะใน
จิตวิญญาณของมนุษย์อย่างน่ากลัวที่สุด เขาไม่รู้
ว่าการสะสมความมั่งคั่ง การสะสมที่ดินไว้มาก ๆ

ทำให้คนอื่น ๆ ไม่มีที่ทำกิน กอบโกยสะสมทุกอย่างไว้
กับตัวเอง คนอื่นก็อดอยากไปเรื่อยๆ เรื่องธรรมดา
แค่นี้ คนก็ยังไม่รู้ เข้าใจไม่ได้ แล้วก็สะสมเข้าไป
จนโลกแทบจะไม่มีอะไรเหลือ ไปดูประเทศร่ำรวย
ลิ เขาสะสมอะไรๆไว้มากมาย

ทฤษฎีใหม่ที่สร้างขึ้นมาจากปรัชญา ที่ได้
จากประสบการณ์ที่ทรงงานของในหลวงรัชกาล
ที่๙ ซึ่งผมจะแบ่งงานเป็น ๙ ขั้นตอน ขั้นที่หนึ่ง
ทำอะไรให้มีกวฬิงการอาหารหรืออาหารใส่ปาก
เอาหายบายๆง่ายสุดก็คือ ทำอย่างไรถึงจะมีอาหาร
ใส่ปาก ขั้นที่สองทำอะไรจะมีของใช้ มีเสื้อผ้า
อาภรณ์ มียาสระผม น้ำยาล้างจาน ซักผ้า ล้าง
ตัวล้างเท้า มีเครื่องอุปโภค หรือเครื่องใช้ ขั้นที่
สาม ทำอย่างไรจะมีที่อยู่อาศัยพอได้หลบแดดหลบ
ฝน ได้ทำการทํางาน ตอนนี้เห็นชัดว่ากระแสที่วิ่ง
หาเงินจะไปไม่รอด เขากำลังจะถึงทางตัน ผมดูๆ
แล้วไม่เกินสามปีจะมีเหตุวิกฤตที่น่ากลัวมาก ยิ่ง
เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าแบบทวีคูณ ไปอ่านหนังสือ
เรื่อง มัวร์ลอว์ Moor's Law ที่กล่าวว่าความ
ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยี ทำให้คนกลุ่ม
เล็ก ๆ ได้ประโยชน์ไป แต่คนกลุ่มใหญ่จะไร้ที่พึ่ง
คอยดู เทคโนโลยีรุ่นต่อไปคนแคสลับตากัน เขา
จะรู้เลยว่าคุณชอบอะไร เขาจะขายมันให้คุณ อัน
นี้เรียกว่า บิ๊กดาต้า (big data) มันเข้ามาแล้ว มัน
ครอบคลุมถึงลูกเราด้วย เขาสามารถรู้ใจลูกเราว่า

งานเพื่อฟ้าดิน ๖๑ และตลาดประชารัฐคุณธรรม

ชอบอะไร แล้วส่งโฆษณาเข้ามา ลูกเราก็ตื่นพราด ๆ อยากได้ เตี้ยวันนี้เด็กสามขวบสามารถล้างชื้อข้าวของผ่านมือถือจากโลกออนไลน์เองได้ พ่อแม่ก็จ่ายตังค์ จากนั้นก็เป็นหนี้เป็นสิน โดนยึดบ้าน ยึดรถ ฯลฯ เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ทำให้ค้าขายได้ทั่วโลก รัฐบาลไม่มีปัญญาไปตามเก็บภาษี เพราะมันเร็ว เหลือเกินตามทฤษฎีของมาร์ล แต่ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่แท้ที่แปรเป็นการปฏิบัติได้ จะเป็นที่พักของมนุษยชาติได้จริง ก็ขอบอกให้คนไทยได้รับรู้ บอกกับชาวโลกที่เขาคร่ำคร่าบ้านเราอยู่ไม่ใช่บ่อย มีหลายสิบประเทศ ที่เขาก็จะทำที่พึ่งไว้สำหรับคนที่จะมาอยู่กันอย่างพื่ออย่างน้อง นี่คือที่อยู่อาศัย

ขั้นที่ ๕ หันไปดูสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ไปดูตลาดที่มีคนอยู่กันแน่น แออัด มีแต่กลิ่นเหม็น ต่างกับชุมชนที่นี้ กลิ่นหอมโชยมาจากดอกไม้ป่า สภาพแวดล้อมตัวอย่างนี้จะไปหาที่ไหน หาไม่ง่ายเลย ต้องมีให้มาก นี่คือที่อยู่อาศัยอันเป็นพื้นฐานให้ชีวิตอยู่รอด เท่านั้นยังไม่พอ ยังไม่เรียกว่าความเจริญ ขั้นที่ ๖ มนุษย์ที่เจริญต้องรู้จักทำทานแบ่งปัน ผมคิดถึงแม่ ตื่นแต่เช้าหุงข้าว ผมจะดักข้าวมากิน แกบอกไม่ได้...บาป แล้วดักข้าวแยกไว้ต่างหาก เพื่อถวายพระ แล้วแบ่งให้ปู่ย่าตายายก่อน ที่เหลือพวกเราค่อยมาแบ่งกันกิน แม้แต่สัตว์เราก็ต้องแบ่งให้มัน นี่คือความเจริญก้าวหน้าของสังคม สังคมไทยที่เจริญต้องมีการแบ่งปัน ในหลวงท่านอยาก

เห็นสังคมไทยเป็นอย่างนี้ ขั้นที่ ๗ รู้จักแปรรูปจะเก็บไว้ได้นาน หลังจากนั้นจึงค่อยเอาไปขาย ผมเห็นจากที่นี้บ้าง จากสื่อบุญนิยมทีวีบ้าง แปรรูปไว้หลายอย่างที่เก็บไว้ได้เป็นปีๆแล้วค่อยเอาไปขาย จะตั้งราคาเท่าไรก็ได้ จะใช้อำนาจต่อรองเพื่อเอารวย รวยง่ายนิดเดียว และไม่ต้องไปแข่งกับใคร แคแบ่งไปทำระบบการค้าบุญนิยม ๔ ระดับ ขายสู้กับเขาด้วยราคาต่ำกว่าตลาด ผมเห็นที่นี้ขายปุ๋ยกันตั้งแต่ขายต่ำกว่าตลาดจนถึงให้ฟรีแล้วแบ่งปันกันแบบไม่แลกแลกด้วยลาภคินมา ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้งของมนุษย์ที่เป็นตัวอย่างได้จริง ๆ ขออย่าว่าทำได้อย่างมนุษย์ตัวเป็น ๆ มีในตัวคนจริง ๆ มีเต็มไปหมด และไม่ใช่ที่นี้ที่เดียว แต่มีในชุมชนทุกแห่งของชาวอโศก ขั้นที่ ๘ ค้าขายที่เป็นความเจริญ ยิ่งค้าขายยิ่งได้บุญ ส่วนที่ยิ่งค้าขายยิ่งรวยเงินสะสมนั้น หาบาปใส่ตัว ไม่ใช่การค้าที่เป็นธรรม แต่ที่นี้เป็นการค้าที่มีธรรม เกิดขึ้นได้จริง อันนี้ไม่ธรรมดา สุดท้ายเราไม่ได้แอบอยู่คนเดียวแบบไอโซเลชันนิสต์ (isolationist) ปิดชุมชนไม่ให้ใครเข้าออก แต่เราเปิดกว้างให้เห็นทั้งโลกว่าโลกจะรอดจากโคลเมท เซนจ์ อแดปเตชัน (climate change adaptation) ที่นี้แหละเป็นตัวอย่งการอแดปเตชัน (adaptation) ตอนจบขออ่าน มีผู้ถอดสำหัดตั้งใจเขียนมาอย่างดี ไม่อ่านเดี๋ยวบป

“.....การเปิดตลาดประชารัฐครั้งนี้ที่ชุมชนราชธานีอโศกจะเห็นว่าแม่ค้า ผู้ประกอบการจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ซื้อ เพราะเป็นผู้ไม่เอาเปรียบ สินค้าที่นำมาจำหน่ายก็เป็นสินค้าที่มีหลักประกันว่าไม่มีสารพิษ ที่นี้ไม่ต้องออกกฎหมายห้ามนำเข้าสารพิษ เราห้ามกันเองด้วยจิตวิญญานของเรา จึงเป็นตลาดของคนจนที่หวังจะเป็นที่พึ่งอันยั่งยืนของประชาชนทั่วไป.....”

บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ผมขอเปิดงานเพื่อฟ้าดิน ๖๑ และตลาดประชารัฐคุณธรรม ณ บัดนี้ ขอพระคุณอย่างสูงครับ กราบนมัสการพ่อครูครับ

๓

- ♥ ที่เราต้องเดินเร็ว ต้องไปเร็ว เพราะว่าความทุกข์ยากของประชาชนไม่เคยรอใคร"...ร.๙
- ♥ ความรักเป็นพลังที่ทรงอำนาจที่สุดที่มีอยู่ เพราะมันไม่มีขีดจำกัด...ไอน์สไตน์
- ♥ ที่ได้มีความรักความเมตตา ที่นั่นมีพระเป็นเจ้า...คานธี
- ♥ มีรัก ๑๐๐ ทุกข์ ๑๐๐ มีรักน้อยทุกข์น้อย ไม่มีรักไม่มีทุกข์เลย...พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ความรักของพระโพธิสัตว์

โลกต้องโคกเค็รากับระเบิดปรมาณู (Atomic Bomb) ที่เข่นฆ่าชีวิตของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันให้ล้มตายได้คราวละเป็นแสน ๆ คน แต่ไม่น่าเชื่อว่า บอมบ์ออฟเลิฟ (Bomb of love) ซึ่งไอน์สไตน์ระบุว่า.. **“..ความรักเป็นอุปสรรคที่มีแสนยานุภาพพอที่จะทำลายความเกลียดชัง ความเห็นแก่ตัวและความโลภ ซึ่งย่ำยีโลกได้อย่างราบคาบ”** จะมาเกิดขึ้นในเมืองไทย เป็นระเบิดแห่งความรักที่เป็นการแสดงออกของประชาชนคนไทย ที่แสดงออกต่อพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ของเราอย่างระเบิดเถิดเทิง เป็นระเบิดแห่งความรักตามที่ไอน์สไตน์ได้เขียนไว้ เป็นเรื่องเกิดไม่ได้ง่าย ๆ เป็นเรื่องมหัศจรรย์ในโลก ไม่รู้ว่่าก็ยุคก็สมัย ก็กับก็กาลปีจะเกิดได้แสดงออกมาให้เห็นจริงจัง

ปรากฏการณ์ (phenomenal) ที่ยิ่งใหญ่ในครั้งนี้อย่างไรก็ได้เกิดชั่ววูบชั่ววาบเดียวเดียว แต่เกิดติดต่อเชื่อมโยงกันเป็นปี กระจายกว้างออกไปทั่วประเทศ เป็นคุณลักษณะของความรักที่คนไทยรู้ว่าควรรักอะไร แล้วแสดงออกเป็นความรู้ที่ไอน์สไตน์เข้าใจ แล้วก็บอกว่าความรักชนิดนี้ยากที่จะเข้าใจ (ยากกว่า $E=mc^2$ ซึ่งก็ยากจะอธิบายอยู่แล้ว) เราคงต้องมาถอดรหัสกันว่า **ความรักที่สูงส่งและยิ่งใหญ่ของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายนั้นเป็นเช่นใด**

ความรักของในหลวง ร.๙
(รักแท้ แต่...ปวงประชา!)

♥ เพราะ “รัก” จึงเข้าใจ..เข้าถึง..และพัฒนา

○ ในหลวง ร.๙ ทรงรู้จักประเทศไทยได้เป็นอย่างดีจาก.. “ความรัก” ที่มีต่อประชาชน “เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียนอยู่ในยุโรป ข้าพเจ้าไม่เคยตระหนักว่าประเทศของข้าพเจ้าคืออะไรและเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าแค่ไหน ไม่ทราบทราบกระทั่งข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะรักประชาชนของข้าพเจ้า เมื่อได้ติดต่อกับเขาเหล่านั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าสำนึกในความรักอันมีค่ายิ่ง ข้าพเจ้าไม่เป็นโรคคิดถึงบ้านที่จริงจังอะไรนัก แต่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้โดยการทำงานที่นี่ว่า ที่ของข้าพเจ้าในโลกนี้ คือการได้อยู่ท่ามกลางประชาชนของข้าพเจ้า นั่นคือคนไทยทั้งปวง”

(จากพระราชนิพนธ์เรื่อง “เมื่อข้าพเจ้าจากสยามสู่สวีเดนแลนด์”)

○ ความตั้งพระราชหฤทัยในการดูแลอาณาประชาราษฎร์ มีมาตั้งแต่ทรงขึ้นครองสิริราชสมบัติตั้งพระราชบันทึก เมื่อครั้งเสด็จฯไปทรงศึกษาต่อที่ประเทศสวีเดนแลนด์ ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๔๘๙

“..ถ้าประชาชนไม่ละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะละทิ้งประชาชนอย่างไรได้..”

♥ เพราะ “รัก” จึงมีแต่ให้..ให้..และให้ แต่ถ่ายเดียว!

○ และในการมีพระราชดำริ ไม่มีเลยสักเรื่องที่จะแสดงว่าทรงรับเอาประโยชน์ส่วนพระองค์แม้พลกนิกรจะเต็มใจถวาย สมัยจอมพลถนอมเป็นนายกฯ คราวหนึ่งประจวบโอกาสครองราชย์ครบ ๒๕ ปี (พ.ศ.๒๕๑๔) รัฐบาลจะสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์และถาวรวัตถุใหญ่โต “ที่สุดในประเทศ” ถวาย รับสั่งว่า “สิ้นเปลืองและไม่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน สร้างถนนกันรถติดดีกว่า”

นี่คือที่มาของ “ถนนรัชดาภิเษก” (ดร.วิษณุ เครืองาม)

สมัยนายกฯ ทักษิณ เคยกราบบังคมทูลว่า..

เมื่อประทับรักษาพระองค์ที่วังไกลกังวลอย่างนี้ รัฐบาลจะขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้สำนักพระราชวังปรับปรุงวังไกลกังวลให้สะดวกสบายสมกับที่จะใช้เป็นที่พักพิงยาวนาน รวมทั้งจะปรับปรุงโรงพยาบาลหัวหินให้ทันสมัยพร้อมทุกประการ

รับสั่งว่า การปรับปรุงโรงพยาบาลเป็นประโยชน์แก่ทุกคน ถ้ามีงบก็ควรทำ แต่การปรับปรุงวังไกลกังวลเป็นเรื่องพระลำราญ “แค่นี้ก็พออยู่พอเพียงแล้ว”

♥ จะทุกข์ทรมานแค่ไหนก็ทนได้ เพราะ...รัก!

○ “ขอรอไว้ก่อนนะ ฉันทนได้ วันนี้ขอไปดูราษฎรและช่วยแก้ไขปัญหาระหว่างก่อน”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ รับสั่งตอบทันตแพทย์ที่กราบบังคมทูลว่า อาจต้องใช้เวลา ๑-๒ ชั่วโมง ในการถวายการรักษาเนื่องจากพระทนต์ (ฟัน) หัก แต่ในเวลานั้นกรุงเทพระียมนครประสบภัยน้ำท่วมปี พ.ศ. ๒๕๒๘

ทรงนึกถึงแต่ประชาชน แม้กระทั่งวันที่พระองค์ทรงกำลังจะเข้าห้องผ่าตัดกระดูกสันหลังในอีก ๕ ชั่วโมง (๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙) ยังทรงรับสั่งให้ข้าราชการบริหารไปติดตั้งคอมพิวเตอร์ เดินสายออนไลน์ไว้ เพราะ กำลัง มีพายุเข้าประเทศ พระองค์จะได้มอนิเตอร์เพื่อน้ำท่วมจะได้ช่วยเหลือทัน

○ “ยุ่งชุมมากเลย ไปยืนดูแผนที่ เลยโดนยุ่ง รุมกัดขาทั้งสองข้าง กลับมาขาบวมแดง ไปสกลนครกลับมาแล้วถึงได้ยุบลง มองเห็นเป็นตุ่มแดง นับดูได้ข้างละร้อยห้าสิบตุ่ม สองข้างรวมกันสามร้อยพอดี”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรับสั่งเล่าเรื่องถูกยุ่งกัดขณะทรงงานในพื้นที่

○ “ที่เราต้องเดินเร็ว ต้องไปเร็ว เพราะว่า ความทุกข์ยากของประชาชนไม่เคยรอใคร” พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ รับสั่งต่อผู้รับใช้เบื้องพระยุคลบาท ที่กราบบังคมทูลถามว่า เหตุใดพระองค์จึงต้องทรงพระดำเนินเร็ว

“พระเจ้าอยู่หัวยังต้องเหนื่อย ต้องลำบาก ทุกวันนี้เพราะว่าประชาชนยังยากจนอยู่เมื่อประชาชนยากจนแล้ว อิศรภาพเสรีภาพเขาจึงไม่มี และเมื่อเขาไม่มีอิสรภาพ เขาก็เป็นประชาธิปไตยไม่ได้” (พระราชดำรัสถึงเหตุผลที่พระองค์ทรงงานหนัก)

♥ ปราบปรามการพิเศษเหตุให้เกิดระเบิดรัก (Bomb of love)

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ มองปรากฏการณ์พิเศษที่เกิดระเบิดรัก (Bomb of love) ในครั้งนี้ว่า... “ทำไมประชาชนจึงรักในหลวง? เขารักอะไรของในหลวง? ไม่ใช่รักในตัวตนร่างกาย แต่เป็นความรักสิ่งประเสริฐ ในสิ่งที่ในหลวงทรงงานหนักมาตลอด ๓๐ พรรษา ซึ่งทุกคนปฏิเสธไม่ได้ถึงคุณค่าคุณงามความดีที่ครบพร้อมที่ได้ทรงแสดงออกมา แม้แต่คนทั่วโลกก็รับรองว่าพระองค์เป็นผู้ที่มีพระจริยวัตรอันต้องเอาอย่าง จึงเกิดเป็นพลังยอมรับนับถือเทิดทูนบูชา ตอนนี่การให้ การเสียสละกำลังระเบิดเป็น Bomb of love ทุกคนมีแต่จะเสียสละ จะให้ เสียสละเวลา-เสียสละแรงงาน-สละทรัพย์สินเงินทองข้าวของเพื่อแสดงความอาลัยรักต่อพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ที่สวรรคตไป

พลังงานแห่งความรักอันยิ่งใหญ่ที่ได้เกิดจากในหลวงพระองค์นี้ จนประชาชนคนไทยได้มีปัญญาแล้ว และได้พากันแสดงออกมาเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในวันที่ ๕ ธันวาคม ของทุก ๆ ปี พลังงานนี้จึงได้กลายเป็น A bomb of love

สิ่งที่ประเสริฐสุดได้เกิดขึ้นแล้ว ในยุคนี้กับนี้ให้อภิวินมน์กันต่อไป

อาตมามั่นใจว่าสิ่งประเสริฐกำลังเกิด แล้ว ก็จะต้องช่วยกันทำให้ยาวนาน สร้างความรักอันยิ่งใหญ่ออกไปเรื่อยๆ ถ้ารักษาสภาพนี้เอาไว้ได้ มันจะสามารถอธิบายสิ่งประเสริฐที่กำลังเกิดขึ้น แล้ว ก็จะต้องช่วยกันทำให้ยาวนาน คนจะมาศึกษาวิจัยว่าพฤติกรรมมนุษย์นี้ ที่เกิดจากจิตวิญญาณแล้วมาแสดงออกอันนี้ มันสะท้อนสะท้อนใจทั้งนั้น ทุกคนมีแต่อยากจะให้-ให้-ให้ คนที่มารับสิ่งที่เราให้ได้ เราก็ปลาบปล้ม จนกระทั่งเราต้องร้องไห้ แต่เราต้องไม่ประมาท ต้องช่วยกันเสริมสานพลังงานนี้ให้แข็งแรง เป็นตัวตั้งให้อภิวินมน์ต่อไป เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษยย์โลก

ทุกอย่างมีแต่การเสียสละและการให้ ทุกศาสนาสอนเช่นนี้ คนที่มีจิตวิญญาณบรรลธรรม

เป็นอรหันต์ จึงเป็นคนที่ทำประโยชน์เพื่อมวลมนุษยชาติ (พหูชนหิตายะ) เพื่อความสุขของหมู่มวลมหาชนเป็นอันมาก (พหูชนสุชาเย) และรับใช้โลก ช่วยโลก (โลกานุกัมปายะ) นี่คือคำสรุปของพระพุทธเจ้า เราอยากจะเป็นคนชนิดนี้ไหม?

เอาเลย...เป็นเลี้ยววินาทีนี่เป็นต้นไปเลย
แล้ว “ให้” เลย...จงทำให้ได้!

ความรักเป็นพลังที่ทรงอำนาจที่สุด ที่ไอน์สไตน์ค้นพบ

- วิทยหนุ่ม...ข้าพเจ้าเคยคิดที่จะรัก
- แต่พออย่างเข้าวัยชรา.....ข้าพเจ้าก็รักที่จะคิด
- แรงโน้มถ่วงไม่ได้ดึงให้ผู้คนตกหลุมรัก

Gravity is not responsible for people falling in love.

- ผู้หญิงตัดลินใจแต่งงานเพราะหวังว่าเธอจะเปลี่ยนแปลงผู้ชายได้

- ส่วนผู้ชายตัดลินใจแต่งงานเพราะคาดหวังว่าผู้หญิงจะไม่เปลี่ยนแปลงไป

- ดังนั้นทั้งสองฝ่ายจึงพบกับความผิดหวัง

♥ จดหมายของไอน์สไตน์

♥ “มีพลังที่มีอำนาจมหาศาลอย่างหนึ่งซึ่งจวบจนขณะนี้วิทยาศาสตร์ยังไม่มีคำอธิบายอย่างเป็นทางการ เป็นพลังที่รวมและควบคุมพลังอื่น ๆ ทั้งปวงเอาไว้ กระทั่งอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์ใดๆ

ที่ปฏิบัติการอยู่ในเอกภพและเรายังไม่ได้ทำการระบุเสียด้วย

พลังจักรวาลนี้คือความรัก!

เมื่อนักวิทยาศาสตร์มองหาทฤษฎีรวมของจักรวาล เขาيلمพลังที่มองไม่เห็นซึ่งมีอำนาจสูงสุดนี้ไปเสีย ความรักคือแสงซึ่งให้ความสว่างแก่ผู้ให้และผู้รับ ความรักคือแรงโน้มถ่วงเพราะมันดึงดูดคนบางคนเข้าหาคนอื่น ความรักคืออำนาจเพราะมันทวีคุณสิ่งที่ดีที่สุดที่เรามี และช่วยให้มนุษยชาติไม่ดับสูญไปในความเห็นแก่ตัวอย่างมีขอบเขตของตนเอง เมื่อความรักคลี่คลายเผยตัวออกมา เราจึงมีชีวิตอยู่และตายได้เพื่อความรัก **ความรักคือพระเจ้า และพระเจ้าคือความรัก**

พลังนี้อธิบายทุกสิ่งทุกอย่างและให้ความหมายแก่ชีวิต นี่คือนิวตันที่เรามองข้ามมาเนิ่นนาน จนเกินไป ที่เรากลัวความรักอาจเป็นเพราะมันเป็นพลังงานเพียงอย่างเดียวในจักรวาลที่มนุษย์ยังไม่รู้จักขับเคลื่อนได้ตามใจปรารถนา

เพื่อให้มองเห็นภาพความรักได้ พอจึงขอแทนค่าสมการที่ขึ้นชื่อที่สุดของพ่ออย่างง่าย ๆ แทนที่จะเป็น E (พลังงาน) = MC^2 ; มวล x (ความเร็วแสง)² ถ้าเรายอมรับว่าพลังงานที่จะเหยี่ยวาโลกสามารถได้มาโดยผ่านความรักคุณด้วย ความเร็วแสงยกกำลัง ๒ เราก็จะได้ข้อสรุปว่า...

ความรักเป็นพลังที่ทรงอำนาจที่สุดที่มีอยู่ เพราะมันไม่มีขีดจำกัด

หลังจากที่มนุษยชาติประสบความล้มเหลวในการใช้และควบคุมพลังงานอื่นๆ ในจักรวาลที่ขีดขวางเราแล้ว จึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่เราจะหล่อเลี้ยงตัวเองด้วยพลังงานอีกประเภทหนึ่ง

หากเราต้องการให้ species ของเราอยู่รอด หากเราต้องการค้นหาความหมายของชีวิต หากเราต้องการช่วยโลกและสิ่งมีชีวิตที่มี sense รับรู้ซึ่งอาศัยอยู่ในโลกแล้วละก็ **ความรักคือคำตอบเดียวที่มี!**

เราอาจจะยังไม่พร้อมที่จะผลิตระเบิดรัก (ตอนนี้คนไทยช่วยกันผลิตระเบิดรักกันอยู่) ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่มีแสนยานุภาพพอที่จะทำลายความ

เกลียดชัง ความเห็นแก่ตัว และความโลภ ซึ่งย้าย โลกได้อย่างราบคาบ แต่ทุกคนก็มีเครื่องกำเนิด ความรักเล็กๆ อันทรงพลังอยู่ในตัว ซึ่งรอคอย การปลดปล่อยพลังงานออกมา

เมื่อเราเรียนรู้ที่จะให้และรับพลังงานจักรวาลนี้ เราก็จะพิสูจน์ได้ว่าความรักพิชิตทุกสิ่งทุกอย่าง สามารถก้าวข้ามทุกอย่างไม่ว่าสิ่งใด ทั้งนี้เพราะ ความรักคือแก่นแท้แห่งชีวิต (จากจดหมายของ ไอน์สไตน์ที่มีถึงลูกสาว Credit: Rafael Tllez-Gim)

หากเราทุกคนอยู่ร่วมกันด้วยความรักและเมตตา

♥ ในรูปแบบที่แท้จริงนั้น อหิงสาคือความรัก ความเมตตาและความเอื้ออาทรที่สูงที่สุด หากข้าพเจ้า เป็นนักอหิงสาที่จริงแท้แล้วไซริ ข้าพเจ้าจะต้อง สามารถรักและเมตตาศัตรูของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้า จะต้องมิจิตใจเช่นนี้ต่อผู้ที่มุ่งร้ายข้าพเจ้า ไม่ว่าเขา ผู้นั้นจะเป็นผู้ที่ข้าพเจ้ารู้จักหรือไม่ก็ตาม และแม้ว่า เขาผู้นั้นจะเป็นบิดาหรือบุตรของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าก็ต้องมิจิตใจเช่นเดียวกัน อหิงสาในภาค

รักแท้.....ของคานธี

- ความรักที่แท้จริงไม่เห็นแก่ตน และไม่เรียกร้องการผ่อนปรน

- ความรักไม่เรียกร้องสิ่งใด ความรักมีแต่ให้
- อุปสรรคอันใดเล่าที่ความรักจะมีสามารถ กำจัดได้ ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับความรัก อันบริสุทธิ์

- ที่ใดมีความรักความเมตตา ที่นั่นมีพระเป็นเจ้า
- เราต้องขยายวงล้อมแห่งความรัก เพื่อ โอบกอดหมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน จากหมู่บ้านสู่อำเภอ และจังหวัด จนขอบเขตแห่งความรักนั้นเป็น พรมแดนร่วมกันของทั้งโลก

- รูปโฉมของโลกจะเปลี่ยนไปมากทีเดียว

ปฏิบัติดังกล่าวย่อมหมายถึงสัจจะและความไม่กลัว

♥ เราจะหลอกลวงคนที่เรารัก เราเมตตา ไม่ได้ เช่นเดียวกับที่เราจะขู่เข็ญหรือทำให้เขาเกิดความหวาดกลัวไม่ได้ การให้ด้วยชีวิตเป็นการให้ ที่สูงสุด ผู้ที่ให้แม้แต่ชีวิตของตนเองจะทำให้ฝ่าย ตรงข้ามหมดความเป็นศัตรูอย่างสิ้นเชิง ความ เข้าใจระหว่างเขากับศัตรูจะเกิดขึ้น ผู้ที่ให้ด้วยชีวิต นั้นจะให้ไม่ได้ตราบใดที่ยังมีความกลัว ดังนั้นเขา จะต้องขจัดความกลัวในตัวของเขาให้หมดสิ้นไป เสียก่อน ผู้ปฏิบัติตามหลักของอหิงสาจะเป็นคน กลัวหรือมีความขลาดไม่ได้ การปฏิบัติตามหลัก ของอหิงสาจำเป็นต้องมีอภัย คือความไม่กลัวเป็น พื้นฐานที่สำคัญที่สุด

♥ เมื่อได้โยนมิตดาบทิ้งไปแล้วเช่นนี้ ข้าพเจ้า จึงมีเหลืออยู่ก็แต่ถ้วยแห่งความรักที่จะหยิบยื่น

ให้แก่ฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่า ด้วยการหยิบยื่นถ้วยแห่งความรักให้แก่ฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์ ข้าพเจ้าจะสามารถดึงเขาเหล่านั้นให้เข้ามาใกล้ข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่มนุษย์กับมนุษย์จะต้องมาเป็นศัตรูกัน และโดยเหตุที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนเรานั้นตายแล้วต้องเกิดอีก ข้าพเจ้าจึงหวังว่า หากไม่ใช่ในชาตินี้ก็เป็นชาติหน้า ข้าพเจ้าจะเป็นมิตรกับมวลมนุษย์ได้

ความรักความเมตตาเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แต่ในขณะที่เดียวกันความรักความเมตตาก็เป็นพลังที่มีความสงบเสงี่ยมเจียมตัวเป็นที่สุดด้วยหัวใจที่แข็งแกร่งที่สุดอีกทั้งอวิชชาคือความไม่รู้ที่หยาบที่สุดจะปลาสนาการไปเมื่อเผชิญหน้ากับดวงอาทิตย์แห่งความทุกข์ยากที่ไม่รู้จักความโกรธและความเกลียด

ข้าพเจ้ามีความพอใจอย่างหนึ่งเสมอมานั้นก็คือข้าพเจ้าได้รับความรักใคร่และนับถือจากบุคคลซึ่งข้าพเจ้าต่อต้านหลักและนโยบายของเขา รัฐบาลของประเทศแอฟริกาใต้ได้ให้ความไว้วางใจแก่ข้าพเจ้า และเป็นมิตรกับข้าพเจ้า แม้ว่าข้าพเจ้าจะได้ประณามนโยบายและระบบการปกครองอินเดียของอังกฤษ แต่ชาวอังกฤษไม่น้อย ซึ่งมีทั้งชายและหญิงต่างก็ให้ความรักความเมตตาแก่ข้าพเจ้า และแม้ว่าข้าพเจ้าจะต่อต้านอารยธรรมนิยมวัตถุของโลกตะวันตก แต่จำนวนเพื่อนฝูงและผู้ให้เห็นด้วยกับแนวคิดของข้าพเจ้าทั้งในยุโรป และอเมริกาก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าถือว่าเป็นชัยชนะของอุดมการณ์แห่งอหิงสา

อานิสงส์ที่ดีที่สุดของอหิงสาคือ อหิงสาไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง อหิงสาจะทำให้ศัตรูกลายเป็นมิตรได้ในที่สุด ประสบการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าในแอฟริกาใต้เมื่อข้าพเจ้าได้นำอหิงสาไปใช้ในการต่อสู้กับนายพลสมิตส์ นายพลสมิตส์เริ่มต้นด้วยการเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของข้าพเจ้า แต่ทุกวันนี้ นายพลสมิตส์เป็นมิตรที่ดีที่สุดของข้าพเจ้า

ความรักของพระโพธิสัตว์.... พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ความรักของพระโพธิสัตว์...ความรักระดับนี้ ไม่ใช่ความรักแค่มิติที่ ๑ **“กามนิยม”** ซึ่งเป็นความรักระหว่างเพศ ไม่ใช่แค่ความรักมิติที่ ๒ **“พันธนิยม”** เป็นความรักระหว่างสายโลหิตระหว่างพ่อ...แม่...ลูก เท่านั้น หรือแม้จะกว้างออกไปสู่วงศาตคณาญาติ เป็นความรักมิติที่ ๓ **“ญาตินิยม”** ถ้ามีความเห็นแก่ตัวน้อยลง ความรักจะสามารถขยายวงกว้างออกไปสู่สังคมที่อยู่รอบ ๆ ตัว เรียกความรักมิติที่ ๔ นี้ว่า **“สังคมนิยม”** หากขยายพื้นที่ออกไปสู่ชาติบ้านเมืองได้ เรียกความรักมิติที่ ๕ นี้ว่า **“ชาตินิยม”**

ส่วนความรักมิติที่ ๖ **“สากลนิยม”** นี้ เป็นรักที่ไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา เป็นความรักที่มีต่อมนุษยชาติทั่วสากล แต่ถ้ายิ่งไปกว่านี้ เป็นความรักที่ลึกซึ้งกว้างไกลไปทั่วจักรวาล เป็นความรักมิติที่ ๗ **“เทวนิยม”** คือความรักอย่าง **“พระเจ้า”** ที่รักทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นมิตรหรือเป็นศัตรู

สำหรับผู้ที่กำลังเดินเข้าสู่ความรักมิติที่ ๘ **“อารยนิยม”** นี้ คือผู้ที่เข้าใจเนื้อแท้ของความทุกข์ และต้องการขจัดทุกข์ (มีรัก ๑๐๐ ทุกข์ ๑๐๐ มีรักน้อยทุกข์น้อย ไม่มีรักไม่มีทุกข์เลย) เพราะรู้ชัดแจ้งแล้วว่า ความรักคือความทุกข์ จึงพยายามที่จะปลดเปลื้องตนเองให้หลุดพ้นออกจากมิติที่ ๑-๗

ซึ่งได้แก่พระอาริยบุคคลในระดับต่าง ๆ แต่ไม่ใช่พระอรหันต์

นี่คือความรู้เรื่องโลก เรื่องอัตตาของศาสนา พุทธทั้งหมด โลกทั้ง ๗ กับอัตตาทั้ง ๗ ที่ศาสนา สากลมีพระเจ้าเป็นผู้จัดการในเรื่องความรัก ส่วนของพุทธนั้นเรียนรู้ทั้งหมดในความรักทั้ง ๗ และมีความรักมิติที่ ๘ ถึง ๑๐ เป็นที่สิ้นสุด

ผู้จบมิติที่ ๘ ศึกษาต่อความรักมิติที่ ๙ คือความรักของพระอรหันต์ เรียกความรักชนิดนี้ว่า รักแบบ “วิมุตินิยม” เป็นผู้หมดความรักโดยสิ้นเชิง เป็นผู้หมดตัวตนได้แล้ว จึงมีชีวิตอยู่เพื่อทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นโดยถ่ายเดียว เป็นความรักชนิดที่ประเสริฐสุด เป็นความรักที่ไม่มีที่สิ้นสุด และความรักหาประมาณมิได้

ซึ่งเป็นความรักที่ใช้ลัทธิปริสตรธรรม ๗ และมหาประเทศ ๔ ตามโอกาสและ ตามเหตุ-ปัจจัย ที่เกิดจริง เป็นจริง ในปัจจุบันนั้น ๆ ให้ดีที่สุดเสมอ จึงระบุงการประมาณตายตีไม่ได้ ต้องใช้การประมาณตามลัทธิปริสตรธรรม ๗ และมหาประเทศ ๔ ไปตามที่เป็นจริงทั้งนั้น

ส่วนความรักมิติที่ ๑๐ คือความรักของพระโพธิสัตว์ระดับปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าและของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความรักในมิตินี้จะไม่เรียกว่าความรักก็ได้ เราจะเรียกว่าความรู้ หรือ

โพธิญาณ หรือลัทธิปัญญา เป็นมิติที่สูงสุดยอด เรียกว่า “พุทธนิยม” หรือ “ธรรมนิยม”

ความรักทั้ง ๑๐ มิติ อาตมาขยายความไปแล้ว มันง่ายนะ ความรัก ๑๐ มิติ ถ้ารู้แล้ว มันไม่ยากอะไรเลย ที่แท้ความรักมันเป็นอย่างนี้เอง ทั้ง ๑๐ มิตินั้น มันมีฐานเป็นขั้น ๆ ๆ ๆ ที่เอื้อมเอื้อเอื้อ กว้างไปสู่มนุษยชาติอย่างนี้

อาตมามีหน้าที่จะมาขยายความรัก ๑๐ มิติ ในปางนี้ไม่มีใครมาขยายได้หรอก อาตมาจึงต้องมาชื่อ “รัก” ไม่ใช่เรื่องโมเม แต่มันต้องลงตัว ถ้าไม่เช่นนั้นตัวปลอม แต่ก็คือ “รัก” ตัวแท้ตัวจริง รักอย่างมีมิติ ๑๐ ด้วย แล้วก็ใช้มิติสูง ๆ ด้วย ตั้งแต่มิติ ๘-๙-๑๐ ส่วนมิติต่ำ ๆ นั้นผ่านฉลุย ไม่ยากเลย ตั้งแต่ มิติที่ ๑-๒-๓-๔-๕ ไม่มาตามลำดับ

เพราะฉะนั้นอาตมาจึงไม่มีปัญหาเลย ตั้งแต่ ๑ “กามนิยม” อาตมาไม่ต้องไปมีภาระเรื่องคู่ครอง ๒ “พันธนิยม” ไม่ต้องมีภาระเรื่องลูก ๓ “ญาตินิยม” คงมีภาระแต่เรื่องญาติ อาตมาก็สงเคราะห์น้อง ๆ ทั้ง ๖ คนมาอย่างไม่มีใครติดอาตมาได้ อาตมาเลี้ยงดูน้อง ๆ มาเหมือนเลี้ยงลูก ให้มีการศึกษามีความเจริญก้าวหน้า จนไม่มีใครมาติดเตียนได้ กระทั่งน้อง ๆ ต่างก็มีชีวิตเป็นอยู่สุขสบายกายใจตามฐานะของตน

เพราะฉะนั้นอาตมามีความรักที่ผ่านมาได้ อย่างสะอาดบริสุทธิ์มาทั้งนั้น ตั้งแต่ญาติโกโถติกา และมิตรสหาย จนไปสู่สังคัม (“สังคัมนิยม”) อาตมาก็เอื้อมเอื้อได้พอสมควร ส่วนที่กว้างกว่าสังคัม ไปสู่ประเทศ (“ชาตินิยม”) ซึ่งมิติที่ ๕ ระดับประเทศนั้น สำหรับอาตมาไม่กว้าง ยิ่งกว้างไม่ไหว ยังทำงานรับใช้ประเทศชาติปวงชนได้เท่าที่เป็นและเห็นอยู่ ก็เท่านี้ พอมีรูปร่างคือชาวอโคกนี่เอง ซึ่งก็เพียงเท่าที่มีถึงวันนี้ก็แค่นี้ ก็มีแต่พากเพียรพยายามเพิ่มมวลช่วยกันไปให้ได้ยิ่ง ๆ ขึ้น ใครจะมาช่วยกันก็มา

ยิ่งจะกว้างออกไปสู่สากล มนุษยชาติ (สากลนิยม) จนไปทั่วจักรวาล รักกว้างต่อทุกสรรพสิ่ง อาตมาไม่บังอาจ อาตมาไม่ได้มีบารมีขนาดนั้น เพราะเป็นความรักระดับพระเจ้า (“เทวนิยม”) เป็นความ

รักที่ยิ่งใหญ่ (ปรมาตมน์) ยิ่งเป็นนามธรรมลึกซึ้ง ส่วนความรักมิติที่ ๔ นั้น ต้องมาเรียนรู้ความหลุดพ้น ตั้งแต่มิติต่ำ ๆ แค่มิติที่ ๑ คนคู่ แค่มิติที่ ๒ พ่อแม่ก็ไม่ใช้ ให้หลุดพ้นมิติที่ ๓ ๔ ๕ ๖ จนถึงมิติที่ ๗ เพราะพุทธรู้ต้นทางพลังงานทางจิตที่เทวนิยมเขาก็รู้ว่าเป็นพลังงานพระเจ้า แต่ไม่ได้หมายถึงว่าพระเจ้าคือพลังงานเหนือใคร ยิ่งใหญ่ คอยทำงานช่วยคน ไม่ใช่!

แต่พลังยิ่งใหญ่คือพลังงานในคน ในสัตว์โลก!

คนที่มีพลังงานที่ตีระดับพระเจ้าในมิตินี้ เขายังไม่รู้จักตัวตน ตัวที่มีพลังยิ่งใหญ่ มีพลังรักไปหมด แต่เขาไม่รู้ตัวตนเห็นแก่ตัวเองไหม? อันนี้เขาไม่เรียน แต่พุทธเรียนสิ่งไม่ดี ที่เป็นความเห็นแก่ตัว แล้วเราล้างได้หมดเลย จึงไม่เหลือจิตเห็นแก่ตัว แต่เห็นแก่ทุกสิ่งทุกอย่างเลย แล้วอยู่ที่ไหนก็อยู่ที่ตัวเราได้ สามารถพิสูจน์ได้ ทั้งมีความรู้และจัดการได้ มีหลักสูตร มีหลักเกณฑ์ มีวิธีปฏิบัติให้เกิด ให้เป็นจริง เรียกว่าทฤษฎีของพระพุทธเจ้า มีสัปปุริสธรรม ๗ และมหาปเทศ ๔ เป็นไปตามความรู้ความสามารถของศาสนาพุทธ

ในมิติที่ ๙ นี้มีความเจริญ มีความสามารถ มีประสิทธิภาพสูงขึ้นไป มิติที่ ๙ นี้ เป็นพระโพธิสัตว์ของศาสนาพุทธ เมื่อเป็นพระโพธิสัตว์แล้วจะลดตัวตน เห็นแก่ผู้อื่นไปตามลำดับ ตั้งแต่พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ลดตัวตนได้หมด พระอรหันต์ถือว่าหมดตัวตน มีแต่ทำเพื่อผู้อื่น จะทำเพื่อผู้อื่นได้มากหรือน้อยก็แล้วแต่ว่ามีโลกวิทู มีโลกานุกัมปาได้มากขนาดไหน

ส่วนโลกุตระนั้น เมื่อเป็นอรหันต์หมดตัวตนของตนแล้ว จึงมีแต่เรียนรู้ส่วนของผู้อื่นว่ามีลักษณะอย่างไร มีพลังงานอย่างไร หลายอย่างไร ไม่เคยเป็น เราที่ต้องศึกษา ดีไม่ดีต้องไปเกิดเป็น อย่างนี้บ้างสำหรับพระโพธิสัตว์ เพราะมันเข้าใจไม่ได้ ก็ต้องไปเกิดเป็นอย่างนี้จริง ๆ ถึงจะชัดเจน พระโพธิสัตว์จึงมีที่จะต้องไปเกิดเป็นอันนั้นอันนี้ แม้แต่จะต้องไปเกิดเป็นเดรัจฉานบางประเภทก็ต้องไปเกิด

ในเวลาชาติหนึ่งชาติของความเป็นสัตว์ ช่างมีอายุก็ปี กวางมีอายุก็ปี จะต้องไปลองเกิด หรือจะต้องไปเกิดเป็นคนยากจน คนจัญทาล คนพิการ หรือเกิดเป็นกษัตริย์ ต้องมีพฤติกรรมชนิดนี้ ก็ต้องไปเป็นดู เต่าเองไม่ได้ เมื่อไม่ชัดเจน ไม่แน่ใจ จะต้องไปเป็นดู โปธิสัตว์จะต้องศึกษา

เรื่องเวลาแห่งการเกิดการตายนี้ จะเกิดจะตายอีกก็ร้อยก็หมื่นก็พันก็แสนก็ล้าน ๆ ๆ ชาติก็โยนทิ้งไปเลย เรียกว่าไม่ยึดติดในเวลา กาละไม่ต้องนับ เอาเนื้อแท้สาระอย่างเดียว ไม่กังวลเรื่องเวลา ไม่ถือ ไม่เอา เอาความจริงเนื้อแท้ไป จนกระทั่งได้รู้แจ้งเห็นจริง แล้วปฏิบัติได้

ก็ทำเพื่อมนุษยชาติ เรื่องมนุษยชาติเป็นเรื่องญาติ..มิตรสหาย..สังคม.. เพื่อนร่วมโลก อาตมามีความคิดอยู่ว่าทฤษฎีของพระพุทธเจ้ามีความรัก เกื้อกว้างออกไปสู่โลก รักทุกสรรพสิ่ง ไม่ได้เป็นความรักดูตึง แต่เป็น “เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา” เป็นความรักช่วยเหลือกัน ไม่เห็นแก่ตัวแท้จริง จนกว่าพระโพธิสัตว์พระองค์นั้นจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งสูงสุดแล้ว ในบรรดาชีวิตของสัตว์โลก สูงยิ่งไปกว่านี้ไม่มี คำว่าสัมมาสัมโพธิญาณหรือสัมมาสัมพุทธเจ้า หรืออนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ สูงสุดแล้วในมนุษยชาติ.

เรื่องของความ...อยาก !

๓. ออยากกิน

(ฮ.ฮ.ฮ...เรียกตัวเองเข้าทหญิงเสอา...
เคาะราศนาบาทฏายตัวเอง
กว่า ๑๑ ล้าน!!!)

ขอขอบคุณ ภาพสถานีเคอร์เนล

๔. ออยากรวย! (เลยถูกหลอกอยู่จำไป สะท้อนสังคมไทยมีคองมงายอยู่อีกมาก)

บ้านเมืองเรารุ่งเรืองมาช้านานนับพันปี
จึงมีภูมิปัญญาสามารถนำพาประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข
ตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหง หน้าประตูลีมีระฆังแขวนไว้ตีร้องทุกข์
มีการค้าเสรี ใครจักใครค้าม้าค้า ใครจักใครค้าช้างค้า

http://www.sahavicha.com/UserFiles/Image/IMG_0004%281%29.jpg

ประชาธิปไตยไทยนิยม ไม่งมโง่หลงตามใคร

ไพร่ฟ้าหน้าใสยังยืน

บ้านเมืองเรารุ่งเรืองมาช้านานนับพันปี จึงมีภูมิปัญญาสามารถนำพาประชาราษฎร์บรรลุผลอยู่เย็นเป็นสุขอย่างอิสระเสรีตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหง เช่น หน้าประตูลี มีระฆังแขวนไว้ให้ทุกคนมาร้องทุกข์โดยตรง มีการค้าเสรี ใครจักใครค้าม้าค้า ใครจักใครค้าช้างค้า

งานบำบัดทุกข์ บำรุงสุขของประชาชน จึงเป็นภารกิจของผู้มีอำนาจครองเมืองต้องรับผิดชอบเต็มๆ ประโยชน์สุขแห่งมหาชนของคนในแผ่นดินย่อมเป็นเป้าหมายหลักยิ่งใหญ่ของงานการเมือง หัวใจสำคัญของประชาธิปไตยควรอยู่ตรงเพื่อประชาชนนี่เอง อันควรถือเป็นตัวชี้วัดหนึ่งเดียวเท่านั้นหรือไม่...

ส่วนจะเป็นของประชาชน โดยประชาชน ก็มากน้อย ดูไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไรเลย เหมือนอย่างวาทะตั้งเสี้ยวผิงว่า แมวลีไหนไม่สำคัญ ขอให้จับหนูได้ก็แล้วกัน!

ทำนองเดียวกับกระแสสัดกันทั่วหน้า คสช. กำลังผันตัวเองมาเป็นนักการเมืองเต็มภาคภูมิ

ให้โอกาสอำนาจใหม่ก่อนบ้าง

ขณะนี้การเมืองกำลังแตกแยกเป็นสามก๊ก ก๊กแรกก๊วนอำนาจเก่า คือก๊กทักษิณ ก๊กสองเป็นพวกต้าน คสช. ก๊กสามเป็นพวกหนุน พล.อ.ประยุทธ์ขึ้นนำทัพ เดินหน้าปฏิรูปประเทศ

ประเด็นน่าเป็นห่วงตรงก๊กสอง พวกพันธมิตรเดิมย่อมเชียร์ คสช.แต่แรกปฏิวัติ ๒๒ พฤษภาคม

ครั้นเดือนปีล่วงผ่าน ผลงาน คสช.คงไม่ทันใจ เช่น ปัญหาพลังงานฯ เลยกานอกหัก แปรพักตร์หมดครีธา พล.อ.ประยุทธ์ไปชะงัด

ก๊กสองนี้น่าจะรู้ตัวบ้างว่า เมื่อต้าน คสช. ชะงะเอง มันย่อมเข้าทางก๊กหนึ่งไปเลย เกิดเคราะห์ร้าย เพื่อไทยทวนขึ้นมาอำนาจอีกครั้ง อะไรจะเกิดขึ้นกับประเทศไทย?!

ดังนั้นสถานการณ์ขาดแคลนผู้นำเช่นนี้ มองไม่

เห็นใครจากอำนาจเก่า ไม่ว่าจะเพื่อไทยหรือประชาธิปไตย จะมีเครดิตพอก้าวขึ้นมาให้ยอมรับได้...?!

ยิ่งลงลึกทั้งแก่นักเลือกตั้งน้ำเน่าเก่าเก่า ยิ่งเอาไปเข้ากรูฟิงได้เลย ผลงานตลอดแปดสิบกว่าปี รู้เช่นเห็นชาติเกินพอแล้ว อย่าไปให้ค่าอะไรอีกนัก

ยิ่งหลงเหลือแค่ภาพหลอนลวงตามากกว่า กระมัง

ถ้าหากยึดเวลาเลือกตั้งออกไปนานขึ้น ปฏิรูปการเมือง เว้นวรรคนักเลือกตั้งสักระยะบ้าง การเมืองใหม่ จะเกิดขึ้นได้แน่นอน หลังจากที่แจ้งเกิดไม่ได้สักที

หนามยอก เอาหนามบ่ง

คงจะเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีมักจะมองโลกสวยด้วยประชาธิปไตยสุดโต่งเลยเถิดไปจนผลักไสเผด็จการตีทั้งหมด

พูดตรง ๆ ชัด ๆ บ้านเมืองปกติสุขทุกวันนี้ เป็นฝีมือ คสช.ผู้กล้าหาญ สามารถรัฐประหารรัฐบาลประชาธิปไตยโจรยิ่งลักษณ์ได้สำเร็จงดงามที่สุด ไม่เสียเลือดสักหยด ไม่เห็นที่ไหนเคยทำได้ มีประเทศไทยหนึ่งเดียวเท่านั้นแหละ

เลยจำเป็นต้องยกย่องซ้ำซากบ้าง กันลิมบุญคุณอันใหญ่หลวงต่อแผ่นดินที่ปฏิวัติได้ลงตัว ถูกกาลเทศะนำอัศจรรย์ยิ่งนัก

จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อได้รัฐบาลเลือกตั้งด้วยชื่อเสียง ชื่อพรรค สารพัดวิชามารจนสามารถกุมอำนาจเสียงข้างมากในสภา กลายเป็นเผด็จการรัฐสภาไปฉิบ

เลยเผด็จโกงโคตร ๆ นั้นโน่นนี่ ขาดทิริโอตต็ปปะด้านได้เหลือกำลัง กระทั่งเกิดการประท้วงโดยสันติวิธี หักชั้บไล้รัฐบาลหุ่นเชิดไม่รู้กี่รัฐบาล

จนมาถึงยุค กปปส.ระดมพลนับล้านจากทั่วไทย ยิ่งงั้รัฐบาลยิ่งลักษณะก็ยื้อยุดอำนาจจนเหตุการณ์หมดท่า ไปไม่เป็น

เดือดร้อนทหารหาญ พล.อ.ประยุทธ์ต้องมาใช้กำลังภายในไล้รัฐบาลโจรจ่ายตายในพริบตาเหลือเชื่อจริง ๆ

ย้อนสถานการณ์จำเป็นต้องผ่าทางตัน ให้ประเทศพ้นวิกฤตได้เช่นว่ามา ประชาชนให้ฮิ้ว เผด็จโกงถึงต้องแก้ลำด้วยเผด็จการปฏิวัติแทบทุกที จนเป็นธรรมดาของประชาธิปไตยแบบไทยไทยๆ

อนึ่ง กรณีขัดแย้งการเมืองจะสืเปลือไหน คสช. อย่างมักงายเหมามั่ว พลเมืองดีขับไล่โจร เป็นคนผิดทั้งคู่ ฐานแตกแยกทะเลาะเบาะแว้งรุนแรงจนต้องจัดปรองดองให้่วนวายโดยไม่ทันแยกแยะดีชั่วผิดถูกโทษานุโทษหนักเบาซะก่อน...

เลือกตั้งหรือจัดตั้ง ขั้วดีอยู่ที่คน

ฤดูกาลเลือกตั้งกำลังจะเกิดขึ้นหลังออกกฎหมายลูกเรียบร้อย พวกนักเลือกตั้งต่างกระหึ้นกระหือหรืออยากให้เลือกตั้งเร็ว ๆ เพื่อเป็นประตูเข้าสู่อำนาจ

ตามพ่อสอน เราจะต้องส่งเสริมคนดีให้ขึ้นไปมีอำนาจรับใช้บ้านเมือง

ตั้งแต่ ๒๕๓๕ ให้เลือกตั้งอย่างกว้างขวางกันมา มันคัดสรรคนดีเข้าสภาเสียสละจริงได้เท่าไรหรือ...คงจะนับหัวคนได้น้อยนิดเต็มที

ยิ่งให้หาเสียงเลือกตั้ง มันกลับชื่อเสียงหนักขึ้นทุกปี ต้นทุนที่สูงขึ้นหมายถึงค่าถอนทุนเอาคืนจะต้องพุ่งยอดตามไปด้วย

วงจรรูบาทว์เหล่านี้ เมื่อไหร่จะข้ามพ้นลัทธิ...

ประเด็นหาเสียงและชื่อเสียง เป็นปัญหาใหญ่ การเมืองต้องเปลืองใช้จ่ายมหาพาร มันไปไม่รอด คนดี ๆ จน ๆ หมดลัทธิเป็นผู้แทนในสภา มันจะเป็นประชาธิปไตยได้ตรงไหนหนอ...

ถ้าจะมีเลือกตั้งในไม่กี่วันข้างหน้า ยังจะมีปัญหาชื่อเสียงหนักสาหัสอยู่รึเปล่า?

เมื่อพวกโคตรโกงไม่เอาเจ้า เจ้าต้องทุ้มสุดตัวเพื่อทวงคืนอำนาจเก่าให้จงได้ คสช.ลงทุนปฏิวัติไปเสียของแน่ ๆ

คสช.อย่าแกล้งโง่ ทำเป็นมิดบอด กลุ่มต่อต้านพวกล้มเจ้า เช่น กปปส.เปลือเหลืออง ไม่ได้เป็นตัวปัญหาอะไรเลย ถึงจะเป็นคู่ขัดแย้งทางการเมืองก็ต่อสู้โดยสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ ไม่ใช่เรื่องจะต้องเรียกร้องให้ต้องปรองดองกับใครซักคน...

กองทัพควรมีปัญญาคมชัด ใครเป็นพลเมืองดีเสียงชีวิตสู้ใจร แล้วกลับโดนข้อหาผิดกฎหมาย จราจรโทษอาญาไม่ร้ายแรงเป็นต้น ก็ไม่น่ามั่วยัดเยียดข้อหาชั่วร้ายเช่นโจรโดยไม่ยอมดูเจตนาธรรม!

ถ้ารีบร้อนเลือกตั้งส่งเดชเสรีฯ ตามสัญญาแล้วไม่ได้นักการเมืองน้ำดีหน้าใหม่รับใช้แผ่นดินเพียงพอ คสช.คืนความสุขจริงจังยั่งยืนได้ไง...ท่านอย่าเสียงเด็ดขาด

ดังนั้น ปัญหาข้อเสียง คสช.ต้องจัดการต้นเหตุ นักการเมืองไม่กี่ร้อยพันคนให้จงได้!

ถ้านักเลือกตั้งไม่ข้อเสียง ชาวบ้านจะขายเสียงให้สุนัขตัวไหนได้ล่ะ?!

พ่อครูถึงชี้ชัด ประชาธิปไตยไม่ต้องหาเสียง!!! ดูตัวอย่างอเมริกาที่ล้มเหลว เลือกตั้งหาเสียง แล่นจะเปลือง ผลาญพร่ำเวลา แรงงาน ทุน ทรัพยากร โทหาร แค่งกันสองพรรคใหญ่ แพ้ชนะไม่เท่าไรเลย สุดท้ายได้ผู้นำอย่างนายทรัมป์นั้นแหละ

การหาเสียงเป็นการตลาดแบบทุนนิยม ซึ่งไม่ควรเอามาใช้ในการคัดสรรคนเก่ง คนดีมีน้ำใจรับใช้บ้านเมือง

ประชาธิปไตยแบบไทยไท ไม่หลงสุดโต่ง

กว่า ๘๐ ปีที่ผ่านมา ประชาธิปไตยเราไม่ค่อยลงตัว เลยต้องรัฐประหารรัฐบาลขึ้นโกงมาตลอด น่าจะเป็นวิบากกฏวิบัติ ๒๔๗๕ ก้าวกระโดดเลยเถิด ใจเร็วด่วนได้ จัดระบบโดยไม่ทันจัดระเบียบ การเรียนรู้ตามลำดับกับการปรับเปลี่ยนขนานใหญ่

การถอยหลังหนึ่งก้าวเพื่อเดินหน้าต่อใหม่ จึงเป็นปกติหนีไม่พ้นผลพวงค่าโง่ก่อนฉลาด ต้นอภัยต้องปลูกไว้ในใจให้ร่มเย็นตลอดที่ขอภัยในความไม่สะดวก

สำหรับนักวิชาเกินและพวกประชาธิปไตยขึ้นสมอง ย่อมนำเสนอสารฐานยังอ่อนหัด ชีวิตคนกับโลกแห่งความเป็นจริง

ประชาธิปไตยไม่ใช่เอาแต่ความหมายต้น ๆ แคร์รวมหัวเสียงข้างมาก แล้วเล่นเป็นคาถาวิเศษ เทียวแก้ปัญหาสารพัด มันไม่ตื่นบ้องเลยเถิดบ้าบอ

คอแตกปานนั้นดอกนำ

ในบ้าน ลูกต้องฟังพ่อแม่ เด็กต้องเชื่อผู้ใหญ่ผู้ใหญ่ที่ ไปโรงเรียนเขามีระเบียบบังคับให้ครูคอยกำกับฝึกฝนคน ทุกหมู่ชนสังคมล้วนมีกฎกติกาวิถีชีวิตสมาชิกพึงทำ ไม่ควรทำโดยมีผู้นำกำกับตามควรแก่กรณี กาลเทศะเหตุผลบุคคลประชุมชน พร้อมประมาถการลำดับปรับสมดุลอย่างสำคัญ

เสียงข้างมากลากให้ได้โดยจำกัดจำเป็น

ประเด็นเสียงข้างมากเป็นเพียงทางออกสุดท้ายให้เลือกใช้เมื่อไม่มีทางยุติที่ตรงตามสิทธิเนียนกว่านั้น เลยต้องลงมติลูกเดียวเพื่อตัดสินแพ้ชนะได้เสียกันไปข้างหนึ่งเท่านั้นเอง ซึ่งถือว่าเป็นวิธีรุนแรงอันจำเป็นควรรับได้

อย่างการประชุมปรึกษาหารือ ให้ได้ความเห็นพ้องต้องกัน ในอันที่จะตัดสินประเด็นปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้เกิดพลังพร้อมสมัครสมานสามัคคีน้ำหนึ่งใจเดียว ตามหลักความพร้อมของหมู่ชน ย่อมนำผลสำเร็จให้เป็นอยู่ผาสุกเสมอด้วย

อย่างไรก็ดีผู้รู้เช่นพ่อครูท่านสอน ความสามัคคีต้องมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ

นับว่าสอดคล้องอย่างดีกับหลัก MAJORITY RULE- MINORITY RIGHTS ซึ่งน่าจะหมายถึงอนุโลมปฏิโลมปกครองตามเสียงส่วนใหญ่ โดยรับฟังเสียงเสียงข้างน้อยให้สำคัญ

โดยเฉพาะในสังคมธรรมชาติคนฉลาดแต่ๆย่อมเป็นชนส่วนน้อยเสมอ คนส่วนใหญ่มักฉลาดน้อย โง่มากกว่าทั้งนั้นแหละ

ในการประชุมระดมความคิดเห็น จำเป็นต้องเลือกฟันประธานดำเนินการประชุมผู้เฉลียวฉลาดคอยแก้ปัญหาเรื่องถกเถียง ให้ได้ข้อยุติเรียบร้อย

พระพุทธภาษิตถึงว่าไว้ **สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา!**

ดังนั้นในการประชุม หลายหัวดีกว่าหัวเดียว ประเด็นการหลากหลายอาจขัดแย้งกันพอเหมาะได้เสมอ ผู้ฉลาดนำประชุมสามารถประมวลประเมิน นำข้อสรุปเสนอให้เห็นถึงงามต่างๆกัน โดยไม่ต้อง

ทันลงมติเลย ก็ยิ่งสวยแล้ว

ถึงตรงนี้อาจชี้ชัดว่า เสียข้างมากมันเป็นแค่ตัวช่วยตัดเชือกในการลงมติจะเอาทำไหนดีเท่านั้นเอง แม้กระทั่งเสียข้างมากจากเลือกตั้ง มันไม่ใช่ให้ไปใช้เลอะเทอะมั่ว ๆ แบบทักษิณ ผมบริสุทธิ์ด้วยประชาชนรับรอง ๑๐ ล้านเสียงเลือกตั้ง มันเกี่ยวอะไรตรงไหนล่ะ ตลกสิ้นดี

สำหรับคติปล้นจี๊โขงฆ่าต่าง ๆ มันแสนชัดเห็น ๆ เป็นข้อเท็จจริงจะต้องพิสูจน์ในกระบวนการยุติธรรมข้อแปดบ้านเมือง เป็นเรื่องถึงศาลต้องไต่สวนพร้อมลัมฆาวิญญ์ คือ หลักฐานวัตถุพยานต่อหน้าโจทก์จำเลย ตามกฎหมายกำหนดบังคับใช้ ใครทำผิดถูกขนาดไหนก็ลงโทษไปตามจริง เรียกตัดสินปาปิยลิกา

สรุป ปัญหาขัดแย้งแย่งชิงเบียดเบียนทำร้ายทำลายกันต่าง ๆ ย่อมต้องใช้กระบวนการวิธียุติปลดปล่อยแก้ไขนานา มีทั้งยกเว้นปรองดองและประนีประนอมยอมความ เลิกถือสา ตามหลักอิทธิภสสเถ ๗ ส่วนวิธีตัดสินด้วยเสียงข้างมาก คือ เยภุยยลิกา เป็นเพียง ๑ ใน ๗ ของกระบวนการทางยุติเท่านั้นแหละ

ด้วยเหตุนี้จึงอย่าสำคัญผิดประชาธิปไตยเป็นแค่ออกเสียงเลือกตั้ง เสร็จแล้วจบ ไม่ใช่เลย เพราะประชาธิปไตยเป็นเรื่องทำประโยชน์สุขมหาชนอย่างยั่งยืน เป็นกระบวนการเลือกตั้งทั้งอาศัยจัดตั้งหมู่คณะน้อยใหญ่ให้มีอำนาจเบ็ดเสร็จโปร่งใส ถ่วงดุล เป็นต้น

ฉะนั้น หลักประชาธิปไตยแบบไทยไท จำเป็นต้องผสมผสานเผด็จการเชิงชั้นบนครรรลงธรรมาธิปไตยสุดสำคัญนั้นเชียว

คสช. มาถูกทางไทยนิยม

นับตั้งแต่ คสช. เข้ามาปฏิวัติ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เมืองไทยค่อยสงบสุขดีขึ้นเรื่อย ๆ แม้คะแนนนิยมจะถดถอยลงบ้างก็เป็นธรรมดา ยิ่งเกิดกระแสนาฬิกาห루บีกป้อม เป็นช่องให้ถล่มปมไม่น่าศรัทธา คนใหญ่โตโอ้อ่า ค่านิยมหรุหรา ส่วนทาง

ไทยนิยมพอเพียง มองเชิงบวกเล็กน้อย จะไปเอางามแงะอะไรร้อยเปอร์เซ็นต์ มีผิดตกยกเว้นบ้างแหละ

โดยเฉพาะช่วงนี้กำลังเร่งออกกฎหมายลูกเตรียมจัดเลือกตั้ง พวกคลังเลือกตั้งหวังคืนสู่อำนาจเลยฉวยโอกาสรุมเหยียบ คสช. เป็นการใหญ่ จึงอย่าไปให้ค่านักเลือกตั้งเหม็นหน้าพวกนี้นัก

ว่าไปเหมือนเคราะห์ดี ที่รัฐบาลนายกฯหญิงคนแรก คอนกรีตแสนซ์เทอสารเลว มาถึงรัฐบาลคสช. พลเอกประยุทธ์ เลยโดดเด่นกว่ายิ่งลักษณ์ยิ่งละเป็นไหน ๆ ใครจะไปเง้าหาทำไมมีอีกแล้ว

ในขณะที่พวกขี้ฉ้อฉลาดาร้อนจ้องอัดตัดขาด คสช. ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง (โลโครก) เหมือนพวกเขาที่อเมริกาเอาด้วย เลยเที่ยวหาเรื่องโพนทะนา นำชวนฟังเป็นเสียงนกกาบ้าง

อย่างไรก็ดี คสช. ไม่ใช่เทวดาวิเศษทั้งคณะ จะไปแก้ปัญหามักหมมจากนักกินเมืองหลายสิบปี ไม่มีทางด่วนดีทันใจใครถึงไหนนัก

หันมาฟังข่าวน่าชื่นใจบ้าง สำนักข่าวบลูมเบิร์กประกาศผลจัดอันดับภาวะทุกข์ยาก ๖๖ ประเทศ ไทยติดอันดับทุกข์ลำเค็ญน้อยสุด นำหน้าสิงคโปร์ และญี่ปุ่นชะเชอีก คือ ค่าดัชนีทุกข์ยากอยู่ที่ ๑.๙ สิงคโปร์ ๒.๘ ญี่ปุ่น ๓.๓ สวิส ๓.๗

เป็นการชี้วัดจากตัวว่างงานและเงินเฟ้อ แม้เราตระหนักดี บ้านเมืองยังละเทาะนั้นโน่นนี่ จำเป็นต้องช่วยสะสาง เช่น เป็นจิตอาสาหรือทำมาหากินให้รู้จักพอเพียง อย่าไปแข่งรวยเด็ดขาด เพราะรวยไม่เสร็จ มันชี้ไม่ให้หากิน

สู้คนจน ๆ ไม่ได้ดอก ไม่ใช่จนกระจอกเพราะกินผลาญนะ แต่จนอย่างสุขสำราญเบิกบานใจ นี่มันจนวิเศษเหลือเชื่อ

พวกอยากจนนี้แหละ ถึงจะมีเงินเหลือกินกินใช้จ่ายแจก แบ่งปันทำประโยชน์คนอื่นถึงส่วนรวมพวกรวยล้นหลายสิบล้านเขายังกลัวจน คือมันยังไม่ถึงร้อยล้านเลยนี่ แล้วใครจะหวังพึ่งได้ละ อย่างเก้งคงเกรงใจให้เศษขอทานมั่งมั่ง

มันยากนะที่จะฉลาดรู้ทัน ชินแข่งรวยกลัวชวยไม่เสร็จ...

๖ ไทยนิยมสละได้
ไม่ม่งายหมายร่ำรวย
ฉลาดจนธรรมะช่วย
ดีได้ด้วยพุทธนิยม.

พระพุทธรูปเจ้าสอนให้เห็นว่า
ภารกิจทุกอย่างแล้วมาจาก เป็นชีวิตที่งั้นมีคุณค่า
และพระเจ้าอู่หนักก็ตรัสว่า พ่อครูก็ชวนมาพิสูจน์
ก็มีคนมากทำตาม นี่คือทางรอดของโลกใบนี้จริง ๆ
ความร่ำรวยนำพาสู่การทำกลางดิน ทำกลางน้ำ ทำกลางอากาศ
ที่สำนึกได้ก็กลางธรรมะในชีวิตวิญญานของมนุษย์
อย่างน่ากลัวที่สุด (วิวัฒน์ ตังคนำธรรม)

ไทยนิยมพุทธ

พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับ ณ พระ
เชตวันมหาวิหาร ที่อนาถบิณฑิกเศรษฐีถวายแต่
พระองค์ ใกล้กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้น
โกศล ทรงได้ปรารภถึงบุตรชายของอนาถบิณฑิก-
เศรษฐีที่ชื่อว่า กาละ

เราได้ยินว่า นายกาละผู้เป็นบุตรของอนาถ-
บิณฑิกเศรษฐีนั้น ไม่สนใจฟังธรรม ไม่ชวนชวาย
ทำการใดๆแก่สงฆ์ จึงไม่ปรารถนาเลยที่จะมาสู่
สำนักของเราตลอด ทั้งๆที่บิดาของเขานั้นเป็นผู้
ถึงพร้อมแล้วด้วยศรัทธาอย่างยิ่ง และแม้บิดาของ
เขาจะตักเตือนว่า

“เจ้าจงอย่าคิดเห็นอย่างนั้น อย่ากระทำให้
พฤติกรรมอย่างนั้น”

แต่เขาก็ไม่เชื่อฟังคำสอนของบิดาตน เมื่อ
เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ทำให้อนาถบิณฑิกเศรษฐีเกิด
ความคิดขึ้นมาว่า

“ลูกของเราคนนี้ช่างดีจริง มีความเห็นผิด
เที่ยวกระทำอยู่ ถ้าเป็นไปอย่างนี้ ในเบื้องหน้าย่อม
เข้าสู่เวณีเป็นแน่ แต่บัดนี้เรายังมีชีวิตอยู่ ก็ควร
ช่วยลูกของเราไม่ให้ไปสู่นรก เพราะชั้นชื่อว่า ลัทธิ
ทั้งหลาย(คนที่ยังมีกิเลส)ผู้ที่ไม่มุ่งจะเอาทรัพย์
ย่อมไม่มีในโลก ฉะนั้นเราจะทำลายความเห็น
ผิดของลูกเราด้วยทรัพย์นี้แหละ”

คิดอย่างนั้นแล้ว ได้หาโอกาสเหมาะกล่าวกับ

บุตรของตน

“กาละ พ่อมีรางวัลจะให้แก่เจ้า หากเจ้าไปสู่
พระวิหารเชตวัน แล้วฟังธรรม รักษาอุโบสถ(ถือศีล
๘) แคว้นเดียวเท่านั้น พ่อจะให้ ๑๐๐ กหาปณะ
(๕๐๐ บาทในสมัยนั้น)แก่เจ้า”

กาละได้ฟังอย่างนั้นก็หูผึ่ง รีบพูดทันที

“จะให้จริงๆหรือ พ่อ”

“ให้จริงๆสิ”

เขาย้ำถาม ให้บิดาแสดงการยืนยันถึง ๓ ครั้ง
จึงได้ออกจากบ้านมุ่งสู่พระวิหาร พอถึงพระวิหาร
แล้วแทนที่จะไปฟังธรรม กลับไปเที่ยวเล่น ฆ่าเวลา
ด้วยความสุขสำราญตามใจตน กระทั่งค่ำคืนค่อย
หลับนอนที่นั่น

เช้าวันรุ่งขึ้น กาละจึงกลับบ้าน

พอได้เห็นหน้าลูกชายเดินกลับมา อนาถบิณฑ-
กเศรษฐีดีใจใหญ่ เอ่ยปากชมว่า

“ลูกของเราได้เป็นผู้รักษาอุโบสถแล้วหนอ”

รีบสั่งให้คนรับใช้นำข้าวต้มมาให้แก่บุตรชาย
แต่นายกาละได้เอ่ยปากทันที

“พ่อ หากลูกยังไม่ได้รับเงิน ๑๐๐ กหาปณะ
ก่อน ก็จะไม่ยอมกินอาหารใดๆเลย”

ได้ยินอย่างนั้น บิดาจึงไปหยิบห่อเงิน ๑๐๐
กหาปณะเอามาให้ เขาได้รับเงินถึงมือสมใจแล้ว

จึงบริโภคอาหารด้วยความสุขอย่างยิ่ง

และในเช้านี้เอง บิดาก็ได้กล่าวให้คำมั่นสัญญา กับเขาอีกว่า

“พ่อจะให้รางวัลเจ้า ๑,๐๐๐ กหาปณะ (๔,๐๐๐ บาท)เลยทีเดียว ถ้าวันนี้เจ้าไปพระวิหาร รักษา อุโบสถ ฟังธรรมอยู่ต่อหน้าพระศาสดา แล้วจำ เอาธรรมะสัก ๑ บทมาบอกแก่พ่อได้ เพราะวัน พรุ่งนี้ พ่อได้นิมนต์ภิกษุสงฆ์ซึ่งมีพระศาสดาเป็น ประธาน มาฉันภัตตาหารที่บ้านของเราด้วย”

เขาตอบตกลงด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง มุ่ง หน้าสู่พระวิหารโดยเร็วพลัน ครานี้เข้าไปนั่งฟัง ธรรมแถวหน้าสุด อยู่ตรงหน้าพระพักตร์ของพระ ศาสดา ตั้งใจเต็มที่ในการฟังธรรม ด้วยคิดว่า

“หากเราเรียนรู้จำธรรมะได้สักบทเดียวเท่านั้น ก็จะได้รับผลออกมาทันที เพียงแค่นี้ก็ได้รับทรัพย์ สบายๆ”

แต่พ่อได้ฟังธรรมบทแรกแล้ว เขาจำอะไร ไม่ได้เลย จึงคิดว่า

“คงเพราะเราฟังทำด้วยใจโลภในทรัพย์ จึง ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ เป็นผลให้จำไม่ได้ **เห็นทีเรา จะต้องฟังธรรมด้วยความเคารพในธรรม** จึงจะ เข้าใจได้และจำได้ ถ้าทำอย่างนี้ธรรมะบทต่อไป เราจะจำได้อย่างแน่นอน”

เขาจึงตั้งใจฟังธรรมด้วยความเคารพ แต่ถึง กระนั้น แม้ธรรมะบทต่อไปเขาก็ยังฟังเข้าใจได้ เพียงเล็กน้อย ด้วยเหตุนี้เขาจึงยิ่งตั้งใจมากขึ้น กว่าเดิมอีก ยิ่งฟังธรรมก็ยิ่งเข้าใจธรรมมากขึ้นๆ **ในที่สุดเขาก็เข้าถึงธรรม ได้ลึ้มรสพระธรรมอัน สดวิเศษ บรรลุโสดาปัตติผล ณ ที่ตรงนั่นเอง** แม้ พระศาสดาก็ทรงทราบวาระจิตของเขาด้วย

รุ่งเช้าของวันใหม่

นายกาละได้ติดตามหมู่สงฆ์ที่มีพระศาสดา ทรงนำพา เข้าสู่กรุงสาวัตถี มุ่งไปยังบ้านของ อนาถบิณฑิกเศรษฐี

เมื่อไปถึงเรียบร้อยแล้ว เศรษฐีก็ให้ถวาย ข้าวต้มแก่หมู่สงฆ์ทั้งหมด และล้งเอาข้าวต้มให้

บุตรชายของตนด้วย แต่ครั้งนี้นายกาละไม่พูดอะไร เลย นั่งนิ่ง ต็มกินอย่างเงียบๆอยู่

ครั้นเสร็จภัตติกิจ(การกินอาหาร)ของพระ ศาสดา อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้นำห่อเงินวางไว้ตรง หน้าบุตรชาย แล้วกล่าว

“พ่อสัญญาว่า จะให้ทรัพย์แก่เจ้า นี้ห่อ กหาปณะ ๑,๐๐๐ เป็นของเจ้าแล้ว”

นายกาละเห็นอย่างนั้น คิดอยู่ในใจว่า

“บัดนี้จิตใจเราเปลี่ยนใหม่แล้วด้วยธรรม แต่ กระนั้นก็ไม่อยากให้ใครๆรู้เลยว่า เราเป็นผู้รักษา **อุโบสถ เพราะอยากได้ทรัพย์ ยิ่งเอามาให้เรา ต่อหน้าพระศาสดา เรายิ่งละเอียดใจมาก**”

เขาจึงบอกกับบิดา ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

“ผมไม่ต้องการทรัพย์นี้แล้วจริงๆ”

“จงรับเอาไปเถิด ลูก”

แม้พูดอย่างไร บุตรชายก็ไม่ยอมรับทรัพย์ถุงนี้ เศรษฐีจึงกราบทูลกับพระศาสดาด้วยความยินดีมาก

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ วันนี้ข้าพระองค์ ฟังพอใจในพฤติกรรมของบุตรชายคนนี้อย่าง นัก เพราะเมื่อวันก่อนถ้าเขายังไม่ได้ทรัพย์ ๑๐๐ กหาปณะ เขาจะไม่ยอมกินอาหารใดๆเลย แต่ วันนี้เขากินอาหารโดยไม่ต้องการทรัพย์ แม้ ๑,๐๐๐ กหาปณะก็ตาม”

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ได้บอกมรรคผลของ นายกาละ ให้แก่อนาถบิณฑิกเศรษฐีได้รับรู้

“สมควรพอใจยิ่งนัก มหาเศรษฐี เพราะวันนี้ บุตรของท่านได้บรรลุผลเป็น**พระโสดาบัน**(พระ อาริยะชั้นต้น)แล้ว ซึ่งมีค่าประเสริฐยิ่งกว่าทรัพย์ สมบัติทั้งหลายเสียอีก เพราะ...

โสดาปัตติผล(พระโสดาบัน)ย่อมประเสริฐ

ยิ่งกว่าความเป็นเอกราชในแผ่นดิน

ยิ่งกว่าสวรรคาลัย(ไปสู่สวรรค)

ยิ่งกว่าอธิปไตย(ความเป็นใหญ่)ใดๆในโลก ทั้งปวง”

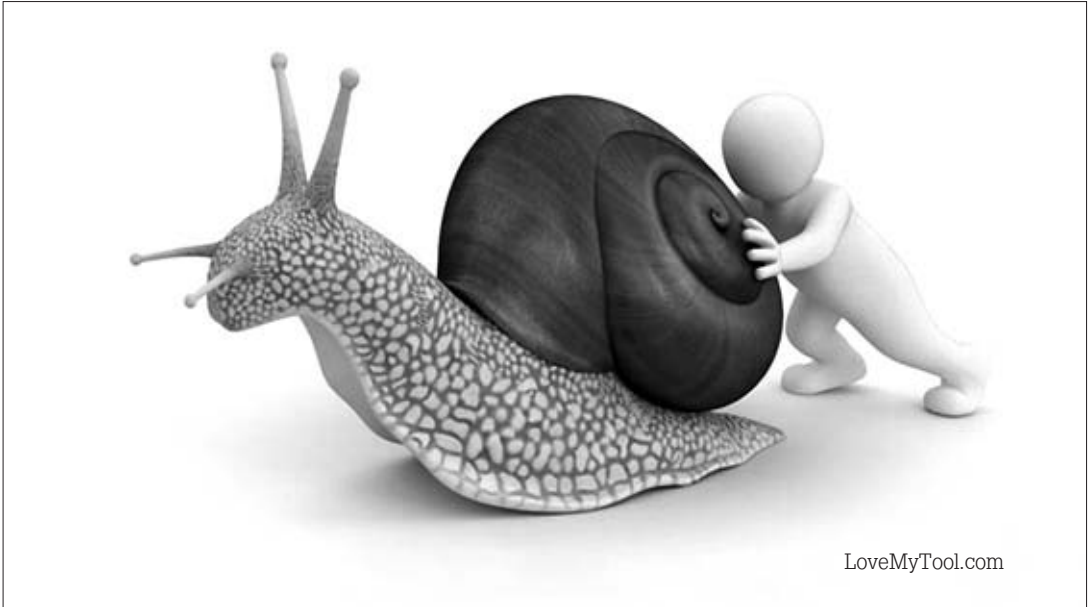
๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “โลกวรรค” ข้อ ๒๓

อรรถกถาแปลเล่ม ๔๒ “โลกวรรค” หน้า ๒๓๗๐)

หากมองดีมานด์ ชัฟฟลาย คน พ.ศ.นี้ ก็ต้องบอกว่า
“เรื่องคิด” นะพอแล้ว
เหลือแต่ทำให้เกิดผล
ซึ่งขาดแคลนอย่างน่าใจหาย

เหตุไฉนโครงการดี ๆ จึงล้มเหลวไม่เป็นท่า?

‘นักคิด’ กับ ‘นักทำ’ เกิดมาเป็นของคู่กัน
มีนักคิดช่วย นักทำจะได้ตรงเป้า แม่นประเด็น
ได้ยิ่งขึ้น

ว่ากันว่าต่างฝ่ายต่างมีข้อบกพร่อง ‘คนคิดเก่ง’
มักจะ ‘ทำไม่เก่ง’ และ ‘คนทำเก่ง’ มัก ‘คิดไม่เก่ง’

หากน้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า คนตาบอดก็ต้องพึ่ง
คนตาดี คนขายเป๊กก็ต้องพึ่งคนชาติ เรียกว่าดีกัน
คนละส่วน

แต่หากมองดีมานด์ ชัฟฟลาย คน พ.ศ.นี้ ก็ต้อง
บอกว่า “เรื่องคิด” นะพอแล้ว เหลือแต่ทำให้เกิด

ผล ซึ่งขาดแคลนอย่างน่าใจหาย

โครงการดี ๆ ทำไม่สำเร็จ ทำไม่บรรลุผล?
นี่ไม่ใช่ความลับของฟ้า แต่เป็นเรื่องพื้น ๆ ที่
พากันละเลย หากมุ่งมั่นตั้งใจทุก ๆ ฝ่าย มีหรือจะ
ล้มเหลว!

ตั้งกรรมการก็แล้ว จ้างนักวิชาการก็แล้ว ได้
โครงการสุดสวย

สุภาชิตไทยกล่าวว่า ก้าวแรกสำเร็จก็นับว่าไป
ได้ครึ่งทางแห่งชัยชนะ

แต่ชีวิตก็เหมือนกระต่ายกับเต่า ไม่กำกับ

ไม่ดูแล นึกว่าจะถึงฝั่ง กลับล้มไม่เป็นท่า
เหตุใดเล่า จึงไม่สำเร็จ?

เหตุผลที่ ๑ “ทำแล้ว” ส่งโครงการ
อะไรมา ฟัน้องทำได้หมด

มีรายงานบันทึก

มีภาพถ่ายทุกขั้นตอน

มีสถิติเป็นตัวเลขเยอะแยะ

ใช่แล้ว โครงการประเภทนี้ “สำเร็จ”
แต่ไม่ “ล้มฤทธิ์”

ไม่มีคุณภาพ ไม่มีน้ำยา ไม่มีประสิทธิผล!
เป็นโครงการที่ใช้เงินหมดเกลี้ยงตาม
เป้าหมาย

ทุกฝ่ายพอใจ ถ้ามหาวิทยาลัย ถ้ามหา
หน่วยใต้ ต่างยิ้มแยมตอบพร้อมกัน “เรา
ทำแล้ว!”

ทำแล้วก็จบกัน ก็ทำแล้ว

หัวใจของความสำเร็จแท้จริงอยู่ที่
“ความตั้งใจ”

หากทำส่งเดช ทำขอไปที ทำสักแต่ว่า
ทำให้จบๆ ให้เสร็จๆ แล้วก็ต่างก็โล่งอก!

ภาษาเพราะๆ เรียกว่า “ไม่ตั้งใจทำ”
ภาษาชาวบ้านเรียก “ทำส่งเดช!”

แต่ภาษาราชการอาจจะบอกว่า “ปฏิบัติ
ตามหน่วยเหนือที่สั่งการมาเรียบร้อย
ครับผม!”

“ไม่ตั้งใจทำ” กับ “ไม่รับผิดชอบ” มัก
เดินทางไปด้วยกันเสมอ

เหตุผลที่ ๒ “ไม่เป็น - ไม่เก่ง - ไม่มี
กิน”

เหตุผลแห่งความล้มเหลวข้อที่ ๒ ก็คือ
“คนไม่มีคุณภาพ”

งาน ยิ่งใหญ่ โครงสร้างยิ่งซับซ้อน คน
ทำต้องยังมีปฏิภาณไหวพริบ

เพราะฉะนั้นแม้ “ตั้งใจทำ” แต่เมื่อ “ไม่

เก่ง-ไม่มีกิน”

แม้เต็มใจทำ ก็ไม่มีทางสำเร็จ

ความเก่ง ความมีกิน มีใช้ดูวันนี้ แต่ต้องดู
ภูมิหลัง ดูเส้นทางการทำงานที่ผ่านมา

เราก็จะได้ข้อสรุป

คนไม่เก่ง คนไม่เป็น อย่างไรก็ตาม ก็ไม่เก่ง
ก็ไม่เป็น!

ใครเป็นใคร สมาชิกในหน่วยงานย่อม
รู้กันดี หลอกกันไม่ได้

เราอาจจะตั้งคณะกรรมการชั้นยอด
มีภูมิหลังที่คนต้องก้มหัว

แต่พอโครงการลงภาคปฏิบัติ ต่อให้
จี้แก๊งไซแก๊ง แต่คนทำงานไม่เป็น ไม่ฉลาด
ไม่มีกิน

คิด หัวส่ายหางก็ส่าย อาจใช้ไม่ได้ใน
กรณีนี้!

วันนี้เมืองไทยเราขาดคนเก่ง คนมี
ทักษะในการทำงานมากมาย

ผลิตโครงการออกมาเป็นร้อยเป็นพัน
แต่คนปฏิบัติงานไม่เป็น ไม่ฉลาดใน
การจัดการ ในการทำให้บรรลุผล

เราจึงมีการรายงานโครงการที่ประสบ
ความสำเร็จมากมาย

แต่ไม่มีคุณภาพ

ทำอย่างไรจะได้คนเก่ง คนมีกิน คนมี
ทักษะ

ถ้าระยะยาวอาจจะต้องเติมหลักสูตร
ลงในการศึกษา

แต่ถ้าจะลุยวันนี้ก็ต้องพิจารณา
เป็นรายๆ ไป

อย่ามัวแต่หลับตาแต่งตั้งคณะทำงาน
โดยไม่รู้ภูมิหลัง!

นี่คือเรื่องจริงผ่านจอ!

๓

**คนจะมีธรรมะ
ได้อย่างไร**
• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๓๑

ฉบับที่แล้ว ๓๓๑ เราได้พูดถึง “อันตคาหิกทิกฺขุ ๑๐” และเรากำลังพูดถึงว่า

ตราบที่ยังมี“ธรรม” ก็ยังมี“กรรม”

“กรรม”ทั้งหลายนั้น“ไม่เที่ยง เปลี่ยนแปรได้ตามเหตุปัจจัย

มี“นิพพานธรรม”เท่านั้น ที่“เที่ยง”ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วในตัวเอง

ดังนั้น อรหันต์ทุกคนที่มีนิพพานแล้ว จึงเป็นผู้“เที่ยง”ใน“ธรรม” คือจัดการกับทุก ๆ “ธรรม”ในตนหรือของตนออกไปสู่ภายนอก ถูกธรรม ถูกตรง เพราะเป็นผู้มี“ธรรมาธิปไตย”

หมายความว่า ผู้นั้นเป็นผู้มี“ธรรมเป็นอำนาจ”หรือมี“อำนาจที่เต็มไปด้วยพลังแห่งธรรม”ตามบารมีของแต่ละท่าน ที่ถูกตรงธรรม

ทุก“กรรม”ของอรหันต์จึงทำ“กรรม”ที่เป็นประโยชน์ต่อ“โลก”-ต่อ“สังคม”-ต่อ“ผู้อื่น” (พหุชนหิตายะ) และทำ“กรรม”ให้ผลสุขต่อ“โลก”-ต่อ“สังคม”-ต่อ“ผู้อื่น”(พหุชนสุขายะ) เป็นผู้ทำ“กรรม”ที่มีความเอ็นดูเมตตาต่อ“โลก”-ต่อ“สังคม”-ต่อ“ผู้อื่น”(โลกานุกัมปายะ)

บริบูรณ์ไปด้วย“พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”อย่างแท้จริง

พหุชนหิตายะหรือพหุชนสุขายะ แม้แต่โลกานุกัมปายะนั้น มีนัยสำคัญคือ เป็น

คนที่มีคุณค่าประโยชน์ต่อผู้อื่น-ต่อสังคม-ต่อโลก ซึ่งมีความหมายแจ้ง ๆ ชัด ๆ ว่า ต่อคนจำนวนมากมายหลากหลาย-ต่อสังคมกว้างขวางเพื่อแผ่ไปทั่วมวลมนุษยชาติ-ซึ่งเป็นความเอ็นดูเมตตาอย่างยิ่งต่อโลก-ต่อสังคม-ซึ่งก็คือต่อคนทั้งหลายในโลกนั่นเอง

ซึ่งหมายถึงความมากมายหลากหลายต่อมวลประชาชนนะ ที่ท่านทำประโยชน์ให้ และให้ความสุขแก่เขานั้นนะ ด้วยความเอ็นดูเมตตาจริง ๆ

ส่วนประโยชน์นั้นจะมีคุณค่าสูงส่งมากหรือน้อยเท่าใดนั้น ก็เท่าที่บารมีแต่ละท่านจะพึงมีความรู้และสมรรถนะหรือคุณธรรมในตนของพระอรหันต์นั้น ๆ

แต่ที่ระบุนชัด ๆ ได้ตั้ง ๆ อยู่ นั่นคือ อรหันต์นั้นจะเป็นคนที่“ทำประโยชน์แก่คนจำนวนมาก(พหุชนหิตายะ) หรือ“ทำความสุขให้เกิดแก่คนจำนวนมาก(พหุชนสุขายะ) และเป็นผู้ที่มี“ความเอ็นดูเมตตาต่อโลก-ต่อสังคม-ต่อผู้อื่นทั้งหลายอยู่(โลกานุกัมปายะ) อย่างเห็น ๆ เป็นเครื่องยืนยัน จึงจะชื่อว่า“อรหันต์”

ผู้มีคุณสมบัติ“อรหันต์”แท้ ๆ ตามนิยามที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดมากนั้นจึงไม่ใช่“คนที่ไม่ทำประโยชน์ต่อคนจำนวนมากอย่างเห็นได้เป็นอยู่ปรากฏได้ตั้ง ๆ แน่นนอน หรือแม้แค่เป็นคนมีประโยชน์แก่คนจำนวนน้อย ก็ไม่ใช่แน่ ๆ เลย นี่คือนัยสำคัญที่ชัดมาก

ดังนั้น แม้แต่ผู้“ทำประโยชน์แก่คน

จำนวนน้อย(อนุชนหิตายะ) หรือ“ทำความสุขให้เกิดแก่คนจำนวนน้อย(อนุชนสุขายะ) และเป็นผู้ที่ไม่มี“ความเอ็นดูเมตตาต่อโลก-ต่อสังคม-ต่อผู้อื่นทั้งหลายอยู่(น โลกานุกัมปายะ)

ดังเช่น ตัวอย่างเห็นชัด ๆ คนที่ปฏิบัติแบบศาสนาเซน ที่เขามักน้อยแม้แต่ผ้าคลุมตัวก็ไม่นุ่งห่มเลย เปลือยร่างกายจนจันทรัพย์สมบัติอะไรของเขาก็ไม่มีเลย จะมีก็แค่เป็นภาชนะ ๑ ชิ้นสำหรับไว้บิณฑบาต และใช้สารพัดประโยชน์ กับไม่ปิดป้องกัน การทำลายสัตว์ ๑ อันเท่านั้น

เขาสันโดษชัดมาก(เป็นคนพอเพียงชัดมาก) สงบชัดมาก(อยู่เงียบ ๆ ไม่พูด) ไม่ยุ่งไม่เกี่ยวกับใคร ไม่มีกรรมการทำงานเป็นขึ้นเป็นที่จะเกิดประโยชน์ต่อโลก-ต่อสังคม-ต่อผู้อื่น เขามีศีลเห็นได้ตั้ง ๆ ยืนยัน ชัดเกลตาตนเคร่งดั่งที่อาการเขาเป็นอยู่เห็นโด่ง ๆ เขาไม่มีพันธกิจกับใคร เขาปลีกหลักเรือน อยู่โดด ๆ เดี่ยว ๆ ไม่เกี่ยวกับสังคม ไม่มีทำอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อชนหมู่มากอยู่ในโลกเลย นอกจากมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตาย แล้วก็ออกมาบิณฑบาตขอ เขากินเลี้ยงชีพอยู่ไปวัน ๆ เขาไม่มีการงานที่สร้างสรรค์ การงานที่ประชาชนต้องใช้ต้องกินต้องอาศัยอะไรเลย ที่เป็นกิจจะลักษณะ

เพราะศาสนาเซนไม่ได้เรียนรู้“ความเป็นโลก-ความเป็นอัตตา”อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงรอบถ้วนเหมือนศาสนาพุทธ เขาไม่ได้

เรียนรู้“ความเป็นสรีระ-ความเป็นกาย-ความเป็นสัตว์-ความเป็นชีพ(ชีวะ)”อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงรอบถ้วนเหมือนศาสนาพุทธ

แม้แต่ชาวพุทธเอง นักปฏิบัติธรรมของชาวพุทธที่ยังมีจลาภิถุลิ ก็จะไปสุดโต่งไปข้าง “ไม่ทำทำงานอันจะเป็นประโยชน์อยู่กับผู้ร่วมธรรมด้วยกัน(สหัมมิก)” นั่นคือ จะไม่มีทำงานร่วมกับพุทธบริษัท ๔ อย่างเป็นประโยชน์เกื้อกูลกันอาศัยกันได้ไปด้วยกัน ชนิดที่รู้ศีล รู้วินัย ปฏิบัติถูกต้อง ถูกวินัยชัดแท้

ตาม“ปัญญา ข้อที่ ๕ ของโสดาบัน” คือ “เพ่งเล็งกล้าอยู่กับการปฏิบัติธรรมของตนไปด้วย และชวนชวายทำงานน้อยใหญ่ของสหัมมิกไปด้วย เหมือนแม่โคที่ทำงานการปฏิบัติธรรมของตนไปด้วย ทำการงานเลี้ยงลูกไปด้วย พร้อมกัน ไม่แยกกันเลย

ถ้าเรามีสัมมาทิฐิใน“อันทคาหิกทิฐิ ๑๐” หากเรามีอำนาจที่เป็นธรรม(ธรรมาธิปไตย) และเรายังมีชีพต่อไปอยู่ ไม่ต้องทำสงครามในตนอีก เนื่องจากเรายังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ...นั่นคือ เราเป็น“อรหันต์”แล้ว แต่ยังมีชีพ หรือดำเนินชีวิตต่อไปอยู่

เราก็ต้องอยู่กับภาวะทั้งหลายทั้งปวงที่เรียกว่า“ธรรม”ในโลกในสังคม ซึ่งเราต้องมี “กรรม(การกระทำ)”ไปกับ“กาล”อยู่

เราก็ต้องจัดการกับ“อาการ”ที่เราจะให้เคลื่อนไหวขึ้น(วิญญัตติ)โดยมี“จิตใจหรือมโน”

ของเราเองเป็นประธาน“จัดการ(อภิสังขาร)กรรม”
ของเราที่ไปกับ“กาล”ที่ยังมีอยู่นั้น ๆ

โดยการกำหนด“กรรม”ของตนให้ได้สัดส่วนอันดีเหมาะสม(กัมมัฏฐตา)กับ“ธรรมอยู่
นิ่ง ๆหรือคงที่ของตน”ในปัจจุบันทุก ๆปัจจุบัน

ธรรมที่“เที่ยงแล้วที่คงที่แล้ว อยู่ในอดีต
แล้วนั้นยังเพิ่มจากปัจจุบันสะสมได้เลย ไม่คงที่
ยิ่งอนาคต ยิ่ง“ไม่แท้ไม่เที่ยง”เท่ากับ“ปัจจุบัน”

เพราะยังมี“กาล”ที่เราต้องมี“กรรม”

เพราะ“กรรม”ของอรหันต์ก็ยังมีอยู่ใน
ปัจจุบันที่ยังมีชีวิต ตราบที่ยังไม่ปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน เรายังทำ“ดี”ที่มาจากอนาคตได้อีก

ส่วน“กรรม”ของอรหันต์ที่ทำทุกกรรม
นั้นเที่ยง นั่นคือ เที่ยง“กุศลกรรม” ไม่มี“อกุศล
กรรม”อีกเลย แม้จะ“ทำกรรม”ใด ๆอีกก็ตาม

อรหันต์ที่“ดับ”ถึงขั้น“ปรินิพพานเป็น
ปริโยสานเท่านั้นจึงจะหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง
ทั้ง“กรรม”กับทั้ง“กาล”ทั้ง“อดีต”ทั้ง“อนาคต”

อรหันต์นั้นจะหมดภาวะ“เคลื่อนไหว”
ได้สิ้นเกลี้ยงจริง ทั้ง“ความเป็นอรรถตา”(ความ
เป็นอรรถตาที่ไม่ลึกลับแล้วของตนที่อาศัยอยู่) ก็ต่อเมื่อ
แตกสลายแยกธาตุ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ดังนั้น การศึกษาจึงศึกษาได้ในขณะที่
มี“ตัวตน”(self, ish) และมี“ความเคลื่อนไหว”
(kinetic หรือ dynamic) ซึ่งศึกษาได้ในปัจจุบัน
เท่านั้น แม้มีใน“อดีต”หรือใน“อนาคต”ก็ไม่
สามารถศึกษา ไม่สามารถยืนยันร่วมกันได้

“ความเคลื่อนไหว”ต้องเปรียบเทียบกับ
กับ“ความเคลื่อนไหว”(kinetic หรือ dynamic)
ด้วย และที่สุดก็ต้องเปรียบเทียบกับ“ความ
นิ่ง ๆหรือความคงที่”ในปัจจุบันนั้น(status quo
หรือ constant) เพราะ“จิต”เป็น“พลังงาน”ที่
เป็น“นามธรรม”ที่จะศึกษาเรียนรู้กันได้ว่าที่
สุดนั้น“เคลื่อนไหวอยู่” หรือ“นิ่งสนิทแล้ว”

เฉพาะอย่างยิ่ง“ความนิ่งในความนิ่งของ
ตน” มันไม่เป็น“ธรรมะ๒”ให้ศึกษาเลย

มันมีแต่“นิ่งกับนิ่ง ๆ” แล้วมันจะไปรู้ว่า
อะไรที่จะเกิดแตกต่างกันในความนิ่ง ยิ่ง
ไม่ให้มี“การสัมผัส”กับอะไรเสียอีก เลยยิ่ง
นิ่ง ๆ ๆ ยิ่ง ๆ ๆ ๆ นิ่งกันไปยกใหญ่

ศาสนาพุทธเรียนรู้กันตรงภาวะในขณะ
ที่มี“อาการ”ต่าง ๆมัน“เคลื่อนไหว”อยู่หลุด ๆ
นั้นจึงสามารถศึกษาได้ว่า มันมี“กิเลส”ผสม
อยู่ในนั้นหรือเปล่า ต้องปัจจุบันนั้น ๆจึงจะแท้

ถ้าจะเอาแต่สะกดจิตให้มัน“นิ่ง” ให้
มันเป็นหนึ่ง มันก็ไม่มี“ธรรมะ ๒” ให้
ศึกษาตามศาสนาพุทธได้เลย ซึ่งศาสนา
พระพุทธเจ้า นั้น ต้องศึกษาด้วย“ธรรมะ ๒”
(เทว ธัมมา)เสมอ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ดังนั้น หากผู้ใดไปสะกดจิตให้เป็นหนึ่ง
ก็คือ ผู้นั้นออกนอกศาสนาพุทธไปแล้ว กู้กลับ
กันยากแล้ว ตามที่ได้พูดมาแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีก

เพราะการเอาแต่สะกดจิตให้เป็นหนึ่ง
นั้น เราจะไม่มีช่องจะเรียนรู้ได้ถึง“อาการ”มัน

แรงหรือมันค่อย มันก็มีแต่“ความนิ่งๆหรือความคงที่” ก็ไม่สามารถศึกษาว่า อะไรมันนิ่งหรืออะไรมันเคลื่อน อะไรมันเล็กหรืออะไรมันใหญ่ อะไรมันหนักหรืออะไรมันเบา อะไรมันหยาบหรืออะไรมันละเอียด อะไรมันหมดอะไรมันมี โดยเฉพาะอย่างไรเป็นกิลเลส-อย่างไรไม่มีกิลเลสแล้ว ก็ล้วนสามารถศึกษาได้ที่“อาการ”จะรู้ได้ถึง“ความแตกต่างกัน”(ลิงคะหรือเพค) ด้วยการเปรียบเทียบหัดๆ

ซึ่งแต่ละคนต้องใช้“ความรอบรู้อันยิ่ง” ตั้งแต่ความเห็นแล้วจึงวิปัสสนาญาณที่จะเป็นอภิญญาหรือวิชชาขั้นต่อไป

“การศึกษา”จึงต้องศึกษากันที่“ความมีธรรมะ๒ (เทเว ธัมมา)” เริ่มต้นจาก“มีธาตุรู้ของเรา”จึงจะเกิดการเรียนรู้ พัฒนา,เจริญหรือเสื่อม,เสีย ที่สุด“มี”หรือ“ไม่มี”

จาก“ธาตุรู้”กับภาวะ“ไม่ใช่ธาตุรู้” และคนมี“ธาตุรู้”กับคนมี“ธาตุรู้”ด้วยกัน จึงจะพูดกันรู้เรื่อง คนไม่มี“ธาตุรู้”พูดกันได้ไง? ในเมื่อไม่มี“ธาตุรู้” ก็ตัดสินใจ“สัจจะ”ไม่ได้เลย เพราะหากปฏิบัติเอาแต่หลับตา ไม่ให้“ธาตุรู้”มันเปิดจิตมารู้กัน ใครตัดสินใจล่ะ? ก็ต้องจบกันที่“ความรู้หรือความเห็นของคุณกับของเรามันต่างกัน หรือตรงกัน”

คนไม่เอา“ธาตุรู้”มาพูดกัน ก็พิสูจน์กันไม่ได้ นอกจากมี“ธาตุรู้”ขณะเดียวกัน เราจึงจะพูดอะไรกันได้ มีภาวะยืนยันกันได้ง่ายๆ

ไม่มีอะไรให้ศึกษา“ความมี”ได้ง่ายๆยืนยันกันได้

ก็ต้อง“จบ”กันที่คุณกับเรา“ไม่มีจริง”

แม้ผู้จบกันที่“สูญ”หรือที่“ลงกัน”ได้สุดท้ายก็จบกันที่ภาวะ“มี”ที่ตรงกัน หรือภาวะ“ไม่มี” นั่นคือ“ไม่มีอวิชชาสูญ”

ไม่เช่นนั้น เราก็ไม่มีอะไรจะ“จบ”หรือไม่รู้จะ“จบ”จะ“หยุดสนิท”กันที่สุดตรงไหน

ผู้“รู้จบ”ที่เข้าใจกัน จึงจบกันที่“สูญ”

ไม่ว่าจะเป็น“สูญ”คือความไม่มี หรือ“ศูนย์”คือความอยู่ที่กลาง,ความเป็นกลาง

การจบลงที่“ความอยู่ตรงกลาง,ความเป็นกลาง(ศูนย์)”หรือ“ความไม่มี(สูญ)” คือเรื่องของ“คน”พูดกันรู้เรื่อง ที่สามารถรู้กัน และตกลงกันได้ ก็พูดกันไป ก็“จบ”กันได้

ส่วนคนที่พูดกันไม่รู้เรื่อง หรือพูดกันไปไม่เข้าเรื่องกันแล้ว มันก็ต้องหยุดพักกันที่ต่างคนต่างเข้าใจกันคนละอย่างไรแล้ว ก็ต้องต่าง“ยึด” ต่างคนต่าง“ทำ”กันไปก่อน

มันต่างคนต่าง“จบ”ก็ได้ ของตนๆ

คนที่พูดกันรู้เรื่องจึงมีที่“จบ”มีที่“หยุด”กันได้ ที่“ศูนย์”หรือที่“สูญ” หรือที่ตกลงกัน

ถ้าไม่ใช่“คน”ก็คงไม่มาพูดกัน เพราะ

มันไม่มีภาษาพูดกัน หรือพูดคนละภาษามันก็ไม่รู้เรื่องกัน ก็ต้อง“จบ”เหมือนกัน

ก็จบกันที่“หยุดพูดกันก่อน” ต่างคน

ต่างศึกษาของตนไป จนกว่าจะมาลงกันได้

“ศูนย์”คือ ความเป็นตรงกลาง, ความ

เป็นกลาง, ความไม่เอียงไปข้างใด ซึ่งแสดงถึงควมามี“ภาวะ” มี“คน”ที่มีธาตุรู้พูดกันตกลงกัน ก็อยู่ร่วมกันด้วย“การตกลงกัน”

และ“สูญ”คือ ความไม่มีอะไร, ว่างเปล่า, ทรงไว้ให้รู้ว่า “สูญ, ว่างเปล่า, ไม่มีอะไร” ซึ่งนับเอา“คน”ที่ยังมี“ธาตุรู้”พูดกัน ส่วนที่“ไม่มีธาตุรู้”แล้ว ก็คือ“ไม่มี”อะไร จะมาพูดกันไม่ได้ ก็ต่างคนต่างแยกกันทำไป ก็พูดกันไม่ได้ จึงไม่ต้องพูดกัน .. พัก “ธรรมะ ๑”ได้แก่ ความมี“สูญ” หรือ ความไม่มีอะไร ความว่างเปล่า

“ธรรมะ ๒”คือ ภาวะที่ปรากฏทรงอยู่นิ่งๆซึ่งจับตัวกันอยู่ ๒ ภาวะ เริ่มตั้งแต่เป็น “ความว่างกับความว่าง หรือความว่างกับช่องว่าง” เรียกว่า “อากาศหรืออวกาศ” นับเป็น“ธาตุ” บัญญัติว่า อากาศธาตุ

อากาศธาตุ ก็จะเริ่มมีมากขึ้น รวมกันขึ้น จนเป็น“พลังงาน” ลม หรือไฟ

ลม กับ ไฟ ก็คือ พลังงาน ความร้อน แสง สี เสียง แม่เหล็ก ไฟฟ้า เป็นต้น

สี คือ คลื่นของแม่เหล็กไฟฟ้าอีกทีที่แปรผันไปตามการหักเหของแสง(spectrum)

จาก“ลม”(วาโย) กับ“ไฟ”(เตโช) ก็จะจับตัวกันเป็น“น้ำ”(อาโป) หรือ“ดิน”(ปฐวี) ได้อีก

เริ่มตั้งแต่มี“ความอยู่นิ่งๆหรือคงที่”(static) และควมมี“ความเคลื่อนไหวหรืออาการ”ของแต่ละอาการ(dynamic)

“อาการ”คือ ภาวะที่เราใช้ศึกษา ซึ่งมี“องค์ประกอบ ๔”ได้แก่ “อาการ-

ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) อาการ ก็คือ กิริยาของภาวะนั้นๆ

ลึงคะ ก็คือ ความแตกต่างกัน

นิमित ก็คือ เครื่องหมายที่แต่ละคน

ทำเอาไว้ในใจเอง ตนกำหนดรู้เอาไว้ให้ได้

สำหรับ“การรู้”ของตนๆ ว่า อย่างไรคือ อย่างไร

อย่างไร นั่นคืออย่างไร นั่นคืออย่างไร ของใครก็กำหนดหมายไว้เอง

ทำเครื่องหมายกำหนดไว้เอง รู้ของตนเอง

ที่ตรงกัน ก็พูดกัน นำมายืนยันกัน

อุเทศ ก็คือ พูด, การยกขึ้นแสดงอธิบาย, การยกขึ้นชี้แจง, การสาธยาย, การชี้บอก

เช่น “อาการ”อย่างนี้ๆเอง คืออาการ

ของทุกข์ “อาการ”อย่างนี้ๆเองคืออาการ

ของสุข “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ อาการของดี

เศร้า “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ อาการของดีใจ “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ รัก “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ โกรธ “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ กิเลส “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ จิตที่ปราศจากกิเลสแล้ว เป็นต้น ฯลฯ

เราจะต้องเรียนรู้“อาการ”ว่า อาการอย่างไรคืออาการที่แตกต่างกัน อาการอย่างไรที่เหมือนกันหรือเป็นเช่นเดียวกัน

ภาวะที่มี“อาการนิ่ง ๆ สนิท”ก็ศึกษาเทียบเคียงกับภาวะ“อาการนิ่ง สนิท”ด้วยกันหาความแตกต่าง(สังคะกัน)เพื่อเรียนรู้“ความต่าง”แม้“ในความนิ่ง”ได้ในภาวะนั้น ๆ ว่า “อาการ”ใด“นิ่ง”หรือ“อาการ”ใด“เคลื่อนไหว”ต่างกันอยู่แค่ไหน? อย่างไร?

และภาวะที่“เคลื่อนไหว”ก็ศึกษาเทียบเคียงเอา ว่า ต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร? แค่ไหน? แบบใด? อะไรต่าง ๆ ะนี่ เป็นต้น

เพื่อเรียนรู้“อาการ”ของกิเลส ว่ายัง“มี”เหลือแสดง“อาการ”อยู่ในจิตของเราหรือ“ไม่มีอาการ”แล้ว

ในขณะที่จิตมี“อาการนิ่ง ๆ สนิท”นั้น มัน“นิ่ง”อยู่ได้ทั้ง ๆ ที่ใน“จิต”ยังมีกิเลสอยู่

“กิเลส”ในจิตของคนนั้น มันมีทั้งที่อยู่ในภาวะ“ไม่เกิดอาการ”ในชั่วระยะเวลาหนึ่งได้เรียกว่าเคหสิตอุเบกขาเวทนา

และมีทั้งที่มันอยู่ในภาวะ“เกิดอาการเคลื่อนไหวขึ้นมา”

“กิเลส”เป็น“พลังงานแฝง”(potential energy) อยู่กับจิต อยู่ในจิตของเรา

กว่าคนสามัญปุถุชนจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กิเลส”ต้องมีธาตุรู้โลกุตระ“ปัญญา”

“กิเลส”นั้นไม่ใช่พลังงาน“จิตบริสุทธิ์”มันแค่“พลังงานเก้-พลังงานปลอม-พลังงานเลว”ที่ปนเปออยู่ในจิตเรา พระพุทธเจ้าตรัสว่ามันเป็น“อาคันตุกะ”คือ แขกผู้มาเยือน

แต่มันทำตนมี“อาการ”เป็น“จิต”ของเราอย่างสนิทเนียน ปานฉะนั้นเลยทีเดียว

เราจึงต้องเรียนรู้“พลังงานส่วนที่เป็นตัวตนของกิเลส”นี้ และกำจัดส่วนนี้ให้ถูก“ตัวตน”ของมันให้แม่นยำ ไม่ใช่ไปทำกับ“จิตองค์รวม”ทั้งหมดให้มัน“หยุด” หรือให้มัน“สงบ” หรือให้มัน“ดับ” หรือให้มัน“ไม่มีอาการเคลื่อนไหว”ด้วยการข่มที่ไม่ใช่พุทธวิธี

แล้ว“หลงผิด”ว่านี่คือ “จิตสงบ”

อย่างที่พากัน“หลับตา”สะกดจิตให้มันหยุด มันนิ่ง มันสงบลงไปเอาคือ ๆ นั้น มันไม่ใช่วิธีปฏิบัติแบบพุทธ

นั่นมันแค่“จิตทั้งหมด”ของเรามัน“ไม่เคลื่อนไหว”ในช่วงขณะที่เรา“สะกด”(สมถวิธี) มันให้อยู่นิ่ง ๆ ได้สำเร็จเท่านั้น นั่นมันวิธีหนึ่ง

ซึ่งมันไม่ใช่“จิตสะอาดจากกิเลสสนิท”จนไม่มี“พลังงานของกิเลส”ในจิตเลย จิตจึง“สะอาด”และ“สงบ”จากกิเลสรบกวน ซึ่งจะต้อง“สะอาดและสงบ”อย่างมี“วิปัสสนาญาณ”รอบรู้อย่างแท้จริงอีกด้วยจึงจะเรียกว่า“สว่าง”คือมี“ปัญญา”รู้รอบถ้วนไปทั้งหมด

การศึกษาปฏิบัติของพุทธจึงมี“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์” ไม่ใช่ปฏิบัติกันในแบบที่“ไม่มี”การวิจัย เอาแต่“หยุด” เอาแต่“นิ่ง”มุ่งเอาแต่สุดโต่งไปกับ“ความสงบ”คือ ไม่มี“ความเคลื่อนไหวของจิตทั้งหมด”อย่างหลงพาชื่อทำให้จิตไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ

หรือทำให้จิต“ไม่คิดไม่นึกใด ๆเลย”

โดยทำให้จิตอยู่ในสภาพมีแต่“สัญญา” กำหนดหมายอยู่กับ“ความนิ่งนั้น ๆ”เท่านั้น

แล้วหลงว่า“จิตสงบสนิท”แบบข่มจิต นี้ได้สำเร็จจริงแล้ว“ปัญญา”จะเกิดตามมา

ซึ่งเข้าใจกันว่า“จิตสงบ”แล้วอย่างนี้ “ปัญญา”จะเกิดโผล่ขึ้นมาเองแล้วหลง“ตัวรู้” ตัวที่เกิดตามหลังข่มจิตได้นี้ว่าเป็น“ปัญญา”

ขณะนี้แหละเห็นได้ชัดว่า ผู้ปฏิบัติแบบนี้ ของคนผู้นี้ ก็มีความรู้แบบนี้ ยังไม่มีความรู้ แม้แต่ภาวะของความเป็น“สัญญา”กับความเป็น“ปัญญา”ว่า มันแตกต่างกันอย่างไร?

เพราะยังมีความรู้แค่หลง“สัญญา”ว่าเป็น“ปัญญา”กันอยู่เท่านั้น

การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธต้องมีกระบวนการของ“โพชฌงค์๗”ประกอบอยู่ในการปฏิบัติเสมอ ไม่ขาด โดยเฉพาะต้องมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” มี“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” หรือมี“สัมมัปปธาน ๔”ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” โดยเฉพาะต้องมี“ศีล”เป็นลำดับ

ซึ่งเกิดจากการมี“สติ” ถึงขั้นเป็น“สติ สัมโพชฌงค์” แล้วมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” ด้วย“วิริยสัมโพชฌงค์”ที่เป็น“องค์ ๓”ของโพชฌงค์ ๗ จึงจะเกิด“ปิติสัมโพชฌงค์”อันเป็น“ปิติ”ของอาริยะซึ่งเป็น“โลกุตระธรรม”ได้

แล้วจึงจะเกิด“ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์-สมาธิสัมโพชฌงค์” และลงท้ายด้วย“อุเบกขา

สัมโพชฌงค์”ได้เป็น“เนกขัมมสติอุเบกขา” อันเป็นโลกุตระธรรม ที่มีใช้“เคหสติอุเบกขา”

การปฏิบัติธรรมที่สัมมาทิฐิของพุทธ จะต้องประกอบด้วย“โพชฌงค์ ๗”เสมอ

จะไม่ใช้มี“สติ”แค่สามัญปุณฺณที่ยังเป็นโลกิยะธรรมเป็นอันขาด แต่ต้องเป็นธรรมที่ทำงานเกิดมรรคผลอันเป็น“อาริยะ”

“ธรรมวิจย”ของ“สัมโพชฌงค์”จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม “วิริยะ”จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม “ปิติ”จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม “ปัสสัทธิ”จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม “สมาธิ” จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม “อุเบกขา” จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม

การปฏิบัติธรรม“สติปัฏฐาน ๔”ข้อแรก “กายในกาย”จึงจะเป็น“โลกุตระธรรม”ได้ด้วยการปฏิบัติ“สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔”

ซึ่งการปฏิบัติด้วย“สัมมัปปธาน ๔” ก็ยืนยันอยู่ชัด ๆ โทนโทแล้วว่า ต้องปฏิบัติมี “การสำรวมอินทรีย์ ๖” (ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ)

หลังตาปฏิบัตินั้นมี“อินทรีย์ ๖”กันที่ไหน?..หา!

“การสำรวมอินทรีย์ ๖”ก็อยู่ในข้อแรก ของ“สัมมัปปธาน ๔”นั้นอยู่ใต้ง ๆ

เมื่อปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔-สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔”มีมรรคผลได้จริง จึงจะเกิด “สมาธิอินทรีย์” ซึ่งเป็น“ความเจริญขึ้น ๆ”ของ

คุณภาพประสิทธิภาพแห่ง“ความตั้งมั่นของจิต(สมาธิ)”ไปตามลำดับอย่างเป็นระบบ มีองค์ประกอบที่สามารถอธิบายแจ่มแจ้งได้ครบกระบวนการ และที่สุดเป็น“สมาธิพละ”หรือ“ผล”แห่งความตั้งมั่นของจิตสูงสุด

ด้วยกระบวนการของ“ธรรม ๒ หลัก”คือ “โพชฌงค์ ๗ กับมรรคองค์ ๘”หลักใหญ่“สมาธิ”ของศาสนาพุทธจะไม่ใช่สมาธิที่เกิดจาก“การหลับตาทำใจ”ด้วยการเพ่งดึงเข้าไปเกาะอยู่ที่จุดใดจุดหนึ่ง หรือที่อะไรอันใดอันหนึ่ง เพื่อให้จิตหยุดคิด-หยุดอาการเคลื่อนไหวกันแบบข่มจิตสะกดจิตอย่างนั้น

แล้วก็หลงผิดไปว่า “จิตสงบ”เพราะจิตไม่คิดไม่นึก จิตไม่เคลื่อนไหว จิตอยู่เฉย ๆ หนึ่ง ๆ อยู่อย่างนั้นได้นาน ๆ หนึ่งอยู่ได้นานเท่าไรก็เชื่อกันว่า อย่างนี้แหละคือ ความเป็น“สมาธิ”ของศาสนาพุทธ ซึ่งไม่ใช่เลย

ก็ขอยืนยันว่า ในพระไตรปิฎกไม่เคยมีคำตรัสสอนว่า “สมาธิ”ของพุทธ หรือ“สัมมาสมาธิ”นั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า ให้ทำ“หลับหรือหลับ”เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”แบบนี้

มีแต่ทรงสอนว่า “สมาธิ”ของพุทธนั้นทรงเรียกว่า“สัมมาสมาธิ”ของพระอรชยะให้ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” แล้วจะเกิด“สัมมาสมาธิ”อันเป็น“องค์ที่ ๘” ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ เป็นต้น

ธรรมะของพุทธจึงเป็น“โลกุตระธรรม

๓๗ หรือ ๔๖”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ตรวจดูดี ๆ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ มีชัดหรือจะตรวจ“สัมมาสมาธิ”ก็มียืนยัน

ว่าต้องปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ จะตรวจ“ปัญญา”เกิดได้อย่างไร? ก็มียืนยันกระบวนการ ๖ เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ คือ“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรคคังคะ”ที่เจริญตามกระบวนการ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”สะสมเป็นลำดับ ๆ ใน“อินทรีย์ ๕-พละ ๕”

มีไม่เกิดจากการปฏิบัติหลับตาแล้วจิตเป็น“สมาธิ” จากนั้นจึงจะ“เกิดความรู้”ขึ้นมาเป็น“ปัญญา”ตามที่ชาวพุทธทั้งหลายส่วนใหญ่พากันเข้าใจผิดนั้นเลย

ขอยืนยันว่า “การรู้ในสมาธิหลับตา”ทั้งหลาย ที่ไม่ใช่“ความรู้”ที่เกิดจาก“องค์ธรรม ๖”ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค”นั้น ล้วนเป็น“ความรู้ที่ระลึก”ขึ้นมาได้ที่ชื่อว่า “สัญญา” หรือตรรกะที่ขบคิดขึ้นมาให้มีผลรู้ให้ตนเอง“รู้”ขึ้นมาทั้งสิ้น หรือไม่ก็เป็นแค่“จินตนาการ”เท่านั้น

ซึ่ง“ความรู้”แบบนี้ ยังเป็นเพียง“ส่วนที่เป็นอดีต”หรือ“ส่วนที่เป็นอนาคต”อยู่ ยังมิใช่“ความรู้”ที่เรียกได้ว่า“ปัญญา”เลย

เพราะ (๑) ความรู้นี้ ไม่ใช่ความรู้ในตระกูลที่มี“อัญญาธาตุ” อันเป็นโลกุตระ” ดัง

ที่เคยสาธยายมาแล้ว ๆ เล่า ๆ ซ้ำชากันนั้นเลย สำหรับเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ของศาสนา พุทธคือ เรื่อง“ทุกข์อาริยสัจ”อันสำคัญยิ่งใหญ่ที่เป็นเรื่องของ“จิตนิยาม”ซึ่งแยกเป็น “โลกียจิต”กับ“โลกุตระจิต” อาตมาก็ได้นำมาสาธยายกันอยู่นี้แหละ มันง่ายที่ไหน!

แต่มันสำคัญอย่างยิ่งกว่ายิ่งใด ๆ จริง ๆ พระพุทธเจ้าบัญญัติด้วยภาษา“ปฏิจจนมุขปาถ” ถึง“ความโง่”หรือ“ความไม่รู้”ของ “จิตนิยาม”ที่เกิดมาได้ความเป็น“คน”เรียกว่า“อวิชชา” ซึ่งเริ่ม“โง่”มาตั้งแต่“สังขาร”เลย

มันก็คือ “ไม่รู้ในสังขาร ๓”ที่มีความเชื่อมต่อเป็นปฏิภาณลูกโซ่ตาม“ปฏิจจนมุขปาถ”นี้แล ผู้ใดศึกษากระทั่งสามารถมีภูมิ“เป็น”อภิสังขาร ๓” และปฏิบัติสำเร็จใน“อภิสังขาร ๓”นี้บริบูรณ์สัมบูรณ์ ก็จบกิจ

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”จะเริ่มจาก“สัมมาทิฏฐิ ๒”เป็นสำคัญ นั่นคือ “ปรโตโฆสะ”กับ“โยนิโสมนสิการ” ซึ่งจะมี“สัมมาทิฏฐิ ๒”นี้ได้ คุณก็ต้องได้พบ“คน”ที่คุณแน่ใจว่าเป็น“สัตบุรุษ”จริง ๆ แน่ ๆ แท้ ๆ จึงจะมี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”

แล้วจะรู้จัก“สัตบุรุษ” จริง ๆ แน่ ๆ แท้ ๆ ได้อย่างไร? เป็นคนชนิดไหน? ตรวจสอบได้ ยังไง? จึงจะพอยืนยันได้ว่าท่านเป็นของแท้

อาตมาก็ขอรวบรัดในที่นี้เลยว่า ในยุคนี้นั้น มีหลักฐานที่พุทธศาสนาโดยเฉพาะคนไทยนับถือก็มีหลักฐานสำคัญคือ พระ

ไตรปิฎก ฉบับหลวง ที่แพร่หลายอยู่ในคนไทยนี้แหละ ถ้าไม่คิดจะเสียเวลาเกินไป อย่างหาว่าอาตมาตีขลุ้ม วิวัดวิวัดตีเสียละก็พูดเพื่อให้เกิดการสรุปเท่านั้น

พระไตรปิฎก ฉบับนี้ เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อ ๑๐ ของ“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ว่า สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้อย่างด้วยตนเอง (สยง อภิญญา) ในโลก มีอยู่

นั่นก็หมายความว่า นี่คือหลักฐานในพระไตรปิฎกเล่มนี้ ในยุคนี้ยืนยันว่า คนที่เป็น“สมณะ”ที่ได้ชื่อว่า“สยง อภิญญา” คือ รู้อย่างด้วยตนเอง(สยง อภิญญา)นั่นมีอยู่ในโลก

ถ้าคุณยังไม่พบใครที่น่าจะเป็น“สยง อภิญญา” ก็ลองคบอาตมาให้บริบูรณ์ และฟังธรรมะจากอาตมาให้บริบูรณ์ คุบ้าง

เผื่อว่า จะรู้ธรรมได้บริบูรณ์ขึ้น และเข้าใจได้ เชื่อถือได้ขึ้นมาบ้าง โดยเฉพาะจะมี“การทำใจในใจเป็น หรือทำได้ถูกต้อง ถ่องแท้(โยนิโสมนสิการ)” จึงจะเป็นผู้ละลดกิเลสได้จริง-ถูกตัวตนของกิเลสบริบูรณ์สำเร็จแท้ จนหมดตัวตนสิ้นอาสวะนั่นเอง

ตาม“อวิชชาสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๖) ที่สามารถยก“การทำใจในใจได้ถูกต้อง ถ่องแท้ให้บริบูรณ์”

ฉะนั้นก็คือ “การทำใจในใจได้ถ่องแท้

สำเร็จบริบูรณ์”(โยนิโสมนสิการ)สำเร็จบริบูรณ์)

ไม่ใช่ว่า ได้แต่“รู้สึกซึ่ง-รู้มาก-รู้เก่ง-รู้ละเอียด-รู้เป็นปราชญ์”อยู่เท่านั้น

แต่สามารถ“กำจัดกิเลสได้ถูกต้องกิเลสกันจริง ๆ ด้วย“การทำใจในใจ”(มนสิการ) จึงยืนยันได้ว่า รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โอฬาริกอรรถา-มโนมยอรรถา” ที่สุด“อรุปอรรถา”ก็สัมผัสรู้จักรู้แจ้งได้ด้วยการ“มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์-สำรวจอินทรีย์บริบูรณ์-ทำทุกจริต๓ให้หมดสิ้นไปจากตนจนบริบูรณ์ได้-กำจัดนิวรณ์ ๕ ได้หมดสิ้นบริบูรณ์แท้จริง-สติปัญญา ๔ บริบูรณ์-โพชฌงค์ ๗ บริบูรณ์-วิชาและวิมุติจึงบริบูรณ์ได้

เป็น“อิทัปปัจจยาการ”เกิดให้เราปฏิบัติเรียนรู้อุดลอกสายไปจนถึงที่สุดกระทั่ง“สำเร็จผล”จบกิจ ครอบอุโตภาควิมุตติด้วยกตญาณ

ยืนยันชัดเจนกันปานจะนี้ ยังจะหลงไป“หลับตา”ปฏิบัติโดยไม่มี“ผัสสะ” ก็แล้วแต่

สำหรับอาตมาก็ตามภูมิแท้ของสมณะโพธิรักษ์ ซึ่งบริสุทธิ์ใจยืนยันความถูกต้องเป็นจริงเต็มความมั่นใจไว้อย่างนี้

ประเด็นแรกเท่านั้นแหละ หากปฏิบัติโดย“การทำใจในใจ”หรือมนสิการไม่มี“ผัสสะ”การปฏิบัตินั้น“กระบวนการ ๕”ก็ขาด“ผัสสะ”ไปเสียแล้ว มันก็ไม่สามารถเกิด“เวทนา”ให้เราได้ศึกษาครบ“สติปัญญา ๔” แน่นนอน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ความเป็น“กาย”ก็ไม่มี“สัญญา”มันจึงทำงาน“กำหนดหมาย”เรียน

รู้“เวทนาในเวทนา”เป็นต้น ไม่ได้บริบูรณ์

“เวทนา”คือ “ความรู้สึก”นี้ จะศึกษากัน บริบูรณ์ต้องศึกษาเต็ม“กระบวนการ ๑๐๘”

มันจะ“ทุกข์” หรือจะหลงยึดเป็น“สุข”ก็อยู่ที่“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”นี้แล ภาวะจริง เพราะฉะนั้น จะ“เกิด” หรือจะ“ดับ”ผู้ปฏิบัติก็ต้องจัดการกัน..“ตรงนี้”..เท่านั้น

“ทุกข์”เป็นอริยสัจ เป็นสัจจะที่คนผู้ประเสริฐ ผู้ยอดเยี่ยมเลิศล้ำจะสามารถเรียนรู้ และ“ดับได้สำเร็จ”อย่างวิเศษสัมบูรณ์

ผู้สามารถ“ดับ”ได้จริง ชื่อว่า“อรหันต์” เรื่องของ“ชาติ”คือ “การเกิด”ที่อรหันต์ รู้จักกันก็มี“ชาติ-สัญญาติ-อิกกันติ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ”ตามพระวณะของพระศาสดา

เรื่องของ“ภพ” ก็จะต้องศึกษา“ภพ ๓” ภพหลักใหญ่ คือ กามภพ, รูปภพ, อรูปภพ

หรือเรื่องของ“อุปาทาน” ก็ต้องศึกษา“อุปาทาน ๔” ที่มี“กามุปาทาน, ทิฏฐุปาทาน, ศิลพัตตูปาทาน, อตตวาหุปาทาน”

เรื่องของ“ตัณหา”ก็ต้องศึกษา“ตัณหา ๖”(ยังไม่ได้หมายถึง“ตัณหา ๓”ตถกณะ) ให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัณหา ๓”แล้วปฏิบัติให้สำเร็จไปกระทั่งเป็น“วิภวตัณหา”สัมบูรณ์

“เวทนา”ก็ต้องศึกษาจาก“เวทนา ๖”ว่า ความรู้สึกที่เกิดจาก“ทวาร ๖”นั้น มันย่อมเกิดเป็น“สุขหรือทุกข์หรือไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)”

❖ สมณะโพธิรักษ์

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

● ฟ้าสาาง

หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์สอนให้เรา “มุ่งมาจน”
เดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่ท่านเป็นถึงลูกกษัตริย์ที่แสนร่ำรวยเหนือใคร
แต่ท่านก็สละสิ่งเหล่านั้นเพื่อมาเป็น “คนจน” ...
สละซึ่งความสุขจอมปลอม มาสู่ความสุขที่แท้จริงของชีวิต

จนได้ ถ้าใจเราเพียงพอ

ถ้าพูดถึง “ความจน” เชื่อว่าคงเป็นสิ่งที่ทุกคนอยากหลีกเลี่ยง ไม่อยากพบเจอ ไม่อยากไปสู่จุดนี้ ไม่อยากเกิดมา “จน” ซึ่งมันก็คงดูไม่แปลกในสังคมทุนนิยมปัจจุบัน เพราะค่านิยมในสังคมทุนนิยมปลูกฝังให้เราเกิดทุนบูชา “เงินทอง” ประดุจดังพระเจ้า เงินจะดลบันดาลได้ทุกอย่าง เงินจะให้ความสุขได้ทุกอย่าง หรือแม้กระทั่งเงินสามารถทำให้เราอยู่เหนือกว่าคนอื่น ๆ จนค่าราคาของ

ความเป็นมนุษย์ไม่เท่ากัน เพราะเงินที่มีไม่เท่ากัน จนเหมือนอยู่กันคนละโลก

แต่ในโลกของบุญนิยม หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์สอนให้เรา “มุ่งมาจน” เดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านเป็นถึงลูกกษัตริย์ที่แสนร่ำรวยเหนือใคร แต่ท่านก็สละสิ่งเหล่านั้นเพื่อมาเป็น “คนจน” ให้ชาวพุทธได้ประจักษ์ว่า หนทางแห่งพระนิพพานมิใช่การแสวงหาความสุขนอกตัว มิใช่ความหลง

ติดเสพรูปสลักลึนเสียงลัมผัส แต่ทว่าเป็นการสละซึ่งความสุขจอมปลอมเหล่านั้น มาสู่ความสุขที่แท้จริงของชีวิต นั่นคือการไม่สุข ไม่ทุกข์ ไม่หลงติด ไม่เพิ่มพูนกิเลส ตัณหา อุปาทานให้จิตวิญญาน และมุ่งเพียรลด ละ เลิกสิ่งทั้งหลายที่ยังปฏิบัติได้มากเท่าใด ๆ จิตก็เป็นอิสระจากกิเลสได้มากขึ้นเท่านั้น ๆ

ในการจัดค่ายเพื่อพัฒนาเยาวชนชาวโศก ซึ่งชาวบรรพบุรุษพำน้ำได้รับหน้าที่เป็นผู้จัดค่ายนั้น จึงได้มีแนวทางที่จะปลูกฝัง “**ความจน**” หรือ “**ความพอเพียง**” ความพอใจในสิ่งที่มีให้แก่เยาวชนของเรา เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจถึงสาระสำคัญของชีวิต ว่าไม่ต้องมีมากก็ได้ ไม่ต้องมีอะไรสมบูรณ์พร้อมก็ได้ มีเท่านั้น พอมีพอกิน และมีความสามารถพึ่งพาตนเองได้ จนท้ายที่สุดเป็นที่พึ่งให้ผู้อื่นได้ ก็ถือว่าเป็นความสำเร็จอีกก้าวหนึ่งของชีวิตแล้ว

ค่าย สร้าง “**คนจน**” สุขสำราญเบิกบานใจ ในการเตรียมงานพุทธาภิเษก สูดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๔๒ ระหว่างวันที่ ๑๙-๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ณ บวรปฐมมอโคก จังหวัดนครปฐม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของชาวโศก เทอมการศึกษาที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๐ จึงมีเป้าหมายของการจัดค่าย เพื่อให้ให้นักเรียนได้มาพัฒนาคุณธรรมในตน ฝึกลดละการเอาแต่ใจตน และเสริมสร้างลัมมาภิภูมิลีในหมู่มวลมิตรดี สหายดี ลังคมลิ่งแวดล้อมดี และเพื่อเตรียมงานพุทธาภิเษก สูดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๔๒ ซึ่งถือเป็นงานประจำปีของชาวโศก

ฉันได้รับมอบหมายให้เป็น “**ผู้ประสานงานค่าย**” ครั้งแรก ซึ่งโดยปกติแล้วฉันจะได้รับหน้าที่เป็นฝ่ายบูรณาการ แต่ค่ายนี้ไม่มีการบูรณาการจึงได้มาฝึกงานในหน้าที่อื่น ๆ ซึ่งก็ถือเป็นโอกาสอันดีที่จะได้เรียนรู้ และได้ประสบการณ์ในการทำงานเพิ่มขึ้น โดยการแนะนำของพี่ ๆ และ

ทีมงานที่คอยช่วยกันทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปได้

ค่ายนี้มีรูปแบบคล้าย ๆ ค่าย “**ยุวพุทธทายาท**” คือ น้อง ๆ นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้พักอยู่ตามบ้านในชุมชน โดยมีครู พี่เลี้ยงคอยดูแล หนึ่งกลุ่มก็จะอยู่ด้วยกันในบ้านหนึ่งหลัง และจะต้องฝึกฝนการอยู่ร่วมกัน การช่วยเหลือกัน และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การดูแลรักษาความสะอาดในบ้าน รวมไปถึงการฝึกทำอาหารกินเอง

น้อง ๆ จะได้ฝึกการพึ่งตน จนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้ ได้เรียนรู้การก่อไฟสามเส้า หาพืชจากธรรมชาติ หาวัตถุดิบทำอาหารจากสวนต่าง ๆ หรือผักในชุมชน ด้วยความคิดสร้างสรรค์ที่จะปรุงเป็นอาหารไร้สารพิษเลี้ยงตัวเองและครูในกลุ่ม ตลอดจนถวายท่านสมณะสิกขมาตุประจำกลุ่ม ซึ่งท่านจะรับนิมนต์ไปตามบ้าน เสมือนงานขึ้นบ้านใหม่เลยทีเดียว

และในคืนสุดท้ายของค่ายยังมีกิจกรรมรอบกองไฟที่จะให้น้อง ๆ มาประกวดอาหารจากความคิดสร้างสรรค์ ที่แต่ละกลุ่มสามารถสรรหาวัตถุดิบในท้องถิ่นที่มี มาปรุงเป็นอาหารที่แปลกใหม่ และรสชาติดีได้อย่างน่าประทับใจหลายกลุ่มเลยทีเดียว รวมไปถึงการแสดงสะท้อนคุณธรรม ถึงอานิสงส์ของการรักษาศีล ๕ ซึ่งน้อง ๆ ก็สามารถแสดงออกได้อย่างมีความสามัคคี และเข้าใจถึงอานิสงส์ของการรักษาศีลแต่ละข้อได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

การที่เราจะมาเป็นคนจนที่เบิกบานใจได้ ต้องเริ่มตนที่การพึ่งตนให้ได้ก่อน ฝึกลดละความอยากรู้จักพอเพียง พอใจความเรียบง่าย ธรรมดา ๆ ไม่ต้องหรูหรา ไม่ต้องมีสิ่งบำรุงบำเรอกิเลสมาก แต่เราจะมีมีความสุขแท้ที่มากมาย ได้เห็นน้อง ๆ มีความสุขกับการเป็นคนจนมหัศจรรย์ได้แบบนี้ ครู อาๆ พี่ๆ ก็ดีใจที่เราสร้างคนจนที่สุขสำราญเบิกบานใจได้สำเร็จ แม้จะเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ก็ตาม

* โลภกรวย หลอกหลวง เล่ห์คำ
 ชั่วช้า บาปหนา ชดใช้
 คนซื่อ ค้าขาย จริงใจ
 คือไทย นิยม คนดี.

พระผู้มีพระภาคเจ้า (เมื่อประทับ ณ กรุง
 สาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล ทรงเฝ้าถึง**ภิกษุ**
ผู้ละความเพียรรูปหนึ่ง

มี**กุลบุตร** (ลูกชายของผู้ดีมีสกุล) **ชาวเมือง**
สาวัตถีคนหนึ่ง ได้ไปยังพระเชตวันมหาวิหาร สดับ
 พระธรรมเทศนาในสำนักของพระศาสดา แล้วบังเกิด
 จิตเลื่อมใสยิ่ง เห็นโทษในกาม(ความใคร่อยาก)ทั้งหลาย
 เห็นอานิสงส์(ประโยชน์อันเป็นบุญ)ในการละออก
 จากกามเหล่านั้น จึงขอบวชอยู่ในพระพุทธานุศาสนา

ครั้นบวชเป็นภิกษุถึง ๕ พรรษา ได้ประพฤติ
วิปัสสนา(ฝึกอบรมปัญญาให้เกิดความรู้แจ้งเห็น
 จริง) และ**กรรมฐาน**(ปฏิบัติลดละกิเลสด้วยวิธีอัน
 เหมาะสมกับฐานะตน) ในสำนักของพระศาสดาแล้ว
 เกิดความใจร้อนอยากบรรลุนิพพานเร็วไว จึงทำให้หลง
 ผิดบอกเล่าเพื่อนภิกษุ **ไปจำพรรษา**(อยู่ประจำที่นั้น ๓
 เดือนในฤดูฝน) **อยู่ในป่าแห่งหนึ่ง** พากเพียรบำเพ็ญ
 ให้บังเกิดมรรคผล(ผลสำเร็จในการปฏิบัติธรรม) แต่
 พยายามเต็มที่ตลอด ๓ เดือนนั้น ก็ไม่อาจทำมรรค
 ผลใดๆ เกิดขึ้นได้เลย จึงสลดสังเวชใจคิดว่า

“พระศาสดาตรัสถึงบุคคล ๔ จำพวกคือ ๑.พวก
บัวพันน้ำ(เสมือนบุคคลผู้เป็น**อุคฆฏิตัญญู** เพียงได้รับ
 ฟังหัวข้อธรรมเท่านั้น ก็อาจรู้ธรรม สามารถบรรลุ
 มรรคผลได้) ๒.พวก**บัวปริ่มน้ำ**(**วิปจิตัญญู** เป็นผู้ได้
 ฟังหัวข้อธรรมที่ขยายอธิบายให้พิสดารแล้ว ก็อาจรู้
 ธรรม สามารถบรรลุมรรคผลได้) ๓.พวก**บัวในน้ำ**

เล่ห์พ่อค้า

(เสรีวาณิชชาดก)

(**เนยยะ** เป็นผู้ที่พอแนะนำได้ แต่ต้องหมั่นฟังการชี้แจง
 แสดงธรรม หมั่นไตร่ถาม หมั่นทำใจพิจารณาให้แยบคาย
 หมั่นคบหาสมาคมให้สนิทสนมกับมิตรที่ประพฤติดีงาม
 ก็อาจรู้ธรรม สามารถบรรลุมรรคผลได้) ๔.พวก**บัวใต้**
น้ำจมนโคลนตม(**ปทปรมะ** เป็นผู้ดีแต่พูด เพราะได้ฟัง
 พระพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก ทรงจำไว้ก็มาก บอกร
 สอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินี้เลย)

เห็นทีเราคงจะเป็นพวกปทปรมะนี้เป็นแน่
 ปฏิบัติธรรมแล้วไม่มีมรรคผลใดๆ **จึงเป็นการเปล่า**
ประโยชน์ที่จะอยู่ในป่านี้ เราควรกลับไปยัง
สำนักของพระศาสดา ได้พบเห็น**พระองค์** ได้ฟัง
ธรรมของพระองค์ เพิ่มพูนปัญญาจะดีกว่า”

คิดอย่างนี้แล้ว ก็เดินทางกลับคืนสู่พระเชตวัน
 มหาวิหาร พอได้พบเพื่อนภิกษุทั้งหลาย ก็ถูกถามว่า

“ท่านไปอยู่ป่าด้วยหวังจะทำมรรคผลให้
 ปรากฏ บัดนี้กลับมาเร็วนัก ท่านได้บรรลุมรรคผล
 แล้ว หรือมาเที่ยวรื่นรมย์ใจอยู่”

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย เราไม่ได้มรรคผลใดๆในปานนั้นเลย จึงคิดว่าเราคงจะเป็น**อภัพบุคคล**(คนที่ไม่อาจบรรลุโลกุตระธรรมได้) ก็เลยละทิ้งความเพียรนั้น แล้วกลับมา”

บรรดาเพื่อนภิกษุได้ยินอย่างนั้น จึงพาภิกษุนั้นไปเข้าเฝ้าพระศาสดา พระองค์ทรงรับทราบสาเหตุแล้ว ได้ตรัสถามภิกษุนั้น

“ดูก่อนภิกษุ เธอสิ้นหวังละทิ้งความเพียรแล้วจริงหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“ก็เธอได้บวชอยู่ในศาสนา อันให้มรรคผลเห็นปานนี้ หาก**ละทิ้งความเพียรเสียแล้ว จะต้องเสร้างโศกตลอดกาลนาน เหมือนกับเสริญวาทินเสียเถาของค้ำอันมีค่าไป ฉะนั้น”**

เหล่าภิกษุได้ฟังแล้ว พวกกันกราบทูลอ้อนวอนขอให้ตรัสเล่าเรื่องราว พระศาสดาจึงทรงแสดงธรรมนั้นให้ปรากฏแจ่มแจ้ง

ในอดีตกาล ณ แคว้นเสริญรัฐ

มี**พ่อค้าเร่ผู้ซื้อสัตว์คนหนึ่ง** อาศัยอยู่ในแคว้นนั้น มักจะไปทำการค้าขายยังต่างเมืองเสมอๆ

มีอยู่คราวหนึ่ง เขาออกเดินทางไปกับ**พ่อค้าเจ้าเล่ห์คนหนึ่งชื่อ เสรีวะ** โดยข้ามแม่น้ำนิลพาหะแล้วเข้าไปสู่รัฐปุระนคร

พ่อค้าเร่ทั้งสองไปถนนกันคนละสาย เทียวเร่ขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ข้าวของเครื่องใช้ และเครื่องประดับต่างๆ

ในขณะนี้เอง มี**ตระกูลเศรษฐียกตระกูลหนึ่ง** ซึ่งเป็นตระกูลที่เก่าแก่ เคยมีผู้คนข้าทาสบริวาร และทรัพย์สมบัติล้ำค่ามากมาย แต่บัดนี้สูญเสียไปหมดสิ้น เหลืออยู่แต่**ยายกับหลาน**เพียงสองคน อาศัยการทำงานรับจ้างเล็กๆน้อยๆเลี้ยงชีวิต

ครั้นพ่อค้าเจ้าเล่ห์เสรีวะที่เยาว์รองขายของ มาจนถึงหน้าประตูบ้านนั้น หลานสาวได้ยินแล้ว ก็เอ่ยปากขอกับยาย

“ยายจำ ยายช่วยซื้อเครื่องประดับให้หนูสักอย่างสิ”

“หลานเอ๋ย เราเป็นคนจน จะมีทรัพย์ที่ไหนไปซื้อได้เล่า”

หลานสาวยังคงรบเร้าขายตลอดเวลา

“พวกเรามี**เถาเก๋าๆอยู่ใบหนึ่ง** เขม่าจับ ผุ่นเกะหนา ไม่ได้ใช้สอยอะไรเลย ยายเอาเถาใบนี้ไปขอแลกเครื่องประดับให้หนูสักชิ้นเถาะยาย”

ด้วยความรักเอ็นดูหลาน ยายจึงตะโกนเรียกพ่อค้าเร่ให้หยุดไว้ แล้วเอาเถาใบนั้นไปเจรจาต่อรอง

“นี่พ่อค้าเร่ ยายจะให้เถาใบนี้แก่ท่าน แล้วท่านก็ให้เครื่องประดับอะไรก็ได้ สักชิ้นหนึ่งแก่หลานสาวของยาย ตกหลงไหม”

พ่อค้าเจ้าเล่ห์รับเอาเถาเถานั้นมาตรวจดู แล้วพลิกเถาเอาเหล็กแหลมขูดที่หลังเถา ก็รู้ทันทีว่านี่เป็น**เถาทองคำแท้** แต่ด้วยความซื่อโลภจัดกับความซึ้งกึ่ง จึงคิดว่า

“เราจะเอาเถาทองคำใบนี้ไป โดยจะไม่ยอมเสียของอะไรที่มีราคาสูง ให้แก่ยายหลานสองคนนี้เลย”

คิดละโมภเอาเปรียบอย่างนี้แล้ว ก็ทำทีกว่า

“เถาเก๋าๆ สกปรกใบนี้หรือ ราคาไม่ถึงครึ่งมาสก(๑๐ สตางค์)ด้วยซ้ำไป จะเอามาแลกของอะไรได้”

แล้วแสรังโยนเถาทิ้งลงพื้น เทียวเร่ขายของต่อไป

ส่วนพ่อค้าผู้ซื้อสัตว์ เมื่อเร่ขายของไปจนสุดถนนแล้ว ก็วกกลับเข้าไปยังถนนที่พ่อค้าเจ้าเล่ห์นั้นออกไปแล้ว ได้เร่ขายของไปเรื่อย จนถึงหน้าประตูบ้านของยายหลานคู่นั้น หลานสาวก็ยังอดอ้อนยายเช่นเดิมอีกนั่นแหละ ยายจึงบอกกับหลาน

“หลานเอ๋ย พ่อค้าเร่คนเมื่อก็ เขายังโยนเถาใบนี้ทิ้ง ก็แล้วพ่อค้าเร่คนนี้เขาจะยอมรับเถาใบนี้แลกของให้เจ้าละหรือ”

หลานสาวยังคงไม่ยอม เอาแต่เคี้ยวเข็ญยายด้วยความอยากได้เครื่องประดับ

“ยายจำ พ่อค้าคนนั้นเวลาพูดจาดูหน้าตาไม่ดีเลย แต่พ่อคนนี้น่ารัก พูดจาก็อ่อนโยน เขาคงจะยอมรับแลกเถาเก๋าใบนี้แน่ๆเลย”

เมื่อเป็นความหวังของหลานสาว ยายก็เห็นใจ จึงกล่าวกับหลาน

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าจงรีบไปเรียกพ่อค้าเรคนนี้ มาหาขาย”

“หลังจากนั้น พ่อค้าผู้ซื่อสัตย์ได้เอาถาดเก่าใบ นั้นมาตรวจดูแล้ว เห็นรอยขีดที่หลังถาด ก็รู้ว่านี่ เป็นถาดทองคำ จึงบอกตามความจริงกับยาย

“นี่แน่ะยาย ถาดใบนี้เป็นถาดทองคำ มีค่า ราคามหาศาล แม้ให้สินค้าทั้งหมดที่ฉันเทียม เกวียนมา ก็ยังไม่สามารถแลกกับถาดทองคำใบนี้ได้ ฉะนั้นฉันจึงไม่มีสินค้าใดที่จะมีค่ามากพอ แลกกับ ถาดทองคำของยายได้เลย”

ฟังอย่างนั้น ยายกับหลานก็งุนงงสงสัย แทบ ไม่เชื่อหูของตัวเอง แล้วยายก็อุทานออกมาทันที

“เจ้าพ่อค้าคนเมื่อกี้ มันเหวี่ยงถาดใบนี้ทิ้ง บอกว่ามีราคาไม่ถึงครึ่งมาสก ก็แล้วถาดใบนี้เป็น ถาดทองคำเชียหรือ ถ้าเป็นจริงอย่างนั้นก็คงเป็น วาสนา(ความดีที่ทำให้ได้รับลาภยศ)ของท่านแล้ว ยายจะให้ถาดใบนี้แก่ท่าน ส่วนท่านจะให้อะไรแก่ เรายายหลาน ก็แล้วแต่ท่านเถิด”

เมื่อยายกล่าวเช่นนั้น พ่อค้าผู้ซื่อสัตย์จึงยกสินค้า ทั้งหมดของตน รวมทั้งเงินแทบทั้งหมดที่ติดตัวมา มอบให้แก่ยายกับหลานทั้งสองคน แล้วบอกว่า

“ข้าของกับเกวียนและเงินทั้งหมดนี้ ฉันยกให้ ยาย แต่จะขอเอาไว้แค่ตาชั่ง กับเศษเงินเป็นค่าเดิน- ทางกลับบ้านเท่านั้น เรียบริ่อยแล้วฉันก็ขอลาขายละ”

พ่อค้าผู้ซื่อสัตย์กล่าวลาแล้ว ก็ถือเอาถาดทองคำ นั้นไว้ แล้วตรงไปยังฝั่งแม่น้ำทันที จ่ายค่าโดยสารเรือ ขึ้นเรือเพื่อกลับบ้านของตนด้วยความดีใจอย่างยิ่ง

ฝ่ายพ่อค้าเจ้าเล่ห์ ทำที่เรขายสินค้าไปได้สักครู่ ก็ รีบหวนกลับมายังบ้านยายหลานนั้น แล้วแกล้งพูดว่า

“ฉันไปคิดๆ ดูแล้วก็สงสารเด็ก เอาอย่างนี้เถิด ยาย จงไปนำถาดสกปรกใบนั้นมา ฉันจะให้ เครื่องประดับสักชิ้นแก่หลานของยาย”

ได้ยินอย่างนั้น ยายอดไม่ได้ที่จะโกรธแค้น จึง ต่ำว่าพ่อค้าเจ้าเล่ห์เสียยกใหญ่ แล้วไล่ตะเพิดไป

“เจ้าพ่อค้าขี้โกงหลอกลวง เจ้าจงไสหัวไปไกลๆ ถาดทองคำมีค่ามหาศาล เจ้ากลับโกหกว่าราคา น้อยนิด เรายังโชคดีที่มีพ่อค้าใจดีมีคุณธรรม บอกความจริงให้เรา รู้ แล้วซื้อถาดทองคำนั้นไปแล้ว

เจ้าพ่อค้าหน้าโง่ จงรีบไปให้พันหูพันตาเถอะ”

ฟังยายพูดแล้ว พ่อค้าเจ้าเล่ห์แทบเป็นลมอยู่ ตรงนั้น คิดเสียใจว่า

“เราไม่น่าพลาดโอกาส อดได้ถาดทองคำใบ นั้นเลย”

ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจมาก สุดแสนเสียดายยิ่งนัก ถึงกับมินงงสติเลอะเลือน ทั้งเกวียนและสินค้าไว้ หน้าประตูบ้านนั้น แล้วถือเพียงคันชั่งอันเดียว เดิน ใจลอยขาดสติ ไปยังฝั่งแม่น้ำ เห็นเรือกำลังแล่น ออกจากฝั่งแล้ว จึงตะโกนเรียก

“จงกลับมา เรือเอ๋ยจงกลับมา”

แต่พ่อค้าผู้ซื่อสัตย์ ซึ่งอยู่ในเรือลำนั้นกล่าวว่า

“นายเรือผู้เจริญ ท่านควรนำเรือไปถึงฝั่งโน้นเสีย ก่อน แล้วค่อยเอาเรือกลับมาฝั่งนี้ จึงจะถูกต้อง”

ในเวลานั้นเอง พ่อค้าเจ้าเล่ห์ได้เห็นพ่อค้าผู้ ซื่อสัตย์ถือถาดทองคำใบนั้นอยู่ในมือ ค่อยๆ ห่าง ไกลออกไปพร้อมกับเรือ ก็ยิ่งเศร้าโศกซึ้งใจ ถึงกับ กระอักเลือดออกจากปาก ใจแหลกสลายสิ้นชีวิต อยู่ตรงนั้นเอง

☆☆☆☆☆

พระศาสดาตรัสชาดกนี้แล้ว ทรงเฉลยตัว บุคคลให้รู้

“พ่อค้าเจ้าเล่ห์ในกาลนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัต ในกาลนี้ ส่วนพ่อค้าผู้ซื่อสัตย์ก็คือ เราตถาคตเอง” แล้วตรัสธรรมให้ปัญญาว่า

“ถ้าเธอพลาดโอกาสปิดติมรรค(ทางปฏิบัติ เข้ากระแสนุพระนิพพาน) อันคือความแน่นอน แห่งสังขาร(ธรรมที่ดีที่แท้ของผู้มีสัมมาทิฐิ) ในศาสนานี้ เธอจะต้องเดือดร้อนใจในภายหลัง ลึนกาลนาน ดูจพ่อค้าเจ้าเล่ห์ชื่อ เสรีวะผู้นี้ ฉะนั้น”

ภิกษุผู้ละทิ้งความเพียรนั้น ฟังธรรมอย่างตั้งใจ พิจารณาธรรมไปตามคำสอนของพระศาสดา ขณะนั้น เองพระศาสดาทรงรู้วาระจิตของภิกษุนั้นแล้ว จึงตรัส แสดงอารยสัง ๔ (ความจริงอันประเสริฐสุดของชีวิต ๔ ประการ) ในเวลาที่จบอารยสังนี้เอง ภิกษุนั้นก็ได้ ดำรงอยู่ในความเป็นพระอรหันต์อันเป็นผลเลิศแล้ว

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓ อรรถกถาแปล เล่ม ๕๕ หน้า ๑๗๘) ๗

นิสิตฝึกงานเปิดโปงขบวนการปลอมแปลงเอกสาร
ทุจริตเงินสงเคราะห์ผู้มีรายได้น้อย และผู้ป่วยเอดส์
ของศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งขอนแก่น
กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ (พม.)

**“เรามาฝึกงานด้านนี้ ถ้าไม่ช่วยเหลือคน
แล้วเราจะมาฝึกงานที่นี้ทำไม?
ในฐานะนักพัฒนา ถ้าเราภูมิใจใจของประชาชนแล้ว
ไม่ช่วยเหลือประชาชน แล้วใครจะช่วยประชาชน”**

ปณิดา ยศปัญญา
นักศึกษาฝึกงานผู้เปิดโปงขบวนการโกงเงินสงเคราะห์คนยากไร้
ศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง จ.ขอนแก่น

ปัจจุบันเป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
สาขาพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เพชรเม็ดงามของชาติ

ก่อนอื่นก็ต้องขอชื่นชม น.ส.ปณิดา ยศปัญญา (น้องแบม) อายุ ๒๓ ปี นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ สาขาพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (มมส.) ซึ่งเป็นผู้เปิดโปงขบวนการปลอมแปลงเอกสารทุจริตเงินสงเคราะห์ผู้มีรายได้น้อย และผู้ป่วยเอดส์ ของศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งขอนแก่น กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ (พม.)

และขอชื่นชม น.ส.ณัฐกานต์ หมิ่นพล อายุ ๒๖ ปี อดีตลูกจ้างศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งขอนแก่น ซึ่งถูกศูนย์ดังกล่าวเลิกจ้างอย่างไม่เป็นธรรม

ทั้ง ๒ สาวผู้กล้าที่กล้ามา ถือว่าเป็นเพชรเม็ดงาม หรืออนาคตของชาติ และเป็นแบบอย่างแก่

คนหนุ่มสาวในโลก ที่กล้าต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันในหน่วยงานที่ทำงานอยู่ โดยกล้าปฏิเสธหรือกล้าที่จะไม่ให้ความร่วมมือการทุจริตในหน่วยงาน แม้จะถูกผู้บังคับบัญชาไล่ออกจากงานที่ตัวเองทำอยู่ก็ตาม จนช่วยให้มีการตรวจสอบการทุจริตของหน่วยงานนี้ไปทั่วประเทศ และพบว่ามีหลายจังหวัดที่มีพฤติกรรมทุจริตคล้ายกัน

จากเหตุการณ์นี้คงจะช่วยปลุกสำนึกให้อีกหลายหน่วยงานของรัฐบาลตื่นตัว กลัวเกรงที่จะทำการทุจริตมากขึ้น และเป็นกำลังใจให้แก่ข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ สุจริต ให้ทำหน้าที่เป็นข้าราชการที่ดีต่อไป แม้ว่าจะถูกข่มขู่ให้ร่วมทุจริต ประพฤติมิชอบก็ตาม! 🇓🇹

● ต่อจากฉบับที่ ๓๓๑

“ดี” ตามพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
ที่อ้างถึง อันคือ “ดีแปลว่ามีประสิทธิผล
ดีแปลว่ามีประโยชน์
ดีแปลว่าทำให้มีความสุข (อย่างยั่งยืน)”

ตลาดอารียะ
บ้านราช

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ทั้งนี้ปัญหาสำคัญดังที่กล่าวมาอาจมีคำตอบจากพระราชดำรัสเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เพราะความหมายของคำว่า “ดี” ตามที่ทรงให้นิยามไว้ อันคือ “ดีแปลว่ามีประสิทธิผล ดีแปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข (อย่างยั่งยืน)” นั้น มีช่องทางที่สามารถจะพัฒนาให้เป็นนิยามเชิงปฏิบัติการ (operational definition) ของคุณธรรม ที่วัดค่าในเชิงปริมาณและพิสูจน์ได้อย่างเป็นสากลด้วยประสบการณ์เชิงประจักษ์ของมนุษย์ อันอาจสามารถนำไปสู่การพัฒนา “องค์ความรู้” ที่จะศึกษาเรื่อง “คุณธรรม” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ได้

ขณะที่ความยากประการหนึ่งในการแสวงหานิยามความหมายของคำว่า “คุณธรรม” หรือความหมายของคำว่า “ดี” ก็คือ จะหา นิยามที่ให้ผู้คนยอมรับร่วมกันอย่างกว้างขวางเป็นสากลได้ยาก ศาสนาส่วนใหญ่ที่เชื่อในพระเจ้าจึงอาศัยการสร้างนิยามความหมายโดยอ้างการเผยแพร่ของพระเจ้าจากเบื้องบน อาทิ ความดีก็คือบัญญัติสิบประการที่พระเจ้ามอบให้มนุษย์ปฏิบัติ เป็นต้นคนที่ศรัทธาในศาสนาเดียวกันก็จะยึดนิยามความหมายของคำว่า “ดี” ที่ตรงกันตามบทบัญญัติแห่งพระคัมภีร์ของศาสนานั้นๆ แต่สำหรับผู้คนที่เชื่อในศาสนาต่างกัน ก็มีปัญหาเรื่องจะยึดความหมายอะไรเป็นนิยามของคำว่า “ดี” ร่วมกันอีก

อย่างไรก็ตามถ้ายอมรับในสมมติฐานข้อแรกว่าสิ่งที่มนุษย์ทุกคนปรารถนาคือ **“ความสุขที่ยั่งยืน”** พันธะทางจริยธรรม (moral obligation) ที่ทำให้มนุษย์ยอมอดทนกระทำ **“ความดี”** ต่างๆ ตามหลักคุณธรรมในแต่ละศาสนา ก็เพื่อ **“ความสุขที่ยั่งยืน”** ที่หวังจะได้รับตอบแทนจากการกระทำความดีเหล่านั้น เช่น ตายแล้วจะได้ไปอยู่บนสวรรค์ซึ่งมีความสุขอย่างบริบูรณ์ทุกอย่าง หรือชาติหน้าเกิดใหม่จะได้เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีที่มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย เป็นต้น หากเป็นเช่นนั้นก็น่าจะสรุปได้ว่า **“ความสุขที่ยั่งยืน”** คือ **“คุณค่าร่วม”** หรือเป็น **“จุดรวมความคิด”** ของหลักคุณธรรมในทุกศาสนา (เพียงแต่อาจมีข้อจำกัดในการพิสูจน์ถึงรายละเอียดของความสุขที่ยั่งยืนตามคำอธิบายของแต่ละศาสนาเท่านั้น เพราะเป็นเรื่องของชาติหน้า อนาคตข้างหน้า หรือชีวิตหลังความตายข้างหน้า ซึ่งไม่รู้จะไปพิสูจน์ยืนยันได้อย่างไรด้วยประสพการณ์เชิงประจักษ์ของมนุษย์แบบภูมิปัญญาทางวิทยาศาสตร์)

แต่ถ้าหากยอมรับในสมมติฐานข้อต่อมาว่า **“ความสุข”** ก็คือ **“ความทุกข์น้อย”** โดยเป็นภาวะของความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่ลดลงแล้วเราเกิดความรู้สึกเป็นสุขขึ้นแทนที่ เหมือนเราเรียกภาวะความร้อนที่ลดลงว่าความเย็น (เช่น เรียกอุณหภูมิที่ลดลงถึงจุดเยือกแข็งว่ามี **“ความเย็น”** ๐ องศาเซลเซียส ซึ่งอันที่จริงก็คือสิ่งเดียวกับจุดที่มี **“ความร้อน”** อยู่ ๓๒ องศาฟาเรนไฮต์ หรือ ๒๗๓ องศาเคลวิน เป็นต้น) แล้วลดทอน (reduce) มโนทัศน์เรื่อง **“ความสุข”** ให้มาอยู่ภายใต้มโนทัศน์เรื่อง **“ความทุกข์น้อย”** ก็มีช่องทางที่จะทำให้เราสามารถศึกษาธรรมชาติของ **“ความสุขที่ยั่งยืน”** ได้ (แม้เป็นเรื่องในอนาคตระยะยาวโดยไม่รู้ว่าจะรก-สวรรค์ หรือชาติหน้า ตามคำอธิบายของศาสนาต่างๆ นั้นมีจริงหรือไม่) ในรูปของการหันมาศึกษาที่สาเหตุแห่งทุกข์ และการ **“ดับเหตุแห่งทุกข์”** ซึ่งเป็นสิ่งที่ **“สมมูล”** (equivalence)

กับ **“ความสุขที่ยั่งยืน”** ในระยะยาวเหล่านั้น อันสามารถจะศึกษาและพิสูจน์ได้ด้วยประสพการณ์เชิงประจักษ์ของมนุษย์แต่ละคนในปัจจุบัน

ตัวอย่างเช่น เมื่อเราง่วงนอนและต้องทนทรมานกับการอดหลับอดนอน การได้นอนหลับสนิทและตื่นขึ้นมาอย่างสดชื่นย่อมเป็น **“ความสุข”** ขณะที่การไม่ได้นอนหรือนอนไม่หลับจะเป็น **“ความทุกข์”** ในชีวิต ฉะนั้นสำหรับคนติดที่นอนบนเตียงอันอ่อนนุ่ม โดยถ้าให้นอนบนพื้นดินที่แข็งกระด้างจะนอนไม่หลับ ในกรณีนี้ถึงคนผู้นั้นจะได้นอนอย่างมีความสุขบนเตียงที่อ่อนนุ่มทุกคืนก็ตาม แต่ก็จะมี **“ภาวะแฝงของความทุกข์”** ซ่อนตัวอยู่ (เหมือนสิ่งที่มีความเย็นถึงจุดเยือกแข็ง ๐ องศาเซลเซียส ก็ยังมีภาวะแฝงของความร้อนซ่อนตัวอยู่ ๓๒ องศาฟาเรนไฮต์ และถ้ามีเครื่องมือในการวัดที่ละเอียดยิ่งขึ้น ก็จะเป็นภาวะแฝงของความร้อนที่ยังมีอยู่อีกถึง ๒๗๓ องศาเคลวิน เป็นต้น) โดยถ้าหากวันใดวันหนึ่งใน **“อนาคต”** ที่คนผู้นั้นมีเหตุจำเป็นให้ต้องปูเสื่อนอนกับพื้นดิน **“ภาวะแฝง”** (potentiality) ของปัญหาความบีบคั้นเป็นความทุกข์ที่ซ่อนอยู่ในความสุখনั้น ก็จะปรากฏตัวสู่ **“ภาวะจริง”** (actuality) ให้เห็นทันทีเป็นความทุกข์ทรมานจากการนอนไม่หลับ ยิ่งติดที่นอนอ่อนนุ่มมากเท่าไร ภาวะแฝงของปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์จากการนอนไม่หลับก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้นเป็นเงาตามตัว

ด้วยเหตุนี้ในขณะที่เราไม่สามารถจะคาดคะเนหรือ **“พิสูจน์”** ถึงเหตุการณ์ในอนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้นว่า บุคคลผู้นั้นจะมี **“ความสุขที่ยั่งยืน”** จากการได้นอนบนที่นอนอันอ่อนนุ่มตลอดไปหรือไม่ แต่ถ้าบุพทอนมโนทัศน์ของ **“ความสุข”** มาอยู่ภายใต้มโนทัศน์ของการ **“ดับเหตุแห่งทุกข์”** อันคือการลดความติดที่นอนอ่อนนุ่ม โดยถ้าเราสามารถ **“ความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐาน”** ในการนอนได้ (เช่น ต้องนอนบน

เตียงนอนที่อ่อนนุ่มกว้างใหญ่ กลิ่นหอม แอร์ เย็น ๆ ฯลฯ เท่านั้นถึงจะนอนหลับเป็นสุข) แล้ว การนอนบนพื้นดินที่แข็งกระด้างใต้โคนไม้ก็หลับ สนิทเป็นสุข นอนบนเตียงอันอ่อนนุ่มก็หลับสนิท เป็นสุข หรือนอนในที่ไหน ๆ ก็สามารถหลับสนิท เป็นสุข ได้หมด กรณีเช่นนี้ก็เท่ากับเป็นการช่วยให้เข้าถึง “ความสุขที่ยั่งยืน” จากการนอนหลับ สนิทอย่างเป็นสุข ด้วยการ “ดับเหตุแห่งทุกข์” ที่ทำให้นอนไม่เป็นสุขดังกล่าว โดยเราสามารถจะ ศึกษาถึงธรรมชาติของเหตุแห่งทุกข์อันคือลักษณะ อากาโรของ “การติดที่นอนที่อ่อนนุ่ม” เพื่อหาทาง เลิกละการติดนี้ได้ด้วยประสบการณ์เชิงประจักษ์ใน ปัจจุบันอย่างเป็นทางการเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

ทั้งนี้จากนิยามของคำว่า “ดี” ตามพระราช- ดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่อ้าง ถึง อันคือ “ดีแปลว่ามีประสิทธิผล ดีแปลว่า มีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข (อย่าง ยั่งยืน)” นั้น ถ้าให้

$f(g) =$ ความดี

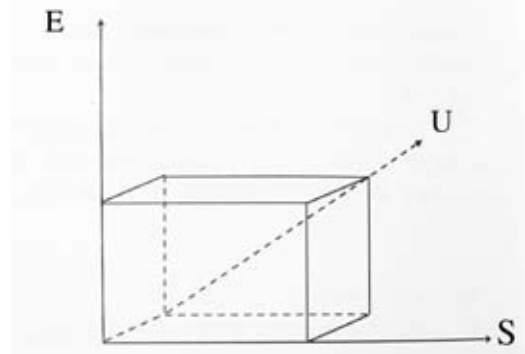
$E =$ ความมีประสิทธิภาพ (คะแนนด้านผลผลิต หรือ Output ในการใช้ทรัพยากรอย่าง ประหยัด แต่ช่วยให้บรรลุเป้าหมายที่ ต้องการ)

$U =$ ความมีประสิทธิภาพ (คะแนนด้านผลลัพธ์ หรือ Outcome ของประโยชน์สุขที่เกิด ขึ้นกับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายโดยรวม)

$S =$ การทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน(คะแนน ด้านผลกระทบหรือ Impact ที่ก่อให้เกิด การแก้ปัญหาอย่างยั่งยืนในระยะ ยาวด้วยการทำให้ “เหตุแห่งปัญหา” ลดน้อยลงตามแนวทางที่ได้กล่าวมา ข้างต้น)

ตามนิยามความหมายนี้ “ความดี” ก็จ ะประกอบด้วยมิติ ๓ ด้านของ “คะแนนความมี

ประสิทธิผล (E) คะแนนความมีประสิทธิภาพ (U) และ คะแนนในการทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน (S)”

หรือ $f(g) = E \times U \times S$

ซึ่งคงไม่เหลือวิสัยที่เราจะสามารถวิจัยและ พัฒนาตัวชี้วัดของคะแนนแต่ละด้านได้อย่างเป็น วิทยาศาสตร์ คล้ายคลึงกับการพัฒนาตัวชี้วัด ของคะแนนความฉลาดทางสติปัญญา (IQ) ความ ฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ดัชนีวัดความเชื่อมั่นของ ผู้บริโภค ดัชนีวัดความสุขของประชาชน ฯลฯ โดยถ้าหากให้มีมิติแต่ละด้านมีคะแนนเต็มเท่ากับ 10 หน่วย และให้คะแนนเต็มของความดีเท่ากับ 10 หน่วยด้วย เราก็จะสามารถสร้างนิยามเชิงปฏิบัติ การของ “ความดี” ที่มีความสมดุลแห่งคะแนน (balanced score) ในมิติทั้ง ๓ ด้าน คือ

$$f(g) = \frac{Eg \times Ug \times Sg}{100}$$

ด้วยหลักการที่กล่าวมานี้ ในที่สุดก็จะทำให้ เราสามารถศึกษาวิจัยเพื่อสร้าง “องค์ความรู้” เกี่ยวกับเรื่อง “คุณธรรม” (หรือความดีภายใต้ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ) ได้อย่างเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น โดยสามารถจะศึกษาเปรียบเทียบได้ว่า ระหว่าง โครงการต่างๆ ของส่วนราชการที่นำงบประมาณ จากภาษีของประชาชนไปดำเนินงานนั้น โครงการ ไหน “ดีน้อย” “ดี” “ดีมาก” หรือ “ดีที่สุด” แตกต่างกันมากน้อยแค่ไหนก็คะแนน ตามนิยาม ความหมายของคำว่า “ดี” ที่พระบาทสมเด็จพระ-

พระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงให้ไว้ อันนาที่ผู้คนทั่วไปจะสามารถยอมรับนิยามความหมายนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะครอบคลุมถึงมิติต่างๆ อย่างกว้างขวาง ทั้งด้านสังคมสิ่งแวดล้อมภายนอก และมิติภายในตัวมนุษย์ที่เป็นศูนย์กลางของ “โลกที่ถูกรับรู้” โดยมนุษย์แต่ละคนนั่นเอง ตลอดจนทำให้เกิดความกลมกลืนของประโยชน์สุข (harmony of interest) ระหว่างประโยชน์สุขส่วนตัวกับประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมด้วย

อย่างน้อยที่สุดก็ในฐานะเป็น “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” อันมาจากองค์พระประมุขของชาติ ซึ่งถึงแม้คนชาติอื่นอาจจะยังไม่ยอมรับนิยามความหมายของคำว่า “ดี” นี้เป็นอย่างดี แต่สำหรับคนไทยทุกคนที่ไม่ว่าจะสวมเสื้อสีอะไร ดั่งที่ขัดแย้งกันอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจน “รัฐบาล” จากทุกพรรคการเมืองที่มีโอกาสเข้ามาบริหารประเทศ ก็น่าจะยอมรับนิยามความหมายนี้ร่วมกันได้โดยไม่มีปัญหาอะไร

เมื่อมีนิยามความหมายของคำว่า “ดี” ที่ชัดเจน มีช่องทางจะศึกษานิยามความหมายดังกล่าวด้วยประสบการณ์เชิงประจักษ์อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ อีกทั้งสามารถ “วัดค่า” ได้ในเชิงประมาณเช่นนี้ ก็จะทำให้สามารถศึกษาต่อไปได้ว่า ถ้ากระทำ “เหตุ” หรือตัวแปรนำอะไร แล้วจะก่อให้เกิด “ผล” หรือตัวแปรตาม ที่ทำให้ “ความดี” เจริญงอกงามเพิ่มขึ้น หรือถดถอยลดน้อยลงแค่ไหนก็หน่วย อันจะนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ของ “ความรู้ในคุณธรรม” ได้อย่างเป็นศาสตร์ (Science) ที่ช่วยให้มนุษย์สามารถเข้าใจธรรมชาติของปัญหา และมองเห็นแนวทางการแก้ปัญหาต่างๆ ในระบบสังคมเศรษฐกิจการเมืองของมนุษย์อย่าง “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขที่ยั่งยืน” ยิ่ง ๆ ขึ้นกว่าทิศทางที่เป็นอยู่ในโลกทุกวันนี้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้แนวโน้มของ “คลื่นมหาวิกฤติ” ที่มีโอกาสจะเกิดขึ้น

ในอนาคตอันใกล้ จากการซ้อนทับของคลื่นวิกฤติหลายลูกดั่งที่กล่าวมาในบทที่ ๕) ก็ได้

คุณธรรมในความรู้

คำว่า “Virtue” ที่แปลว่า “คุณธรรม” นั้น ในทางปรัชญาหมายรวมไปถึง “แก่นสารคุณค่า” ของสิ่งต่างๆ ด้วย เช่น แก่นสารคุณค่า (virtue) ของมิด คือการใช้หั่นผักเพื่อทำอาหารหล่อเลี้ยงชีวิตมนุษย์ แต่ถ้านำมิดไปแทงคนอื่นเสียชีวิตก็เท่ากับเป็นการทำให้มิดเกิดความแปลกแยก (alienation) จากแก่นสารคุณค่าของตัวเอง ซึ่งเป็นการกระทำที่ขัดต่อ “คุณธรรม” (virtue) ของมิด เป็นต้น

โสกราตีสจึงถือว่า “ความรู้คือคุณธรรม” (Knowledge is virtue) เพราะแก่นสารคุณค่าของความรู้จะขึ้นกับเป้าหมายเชิงคุณค่าของชีวิต ซึ่งก็คือความหมายของ “คุณธรรม” ที่เป็นตัวกำหนดคุณค่าของสิ่งต่างๆ นั้นเอง เช่น ถ้าหากเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนผู้หนึ่งคือโตขึ้นอยากเป็นแพทย์ เพื่อจะมีโอกาส “ช่วยชีวิตคน” ให้พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บที่เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ โดยการได้ช่วยชีวิตมนุษย์คือ “คุณธรรม” ที่เป็นตัวกำหนดคุณค่าของสิ่งที่เกี่ยวข้องตามมาต่าง ๆ อาทิ การจะสามารถทำหน้าที่ช่วยชีวิตคนได้ แพทย์ก็ต้องมีเงินซื้อหาปัจจัยจำเป็นต่อการดำรงชีวิตเพื่อช่วยให้ตัวเองมีชีวิตอยู่รอดและมีเรี่ยวแรงทำงานก่อน ฉะนั้นเงินที่ได้รับตอบแทนจากอาชีพแพทย์จึงมี “คุณค่า” เพราะเป็นเงื่อนไขจำเป็นอย่างหนึ่งที่น่าไปสู่เป้าหมายของการ “ช่วยชีวิตคน” แต่เงินไม่ใช่ “เป้าหมายสุดท้าย” ที่มีคุณค่าในตัวเอง โดยถ้ามองการหาเงินให้ได้มาก ๆ เป็นเป้าหมายหลัก และมองการรักษาคนไข้เป็นเพียงวิถีทางหรือเครื่องมือที่น่าไปสู่เป้าหมายดังกล่าว ก็เท่ากับเป็นการเข้าไม่ถึง “แก่นสารคุณค่า” หรือ “คุณธรรม” ของความเป็นแพทย์

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมลวัฒน์ ชูโต

สหรัฐฯหรือ “คนที่พระเจ้าเลือก” ต้องการให้ประเทศต่าง ๆ ลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในอัตราเท่ากัน ทั้ง ๆ ที่สหรัฐฯ ปล่อยก๊าซดังกล่าวมากที่สุดมาประมาณ ๑๕๐ ปี

จากการพัฒนาอุตสาหกรรม

แถมยังแสดง “จริยธรรม” ของตน

ด้วยการถอนตัวจากพิธีสารโตเกียวเมื่อปี ๑๙๙๗ (พ.ศ.๒๕๔๐) ด้วย

ไม่ยากพอ ก็ต้องพอ!! (No Choice But Enough!!)

คำนำ

เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๙๖ (พ.ศ. ๒๔๓๙) หรือเมื่อ ๑๑๕ปีก่อนนักเคมีชาวสวีเดนชื่อ อเวเต้ อเรห์น-นิอุส เป็นนักวิทยาศาสตร์คนแรกที่คำนวณอย่างละเอียดและพบว่า การสูงขึ้นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในบรรยากาศได้ส่งผลให้อุณหภูมิของโลกสูงขึ้น หลังจากนั้นก็มีนักวิทยาศาสตร์อีกหลายคน ได้ออกมาให้ข้อมูลเพิ่มเติมใน

เรื่องความแห้งแล้งอย่างกะทันหันของทะเลทรายซาราซา การเปลี่ยนแปลงของชั้นบรรยากาศ การบางลงของแผ่นน้ำแข็งในทะเลอาร์กติก และการเริ่มละลายของแผ่นเยือกแข็งใต้ดิน (Permafrost) ทางตอนเหนือของโลกซึ่งจะทำให้ก๊าซมีเทนหลุดขึ้นสู่บรรยากาศ พอถึงกลางทศวรรษ ๑๙๖๐ ประธานาธิบดีอเมริกันได้รับรายงานเรื่องการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศจาก

คณะนักวิทยาศาสตร์ที่ปรึกษา และได้รับคำแนะนำ
ด้วยว่าการแก้ปัญหาทำได้โดยการใช้เทคโนโลยี
เช่น การเพิ่มประสิทธิภาพของการใช้พลังงาน (ผล
คือกลับทำให้การบริโภคพลังงานเพิ่มขึ้นมาก)

ข้อมูลเรื่อง “โลกร้อน” ไม่ได้ขึ้นหน้าแรกของ
หนังสือพิมพ์จนถึงปี ๑๙๘๘ (พ.ศ.๒๕๓๑) หลังจาก
ที่จิม แชนเสน ผู้อำนวยการขององค์การนาซา
(NASA) ได้เข้าไปให้ปากคำต่อสภาครองเกรสเมื่อ
เดือนมิถุนายนว่า:

**“อุณหภูมิของโลกสูงขึ้นจริง และเชื่อได้ ๙๙
เปอร์เซ็นต์ว่าเกิดจากการกระทำของมนุษย์”**

หลังจากนั้นเพียงเดือนเดียว นักวิทยาศาสตร์
และผู้วางนโยบายของประเทศต่างๆ
หลายร้อยคนก็ร่วมประชุมระดับโลกในเรื่องการ
เปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศที่เมืองออนทARIO
ประเทศแคนาดา และต่อมาในเดือนมิถุนายน
ค.ศ. ๑๙๙๒ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ผู้นำของ ๑๐๘ ประเทศ ผู้
แทนของ ๑๗๒ ประเทศและตัวแทนขององค์กร
เอกชน ๒,๔๐๐ องค์กรได้เข้าร่วมประชุม “สุดยอด”
(Earth Summit) ที่นครริโอเดจาเนโร ของบราซิล
ทั้งนี้เพื่อร่วมกันหาทางลดการปล่อยก๊าซเรือน
กระจก หลังจากนั้นก็มีการประชุมอีกหลายครั้ง
ตลอด ๒๐ ปีที่ผ่านมา แต่ทุกครั้งก็จบลงด้วย “คำ
สัญญา” แต่ไม่มีข้อผูกมัดและการลงโทษ “การ
ลดโลกร้อน” กลายเป็นเรื่องที่ต่างประเทศต่างทำ
แถมประเทศตะวันตกซึ่งปล่อยก๊าซเรือนกระจก
มากตั้งแต่ยุคอุตสาหกรรมกลับยอมให้มีการซื้อ
ขายสิทธิการปล่อยก๊าซได้ ซึ่งไม่ช่วยให้การปล่อย
ก๊าซโดยรวมลดลงแต่อย่างใดเพราะผู้สร้างมลพิษ
สามารถซื้อสิทธิการปล่อยกับผู้อื่นได้ ผลก็คือ
อุณหภูมิของโลกสูงขึ้นเรื่อยๆ

สาเหตุหลักของการที่ไม่สามารถตกลงกันได้
ก็คือสหรัฐฯหรือ “คนที่พระเจ้าเลือก” ต้องการ
ให้ประเทศต่าง ๆ ลดการปล่อยก๊าซคาร์บอน-
ไดออกไซด์ในอัตราเท่ากันทั้ง ๆ ที่สหรัฐฯ ปล่อย
ก๊าซดังกล่าวมากที่สุดมาประมาณ ๑๕๐ ปีจากการ
พัฒนาอุตสาหกรรม แถมยังแสดง “จริยธรรม”

ของตนด้วยการถอนตัวจากพิธีสารโตเกียวเมื่อปี
๑๙๙๗ (พ.ศ.๒๕๔๐) ด้วย ในปี ๒๐๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๔)
นิตยสารทางวิทยาศาสตร์รายงานผลการศึกษาที่
พบว่าปล่อยก๊าซเรือนกระจกของยุโรปและสหรัฐฯ
ลดลงหลังพิธีสารเกียวโต ก็เพราะประเทศ
เหล่านั้นได้ย้ายโรงงานอุตสาหกรรมของตนไปตั้ง
ในประเทศกำลังพัฒนาโดยเฉพาะจีน การศึกษา
ครั้งนั้นสรุปว่า

**“ระบบเศรษฐกิจในปัจจุบันสร้างภาพที่
บกพร่องและบิดเบือน เพราะก๊าซเรือนกระจกที่
เกิดจากการผลิตสินค้าในประเทศที่กำลังพัฒนา
แล้วส่งไปให้ประชาชนในประเทศร่ำรวยบริโภค
อย่างฟุ่มเฟือยนั้นสูงกว่าหกเท่าของปริมาณก๊าซ
เรือนกระจกที่ลดลงในประเทศร่ำรวย”**

ปรากฏการณ์ข้างต้นน่าจะเรียกว่า “การ
บิดเบือน” ของสหรัฐฯ และประเทศตะวันตก
มากกว่าจะเป็นการบิดเบือนของระบบเศรษฐกิจ??

อนึ่ง วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์ซึ่งส่งผลอัน
เลวร้ายไปทั่วโลกในปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑)
กลับไม่สามารถสร้าง “ความตระหนักรู้” ให้
ประเทศต่างๆ หันมาร่วมมือกันแก้ไขปัญหา
“โลกร้อน” แต่กลับกระตุ้นให้ประเทศส่วนใหญ่
แสวงหาหนทางที่จะกลับไปสู่การเติบโตทาง
เศรษฐกิจผ่านลัทธิ “ผู้ชนะได้หมด” (winner-
take-all) หรือการค้าเสรี ทั้ง ๆ สิ่งที่เรียกว่า
“ตลาดเสรี” ในระยะ ๓๐ ปี ที่ผ่านมาคือต้นเหตุ
สำคัญของ การปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์
จำนวนมหาศาลจนส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ของภูมิอากาศในปัจจุบัน

จากการศึกษาอย่างละเอียดในระยะ ๒๐ ปีที่
ผ่านมา นักวิทยาศาสตร์ด้านภูมิอากาศร้อยละ ๙๗
ได้สรุปว่าการเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศกำลังเกิด
ขึ้นจากการกระทำของมนุษย์

American Association
for
Advancement of Science, ๒๐๑๔

“ถ้าอุณหภูมิของโลกสูงขึ้น ๒-๓ องศาเซลเซียส เรายังสามารถปรับตัวได้ แต่อันตรายก็คือระบบโลกอาจไม่มั่นคงหากอุณหภูมิสูงขึ้นเรื่อยๆ มันอาจจะสาบสูญไปถ้าเรารอจนเห็นผลอันเลวร้ายอย่างชัดเจน”

สตีเฟน ฮอว์กิง

อุณหภูมิของโลก

เมื่อปี ๒๐๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๓) ระดับคาร์บอนไดออกไซด์ในบรรยากาศของโลกได้เพิ่มขึ้นร้อยละ ๔๐ เมื่อเทียบกับยุคก่อนอุตสาหกรรมหรือเมื่อประมาณ ๒๕๐ ปีก่อน โดยเพิ่มจาก ๒๘๐ ส่วนต่อล้านส่วน (parts per million หรือ พีพีเอ็ม) เป็น ๓๙๐ พีพีเอ็มและคาดว่าจะเพิ่มขึ้นปีละ ๒.๐ พีพีเอ็มด้วย สองในสามของการเพิ่มดังกล่าวเกิดขึ้นในระยะ ๔๐ ปีที่ผ่านมา (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะ ๓๐ ปี ของการค้าเสรี) สำหรับศตวรรษที่ ๒๑ นักวิทยาศาสตร์ประเมินว่าปริมาณของคาร์บอนไดออกไซด์ในบรรยากาศจะอยู่ระหว่าง ๔๕๐-๑๕๕๐ พีพีเอ็ม ซึ่งจะมีผลให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกสูงขึ้นระหว่าง ๐.๔-๔.๐ องศาเซลเซียส และอาจสูงถึง ๖ องศาเซลเซียส หากชาวโลกไม่สามารถควบคุมอุณหภูมิไม่ให้สูงเกิน ๒ องศาเซลเซียสเมื่อถึงปี ๒๐๕๐ (พ.ศ.๒๕๙๓)

การควบคุมอุณหภูมิไม่ให้สูงเกิน ๒ องศาเซลเซียสคือการควบคุมปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ไม่ให้เพิ่มขึ้น ๔๕๐ พีพีเอ็ม อย่างไรก็ตาม ระดับคาร์บอนไดออกไซด์ในปี ๒๐๑๔ (พ.ศ.๒๕๕๗) ได้สูงถึง ๓๙๘ เมื่อถึงปี ๒๐๔๐ (พ.ศ.๒๕๘๓) และลดการปล่อยลง ให้เหลือศูนย์เมื่อถึงปี ๒๐๕๐ เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว การปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ควรลดลงร้อยละ ๕๐ เมื่อถึงปี ๒๐๓๐ (พ.ศ.๒๕๗๓)หรือภายในประมาณ ๑๕ ปีข้างหน้า หากทำไม่ได้โอกาสที่จะป้องกันไม่ให้อุณหภูมิสูงเกิน ๒ องศาเซลเซียสน่าจะหมดไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาศาสตร์ไม่สามารถยืนยันได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ว่าการรักษาไม่ให้อุณหภูมิสูงเกิน ๒ องศาเซลเซียสจะเป็นหลักประกันไม่ให้อุณหภูมิสูงขึ้นเอง โดยไม่สามารถควบคุมได้ ฉะนั้น เป้าหมายที่แท้จริงควรจะเป็นการควบคุมไม่ให้ปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์

เกินระดับ ๓๕๐ พีพีเอ็มเพราะยิ่งต่ำกว่า ๔๕๐ พีพีเอ็มเท่าใดก็ยิ่งปลอดภัยยิ่งขึ้นเท่านั้น

การประเมินข้างต้นเป็นการประเมินของคณะกรรมการเพื่อการติดตามการเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศ (Inter-governmental Panel on Climate Change-IPCC) ซึ่งตั้งขึ้นโดยองค์การสหประชาชาติ อย่างไรก็ตาม นักวิทยาศาสตร์หลายคนเห็นว่าการประเมินของไอพีซีซีเป็นการประเมินแบบอนุรักษ์นิยมเพราะใช้ตัวเลขเก่าและการประเมิน “หมู่มด” มักเป็นการประเมินอย่าง “กลาง ๆ” นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำเช่น จิม แฮนเสนขององค์การนาซาและเจมส์ เลิฟล็อก นักวิทยาศาสตร์ผู้คร่ำหวอดชาวอังกฤษต่างเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงจะไม่เกิดอย่างค่อยเป็นค่อยไป แต่จะเป็นไปอย่างรวดเร็วและรวดเร็วโดยอุณหภูมิเฉลี่ยของโลกน่าจะถึง ๒.๖ องศาเซลเซียสเมื่อถึงปี ๒๐๔๐ และถ้าเป็นเช่นนั้นจริงอุณหภูมิบนแผ่นดินใหญ่ก็จะสูงขึ้นถึง ๔-๕ องศาเซลเซียส ซึ่งนั่นหมายถึงหายนะกำลังมาถึงในอนาคต

อนึ่ง ในระยะ ๑๐ ปีที่ผ่านมา นักจักรวาลวิทยาได้สังเกตเห็นว่าปรากฏการณ์ “โลกร้อน” ได้เกิดขึ้นบนดาวอื่นๆ ในจักรวาลด้วย นอกจากนี้ยังพบหลักฐานมากขึ้นเรื่อยๆ ว่ารูปแบบของรังสีแม่เหล็กจากดวงอาทิตย์มีผลต่ออุณหภูมิบนโลกและดาวอื่นๆ

“ถ้าอุณหภูมิของโลกสูงขึ้น ๒-๓ องศาเซลเซียส เรายังสามารถปรับตัวได้ แต่อันตรายก็คือระบบโลกอาจไม่มั่นคงหากอุณหภูมิสูงขึ้นเรื่อยๆ มันอาจจะสาบสูญไปถ้าเรารอจนเห็นผลอันเลวร้ายอย่างชัดเจน”

สตีเฟน ฮอว์กิง

นักวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ชาวอังกฤษ

ผู้ได้รับการยอมรับว่าฉลาดเปรื่องเทียบเท่าไอน์สไตน์

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● พิราบไทย

ในอเมริกามีที่น่าสนใจคือ คนที่เป็นทหารผ่านศึกเยอะมาก
ทหารผ่านศึกอเมริกันกลับมาแล้ว ปรับสภาพชีวิตเป็นพลเรือนไม่ได้
มีจำนวนเกือบครึ่งในหมู่คนไร้บ้าน.. นี่ไม่ใช่คนจนแบบที่พระพุทธเจ้าพาดจน
ถ้าเดินตามที่พระพุทธเจ้าสอน คือ เต็มใจจน มีสมรรถภาพ สมรรถนะ
ขยัน สร้างสรร เลี้ยงสละ สังคมก็สุขเย็น

จำใจจน-เต็มใจจน!

มีบางคนอยากรู้ว่า ในประเทศที่พัฒนาก้าวหน้า
แล้วนั้นนะ เขามีคนจนกันบ้างไหม โดยเฉพาะอเมริกา
คำถามนี้ทำให้เราอยากรู้เหมือนกัน หาข้อมูลชะหน่อย
กูเกิ้ลลึเคะ-ปรมาจารย์ชั้นยอด ได้ข้อมูลมาแล้วชวน
งงงวยน่าตกใจ ดูที่ลอสแอนเจลิส เป็นหนึ่งในเมืองที่มี
คนไร้บ้านมากที่สุดในสหรัฐฯ เมืองนี้เมืองเดียวมีคน
ไร้บ้าน ๕๘,๐๐๐ คน! ทำไมเยอะยังงี้

นครลอสแอนเจลิสเป็นที่รู้จักในนามเมืองหลวงของ
คนไร้บ้านของสหรัฐอเมริกาซึ่งได้มีการจัดตั้งหน่วยงาน
พิเศษให้ความช่วยเหลือคนไร้บ้านในลอสแอนเจลิส หรือ
LAHSA เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

เอาละ รู้แล้วว่ามีคนจนเหมือนกัน ก็มีคนที่อยาก
รู้ต่ออีกว่า ในเมื่อเป็นประเทศมหาอำนาจและรวยมาก (จริง
เปล่าไม่รู้?) ทำไมเขาปล่อยให้คนไร้บ้านเต็มไปหมด

มีผู้รู้มาตอบให้ในพันทิปดังนี้...

ความเห็นหนึ่งเล่าประสบการณ์ว่า ภาพที่เห็นเรา
กลัวมาก ๆ คือคนเร่ร่อนกางเต็นท์นอนตามถนนเต็มไป
หมด ร้านค้าปิดหมด ไม่มีคนเดินถนนเลย น่ากลัวมาก ๆ
เรากะแฟนรีบขับรถออกมาฝ่าไฟแดงเลย ไม่มีรถวิ่งตาม

ถนนเลยนะมีแต่รถเรา เราว่าคนแถวนั้นรู้ว่าเขตนี้อันตราย
แล้วอย่าเข้ามาเด็ดขาด อันตราย เราพูดกะแฟนว่านี่
หรือเมกาไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองเลย ถ้ามแฟนว่า
ทำไมตำรวจถึงปล่อยให้เขามากางเต็นท์ตามถนนแบบนี้
ไม่จับล่ะ แฟนบอกจับไม่ไหว เยอะมากจนล้นเมือง...

อีกความเห็นหนึ่งบอกว่า ในอเมริกามีที่น่าสนใจคือ
คนที่เป็นทหารผ่านศึกเยอะมาก ทหารผ่านศึกอเมริกัน
เขากลับมาแล้วปรับสภาพชีวิตเป็นพลเรือนไม่ได้ เกือบ
ครึ่งในหมู่คนเร่ร่อนไร้บ้าน ตอนไปรบเนื้อตัวมอมแมม
นอนกลางดินกินกลางทราย มาอยู่แบบไร้บ้านก็ไม่สู้
ลำบาก บ้างก็มีปัญหาสุขภาพจิตหรือติดเหล้า หรือติด
ยาเสพติดดองแมม นอกจากนี้ยังมีเด็กหนุ่มสาวอายุ
น้อย ๆ ที่หนีออกมาเร่ร่อนอีกไม่น้อย บางทีพากันไปอยู่
ในบ้านร้างบ้าง ในสวนสาธารณะบ้าง..

เป็นคนจนติดยาเสพติดติดเหล้าแบบนี้ส่งผลเสีย
กระทบเดือดร้อนต่อสังคมโดยรวม ไม่ใช่คนจนแบบ
ที่พระพุทธเจ้าพาดจน ถ้าเดินตามที่พระพุทธเจ้าสอน
คือ เต็มใจจน กล้าจน มีสมรรถภาพ สมรรถนะ ขยัน
สร้างสรรค์ เลี้ยงสละ สังคมก็สุขเย็น ☸

● นายชิง วินเทอร์

๑. จราจรย่อมจลาจล...ตายอย่างเชียดแท้ๆ!

๓๘ ล้านคันทะลักไทย มอเตอร์ไซค์
แชมป์ ๒๐ ล้านคัน จดทะเบียนรถ
ใหม่ มุ่ง ๓ ล้านคัน
(เดลินิวส์ ๓๐ ม.ค.๖๑)

๒. สิ่งศักดิ์สิทธิ์เต็มบ้านเต็มเมือง!

สถล 'กวนอิม' เมืองตรัง ๕๐ ล้าน สร้าง
สุดยิ่งใหญ่ฯ ทั้งร่างเป็นแหล่งมั่วสุม
เสพยา (มติชน ๓๑ ม.ค.๖๑)

๓. คนคิดมีเยอะ ขาดแต่คนทำ!

มทร.อีสานจับ ๓ คลัสเตอร์
หนูน ศก.๔.๐ (มติชน ๑ พ.ย.๖๐)

๔. ประสบการณ์ต้องดูอายุประกอบ!

คณะโปลิซบูโรใหม่ของจีน อายุ ๖๐ ปี
ขึ้นไป (มติชน ๓ พ.ย.๖๐)

๕. อินเตียสั่งยกเลิกธนบัตรบางประเภทเพื่อสกัด

เงินที่ผิดกฎหมาย! ตำรวจเผยตู้เซฟ 'เอก อ้วน' พ่อค้า
ยาบ้า...ซุกทองคำ...เงินสดเกือบ
๔๐ ล้านบาท...(M2F ๒ พ.ย.๖๐)

๖. เมื่อชีวิตคนเหมือนผักปลา!

ผงะ! ผัก-ผลไม้สารตกค้างอื้อ
(มติชน ๑๗ ต.ค.๖๐)

๗. คนยิ่งโตก็ยิ่งโง่ทางธรรม!
แพทย์ 'สวนปรุง' เผยผู้ป่วยโรค
ซึมเศร้าพุ่ง (มติชน ๗ พ.ย.๖๐)

๘. ใครว่าความรักของลูกไม่เกี่ยว
กับพ่อแม่! มือปืนแค้นแม่ยายพาล
ฆ่า ๒๖ ศพ (ไทยโพสต์ ๘ พ.ย.๖๐)

๙. การเมืองระดับโลกต้องสร้างบุญคุณ!
จีนรุกใหญ่ด้วยการให้ทุนการ
ศึกษา (มติชน ๑๘ ต.ค.๖๐)

๑๐. จิตอาสาระดับประเทศ!
ตูนวิ่ง ๗ วันยอดบริจาคพุ่ง ๑๐๖
ล้าน (มติชน ๘ พ.ย.๖๐)

๑๑. เด็กๆ ต้องเหนื่อยขึ้นอีก! ...จัดทอล์กโชว์
“เลี้ยงลูกให้เป็นเด็ก ๒๐๐%
เด็กสองภาษาพันธุ์ใหม่ใน
อนาคต (เดลินิวส์ ๔ พ.ย.๖๐)

๑๒. ปลุกข้าวยังคุมโคเวต้า ปลุกคอนโดฯ ใครจะ
คุม? อลังหาฯ เปิดศึกชิงตลาด
คอนโดฯ (มติชน ๘ พ.ย.๖๐)

๑๓. จังหวัดไหนไม่เตรียมแก้ปัญหาก็ว่าผิด!
ตราดผวา ขยะสะสมแสนตัน
(มติชน ๑๐ พ.ย.๖๐)

๑๔. อย่าลืมนัดผู้บริหารโลกให้
มีหน้าที่สนับสนุน! ดันร้านโชห่วย
ขึ้นเอาต์เล็ต เร่งกระจายสินค้าชุมชน
(เดลินิวส์ ๒ พ.ย.๖๐)

๑๕. ใช้หุ่นยนต์แทนคนงาน เขาเรียก
เศรษฐกิจดี! อนาคตลดแรงงาน
ก่อสร้าง อีก ๕ ปี ช่างหน้าใช้
หุ่นยนต์จัดการ (เดลินิวส์ ๒ พ.ย.๖๐)

๑๖. เมื่อบ้านเมืองไม่ให้ความสำคัญในเรื่อง
ระเบียบวินัย! ไทยส่อแชมป์โลก
อุบัติเหตุคาถอน (เดลินิวส์ ๑๔ พ.ย.๖๐)

๑๗. เรื่องง่าย ๆ ผู้ใหญ่ต้อง
เอาจริง! คปพ.ลุย ๑๔ โครงการ
ปฏิรูปพุทธ (มติชน ๓๑ ม.ค.๖๑)

๑๘. สังคมไทย ประชากรโมโหร้าย! จับเมียหัวโขก
ถนนตายคามือ หาป็นใจ
(ไทยโพสต์ ๒๐-๒๑ พ.ย.๖๐)

๑๙. ยางพาราแตกต่างกับขยะตรงที่ไม่มีใคร
คิดค้นสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่! เด็กรุ่นใหม่
ใหม่แปลงขยะเป็นกระเป๋าน้ำดื่ม
ผลงานผลิตภัณฑ์ 'สีเขียว'
(ไทยโพสต์ ๙-๑๐ พ.ย.๖๐)

๒๐. เมื่อมนุษย์ละเลยเป้าหมาย
แห่งปัจจัยสี่! เทรนדרองเท้าคนละ
ข้าง แฟชั่นคนมีสติยุคดิจิทัล
(ไทยโพสต์ ๖-๗ พ.ย.๖๐)

๒๑. เมื่อต่างชาติหากินกับการศึกษาประ-
เทศไทย! ม.คาร์เนกีจับมือ
สจล. ตั้งมหา'ลัยในไทย
(ไทยโพสต์ ๖-๗ พ.ย.๖๐)

๒๒. สิ่งเหมือนกันระหว่างคนดูกับคนต่อย! คือ
'จิ้งหรีดถูกปั่นหัว' มวยกรง
'วันแชมเปียนชิพ' เวทีแฉ่งเกิด
ของเปี้ยก...(มติชน ๖ พ.ย.๖๐)

๒๓. พุทธทำนาย ๑ ใน ๑๖ ข้อ พ่อแม่อาศัยลูก
ตัวเล็กๆ เลี้ยงชีวิต! โมเคลลิ่งเงินเผย
นับวันวงการแฟชั่นยังต้องการนางแบบ
เด็กลงเรื่อยๆ (มติชน ๖ พ.ย.๖๐)

๒๔. ทำบุญกับทำบาป เป็นเรื่องเข้าใจยาก
เหมือนกัน! แม่ทิว...ฉลองวันเกิด
อายุ ๔๘ เดินแจกไก่วงง ๔,๕๐๐ ตัว
แก่ชาวบ้าน (มติชน ๑๔ พ.ย.๖๐)

๒๕. อยากให้ซื้อผักอินทรีย์ด้วย! ร.พ นครพนม
ซื้อข้าวอินทรีย์ให้ผู้ป่วยกินอาหาร
ปลอดภัย (ไทยโพสต์ ต.ค.๖๐)

๒๖. หาบเร่แปรปลาวาริมถนน แปรว่าสะตวกซื้อ!
ตลาดหาบเร่ไม่เวิร์ก เปิดมา ๑ เดือน
อยู่ไป 'ผีหลอก' กทม.เร่งสร้าง
จุดขายดึงดูด (เดลินิวส์ ๑๔ พ.ย.๖๐)

๒๗. ข่าวดีของพันธมิตรที่ต่อสู้
เผด็จการ 'ทักษิณ'! ศาล ปค. สูงสุด
สั่ง 'สตช.' ชดใช้สลาย 'พันธมิตร'
(ไทยโพสต์ ๑ ก.พ.๖๐)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

เจ้าเป็นผู้ดูแลป่าไม้และสายน้ำใช้ไหม ทำไมปล่อยน้ำให้เน่าเสีย...
ขยะลอยเต็มลำคลอง...ทำไมไม่ห้ามปราม
เจ้าของโรงงานปล่อยสารพิษ..น้ำในบึงกว้าง คนมีเงินเอาดินเข้าไปถม
สร้างหมู่บ้านจัดสรร ปิดทางน้ำหมดสิ้น....แล้วคืนวันนี้เป็นอย่างไร
เห็นไหม...นรกชัด ๆ กลางมหานคร
น้ำไม่มีที่ไป ไม่มีคลองระบาย.... พวกเจ้าจงรับรู้
นรกกำลังจะมา..นรกกำลังมา

จตุมหาราช บทที่ ๑๒ “แม่พระคงคา”

● ต่อจากฉบับ ๓๓๑

กระเป่าเสื้อผ้าใบใหญ่มีล้อเลื่อนสำหรับใส่
เครื่องใช้ส่วนตัว ชุดทำงานราชการได้ไม่เกิน
ห้าหกชุด สามัญติงออกมาใช้เป็นบางส่วน ผ้าห่ม
เครื่องนอนใส่ท้ายรถแยกไว้ต่างหาก ขนมาจาก
บ้านง่าย ๆ เย็นนี้ เขาต้องนำกลับลงกระเป่า ขน
กลับขึ้นรถกระบะสองตอนคนเดียวเจียบ ๆ ชาว
นายอำเภอคนใหม่ย้ายมาทำงานอำเภอนี้ได้ไม่ถึง

สี่เดือน ถูกนักการเมืองกลั่นแกล้ง เอาพรรคพวก
ตนเองมาลงแทน น่าจะตั้งกระที่มไปทั้งอำเภอ
และจังหวัด

เขายึดกับตนเองอย่างซิ่นซ่า นึกสมเพชการ
บริหารราชการในยุคประชาธิปไตยมีการเลือกตั้ง
ที่มีแต่ผู้มีอิทธิพล เล่นพรรคเล่นพวก หาความ
เป็นธรรมเกือบไม่พบ นอกจากการแย่งชิงอำนาจ

และผลประโยชน์ของกลุ่มการเมือง แล้วคนตั้งใจทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองจะมีที่ยืนในสังคมไหม

บ้านพักนายอำเภอที่เขาเข้าไปอยู่เป็นเรือนไม้ชั้นเดียว หลังคากระเบื้องทรงปั้นหยา อายุไม่น่าจะต่ำกว่าห้าทศวรรษเป็นอย่างต่ำ มีห้องหับหลายห้อง โถงเรือนกว้างด้านหน้าเหมือนบ้านผู้มีอันจะกินสมัยโบราณ หน้าต่างรอบทิศรวมทั้งประตูบานเพี้ยมพับได้ ล้อมด้วยลูกกรงระแนงไม้ด้านในเพื่อให้แดดส่องทะลุ เพดานบุไม้เป็นแผ่น ๆ ใต้ถุนสูงไม่ต่ำกว่าสองเมตรแบบเรือนชนบททั่วไป ถูกแปลงเป็นห้องก่องผนังอิฐ ทำประตูหน้าต่าง และล้อมลูกกรงด้านหน้าบางส่วน สำหรับใช้รับแขกโปร่งโล่ง วางโต๊ะยาวกลางห้อง ใช้นั่งทำงานและกินข้าว บ้านพักตั้งอยู่หลังที่ว่าการอำเภอ เมื่อย้ายเข้าไปวันแรก เขาประทับใจทันที และคิดว่าในประเทศไทยน่าจะหาบ้านพักข้าราชการโบราณแบบนี้ไม่ได้ง่าย ๆ

....ทว่าเขาได้เข้ามาอยู่ไม่น่าจะชนสี่เดือนด้วยซ้ำ ไม่นานได้รื้อกระเปาะ แต่งบ้านให้น่าอยู่อาศัย แล้วเขาก็ต้องลาจากอย่างกะทันหัน

สามัญขับรถออกมาคนเดียวเงียบ ๆ ถ้าเป็นคนชอบรื้อให้ ป่านนี้น้ำตาคงไหลรินเป็นเตาเผา ทว่าสำหรับเขายามนั้น ได้แต่นึกปลงและสมเพชกับวิถีราชการเพียงเท่านั้น

เย็นย่ำที่มาน้ำฟ้าขาวโพลนตลอดผืนฟ้า วันแห่งความขมขื่นที่สามัญต้องจดจำตราบชีวิตสิ้น เขากำลังขับรถไหลเข้าไปใต้ทางด่วนถนนบรมราชชนนี เขตพุทธมณฑล ปริมาณรถแน่นขึ้นเรื่อย ๆ เกาะตัวเป็นกระจุกอย่างงูเลื้อย เปิดฟังวิทยุหน้ารถเสียงรายงานข่าวบอกว่า น้ำท่วมกรุงเทพฯ ถนนทุกสายเป็นอัมพาต เพราะสายน้ำกำลังหลังทะเลักไหลเข้าถนนทุกสายฝั่งตะวันตก

เขาเริ่มเกิดอาการหงุดหงิด ชักไม่แน่ใจว่าจะกลับบ้านได้หรือไม่ กระตุกหัวคิ้วเข้าหากันจนขุ่น

“นายต้องรีบเข้ากรุงเทพฯ ก่อนฟ้าคำครับ ไปแต่หัววัน ๆ น้ำเหนือกำลังทะเลักเข้าถนนทุกสาย

แล้ว” ลูกน้องที่อำเภอบอกเขา

รถชะงักกึก เมื่อถึงแยกเข้าใต้ทางด่วน ปริมาณรถติดเป็นแพยาวเหยียด...ถึงอย่างไร สามัญก็ต้องกลับเข้าบ้าน เขาขนเสื้อผ้าออกจากบ้านพักทั้งหมดแล้วพร้อมเครื่องนอน เป็นอย่างไรก็เป็นกัน สามัญคิดอย่างหมยมัน

ก่อนออกจากบ้านพัก วิทยุยังยืนยันรายงานข่าว น้ำยังไม่ไหลเข้ามากรุงเทพฯ แลพบพุทธมณฑล รถยังพอขยับได้ สามัญไม่กล้าใช้ถนนเส้นในสายสมุทรสงครามสมุทรสาคร เท่าที่ขับรถผ่านเมื่อสองวันก่อน ทุกซอกซอยไม่ว่าสายใหญ่ซอยเล็กพายุน้ำไหลเข้าท่วมหมดสิ้น เห็นแต่รถอีเอ็มซีทหารช่วยขนคนโดยสารแทนสองแถวในซอยแล้ว

พอเลี้ยวรถเข้าสายพุทธมณฑล-ปิ่นเกล้า ก็ต้องกระตุกหัวคิ้ว เบรกรถกึก แพรถแน่นหนีบติดเป็นสายคดโค้งอยู่เบื้องหน้า ความหวังรีบหนีแทบดับลงสิ้นเชิง

....นรกกลางสายน้ำกำลังจะอุบัติ

คำเต็มทน แสงไฟบนเสาคอนกรีตถนนลอยฟ้าขนาดยักษ์ใต้ทางด่วน ชับแสงมัวหม่น คิดไม่ถึงว่าพายุน้ำจะเข้ามาใจกลางมหานครได้ มันกำลังไหลพลัง ๆ ล้นเจ็บบนถนนคอนกรีตทั้งสองฟากฝั่งซ้ายขวา แพรรถกระจุกตัวบนเส้นทางเข้ากรุงเทพฯ ใจเขาเต้นตุ้ม ๆ เหงื่อแตกเต็มแผ่นหลังซึมเกาะอกและหน้าผาก ร้อนอ้าวผุดพรั่งตลอดเรือนร่าง

มองผ่านกระจกมองหลังเหนือศีรษะ สามัญยิ่งใจเต้นระลำ หวาดระทึก จะย่อนรถกลับอำเภอกี่ไม่ได้ แพรรถตามมาแน่นขนัด เบียดเสียดพอ ๆ กับด้านหน้า ทำไมสามัญต้องมาเผชิญชะตากรรมเยี่ยงนี้ด้วย เหมือนติดอยู่ในนรกกลางสายน้ำห้องถนนน้ำเอ่อสูงขึ้นเรื่อย ๆ

ห้องฟ้าหม่นมืด แสงไฟโพล้เพล้ไม่สว่างไสวเหมือนทุกครั้ง สามัญบังคับรถให้ขับออกไปอย่างช้า ๆ น้ำลึกมากยิ่งขึ้น...ลึกขึ้น...ในที่สุดทั้งสี่วงล้อยางก็จมมิด น้ำเอ่อสูงเกือบถึงฝากระโปรงหน้ารถอีกอัฟใหม่เอี่ยม ใช้มาเพิ่งจะปีกว่า ๆ ยาง

ขอบประตูห้องคนขับ สนิทหนึบแบบตัวถัง น้ำจึงไม่เข้าห้องเครื่อง ใจเขายังฮึดสู้ ขับคลานฝ่าออกไปทีละนิด ๆ ตามคันหน้าที่ใจกล้าพอ ๆ กันไปติด ๆ สามัญเห็นมีรถหลายคันจอดแช่ข้างถนน บางคันหลักชิตริมทาง มีไม่มากนักที่จะกล้าขับฝ่าออกไป

พลัน...แก๊งคันหน้าสีด้าเงาวับ เครื่องดับกะทันหัน สามัญเบรกรถกึก ไม่ทันกันชนหน้าจะเข้าไปกระแทกแก้มกัน จากนั้น...เขาก็จอดรอแช่หนึ่งอย่างใจเย็น รถตามมาอีกหลายคันต้องจอดตามยาวเป็นสายยาว

แก๊งเครื่องดับ คนขับเปิดประตูล้วยะก้าวลงมา ลุยน้ำเดินไปเปิดฝากระโปรง ใช้ไฟฉายขนาดเล็กส่องเข้าไปในห้องเครื่อง ทำทางลูกลูกลอน

บุรุษสามนาย สวมเครื่องแบบสีแผ่นดิน ติดเครื่องหมายบนหน้าอกพราว ตะโกนโหวกเหวกกริมฝั่งถนนพากันช่วย รีบก้าวยาว ๆ ลุยสายน้ำ เข้ามามะรุมะตุ้มเข้าช่วยเหลือ น่าจะเป็นชุดกู้ภัยยามฉุกเฉิน ช่วยแก้อย่างรีบเร่ง

นายอำเภอสามัญเพิ่งตามองอย่างพิเน็จ ใจหนึ่งอยากลงไปช่วย แต่เกือบจะก้าวออกจากรถลุยน้ำเสียให้ได้ ทว่าก็ยังใจนิ่งนิ่ง เพราะชินติดเครื่องทิ้งไว้ แช่จอดในน้ำลึก เกิดเครื่องดับกะทันหัน เขาเดินทางมาคนเดียว ถ้าสตาร์ทเครื่องไม่ติด น้ำทะเลลึกเข้าห้องเครื่อง จะยิ่งโอละพอ

ดีที่สุด คือนิ่งนิ่ง จับพวงมาลัยรถพอหลวม ๆ นาน ๆ ครั้งก็ท้าวหวอด นัยน์ตาซึ่มกะทือมองผ่านออกไปเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย บางทีสายตาก็เพิ่งจับรถแก๊งคันหน้าอย่างเอาใจลุ้นช่วย ฝากระโปรงเปิดค้างโหวพะเยิบ อาสาสมัครที่เข้าไปช่วยต่างชะเง้อเข้ามามะรุมะตุ้มก้มลงดูห้องเครื่องอย่างรีบเร่ง

บางครั้ง สามัญมองฝ่าสายน้ำไปอีกฟากฝั่ง คลื่นที่สาดพัด สะท้อนเงาแสงไฟกระฉอก กระเพื่อมวับ ๆ น่าจะสองชั่วโมงผ่านไปแล้ว ที่รถกระบะยังจอดนิ่งท่ามกลางแพรถ หลังเขาขับออกมาไม่ถึง

สองร้อยเมตรด้วยซ้ำ จากห้าโมงเย็น ยามนี้สองทุ่มเข้าไปแล้ว ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูอย่างเหนียวหนายแล้วปิดปากหาอีกครั้ง เขาน่าจะอ่อนล้าเกินไปกับเหตุการณ์คืนวานที่ผ่านมา

เมื่อคืนสามัญเกือบจะนอนไม่หลับ คำสั่งย้ายฟ้าผ่า กับข่าวคราวสายน้ำทุกลำคลอง กำลังไหลบ่าเข้าท่วมอำเภออีกสองวันข้างหน้าที่จะถึง ทำให้เขาต้องนึกวางแผนป้องกันอย่างว่าวุ่น ระล่ำในโพรงสมอง เกือบค่อนข้างถึงขมตาหลับลงได้ ทว่าหลับไปเพียงชั่วโมงกว่า ๆ ตื่น ๆ หลับ ๆ เหมือนไม่ได้หลับ ก็ต้องรีบลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวไปเซ็นงานบนอำเภอเป็นวันสุดท้าย

หนังตาถ่วงหนัก เปลือกตาหรีปรีอเหมือนจะหลับไหล เส้นเอ็นทุกเส้นบริเวณลำคอ ขมับหลังไหล่ แขนขา เหมือนอ่อนล้า....เขาขบกรามแน่น ตบท้ายทอยหลาย ๆ ครั้งติดกัน แล้วกวาดมองไปรอบ ๆ มองน้ำที่กำลังบ่าทะลักกันเข้ามา

บางอย่างแวบผ่านในหัวงนึก พลัน...นัยน์ตาสามัญก็เบิกถลนจ้องออกไปเบื้องหน้าไม่กะพริบ เขาเห็นบางอย่าง น่าจะมวลน้ำสีด้าขุนคลัก โทมเป็นคลื่นกระแทกเข้ามา เมื่อกสีด้ากระเพื่อมไหวแตกกระจายเป็นวง กลายเป็นคลื่นสาดซัดข้างรถ

“โครม...ซ่า...” คลื่นน้ำกระแทกด้านข้างอยู่ฉาดฉา

นัยน์ตาเขาเบิกกว้างมากยิ่งขึ้น... เมื่อเห็นแพขยะสีด้ามิด หรือไม่กี่กอดผักตบชวาลอยผ่านเข้ามา กองใหญ่ ๆ ซ้ำ ๆ ...เพิ่งมองชัด ๆ มันคือแพขยะขนาดกว้างไม่ต่ำกว่าห้าหกเมตร กระจายเกลื่อนกล่นตามกันเข้ามา.... สามัญขยี้นัยน์ตาแรง ๆ ทำไมวันนี้ถึงเป็นวันชวยของเขา ไฟใต้ทางด่วนกำลังจะดับ หลอดไฟหรือแสงลงเป็นสีลึ้ม ๆ ไกลดับอยู่รวมร้อ

เขาเบิกนัยน์ตาขึ้นอีกนิด...ไม่ใช่ขอนไม้อย่างแน่นอน มันกำลังลอยเข้ามาใกล้ ๆ น่าจะขยะพลาสติก ถุงดำลอยหึ่งตั้งกองเขลอะ กลิ่นเน่าเหียน เหม็นตรลบคละคลุ้ง

ทันที สามัญญิกไปถึงน้ำในลำคลองกลางเมืองใหญ่ สีสันดำขุ่นคล้ำคล้ายกัน ไม่น่าจะมีสิ่งมีชีวิตแหวกว่ายในน้ำ จะมีก็เพียงเศษพลาสติก น้ำเน่าผ่านมาจากหลายๆ แหล่ง โรงงานขนาดยักษ์ตั้งเรียงรายริมลำคลอง รวมถึงบึงกว้างทางน้ำกลางสลัม ไทน์จะร้านอาหารริมฝั่งอีกเล่า นัยว่าทิวทัศน์มันสวย นักชิมอาหารอยากนั่งชมสายน้ำยามเย็นย่าเจ้าของร้านจึงฉวยโอกาสปล่อยน้ำเสียเมื่อปรุงอาหารทิ้งลงลำคลองวันแล้ววันเล่า

นัยน์ตาสามัญเกือบทะลักออกมานอกบ่า หัวใจเต้นโครมๆ ไม่เป็นล่ำ

คลื่นน้ำไหววูบ ตัวรถโคลงเคลงอีกแล้ว เหมือนจะพลิกคว่ำ ถึงเหล็กหนัก ๆ ลอยผ่านเข้ากระแทกข้างรถตั้งโครม...สามัญถึงกับผงะ

ใจเขาสั่นระริกในหัวอก ให้ตายเถอะ.....ถึงเหล็กขนาดสองร้อยลิตรกว่าลึบไป ลอยเข้ามาเหมือนท่อนซุงขนาดย่อม ๆ กระแทกกระบะข้างรถอย่างแรง

เหล็กกระแทกเหล็ก “โครม...ปัง...” ตัวรถไหวสะท้าน

สารพิษเคมีจากโรงงานชัด ๆ แม้ปิดฝาถัง บัดกรีแน่น ทว่าบางส่วนกำลังซึมรั่วออกจากฝาจุกเล็ก ๆ ที่แตกกะเทาะ ทะลักคราบมันเข้มนกลิ้นเหียนเกินกว่าจะล่ำลัก มันบิดเข้าไปในลำไส้ซึนสุดเข้าไป ปอดพังแน่นอน.... มันลอยมาจากทางไหน..

คลื่นน้ำกระเพื่อมไหวขึ้นอีกครั้ง....แรกเห็นลึบๆ นึกว่ากระทิงใบตองกล้วย กะลามะพร้าว ลอยมาเป็นสายๆ ชาวบ้านใช้ชูชาแม่พระคงคาคืนวันเพ็ญ ที่บ้านชนบททุกปี ผ่านเข้ามาใกล้ ๆ มันกลับไม่ใช่ กลายเป็นคลื่นกระเพื่อมพราวหลากสีล้วนแล้วเงาประหลาดก็อุบัติ นัยน์ตาสามัญไม่ผาดแน่นอน คุณพระช่วย....เขาเห็นภาพอนงค์นางหนึ่งกำลังชี้หน้าตำเขาอย่างกราดกรี้ว ร่างนางใหญ่เต็มผิวน้ำทั้งท้องถนน เห็นชัด ๆ แม้ขนตาอนนัยน์ตาวาววมึงเครียด เรือนผมยาวสยายสะบัดไหว

ร่างในชุดหมสไบเฉียง ไทน์ไปมากกลางคลื่นน้ำนางชี้นิ้ว ตะคอกใส่เขา

“เจ้าเป็นผู้ดูแลป่าไม้และสายน้ำใช้ไหม ทำไมปล่อยน้ำให้เน่าเสีย...ขยะลอยเต็มลำคลอง...ทำไมไม่ห้ามปราม เจ้าของโรงงานปล่อยสารพิษ...น้ำในบึงกว้าง คนมีเงินเอาดินเข้าไปถม สร้างหมู่บ้านจัดสรร ปิดทางน้ำหมดสิ้น....แล้วคืนวันนี้เป็นอย่างไร เห็นไหม...นรกชัด ๆ กลางมหานคร น้ำไม่มีที่ไป ไม่มีคลองระบาย.... พวกเจ้าจรับรู้ นรกกำลังจะมา..นรกกำลังมา” เสียงตวาดกึกก้อง สะท้านสะเทือนก้องกลับไปกลับมาทั้งค้งถนน เสียงหัวเราะเย้ยหยัน ผ่านรูหูสองข้างเต็ม ๆ ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

อีกครั้ง...สามัญถึงกับผงะ สะดุ้ง เกร็งทั้งลำแขน มือที่จับพวงมาลัยรถลั่นระรัว เขาพยายามเหยเบล็อกตาขึ้นมองอย่างลำบาก...หูแว่วเสียงแม่พระคงคาหัวเราะหยามหยัน สะท้านฟองคลื่น...ทว่าทันใดเสียงแตรรถขับตามกันมากก็แผดไล่ดังสนั่นหวั่นไหว

“ไปได้แล้วโว้ย...จอดแช่อยู่ได้ ...หลับหรือโงะ” เสียงตะโกนด่าลั่น

คันหน้ากำลังขยับวิ่งออก ขณะสามัญยังเปลอหลับคาพวงมาลัย

เขาริบใช้มือตบเกียร์ กระชากรถให้เคลื่อนออกด้วยอาการงง ๆ รถจึงค่อยไหลออกไปอย่างเนิบ ๆ ใช้นั่นแหละ...เขาเปลอหลับ แล้วฝันถึงแม่พระคงคา...เป็นไปได้อย่างไร

เช้าวันต่อมา สามัญญิกตื่นขึ้นอย่างอ่อนล้า แล้วรีบอาบน้ำแต่งตัว นั่งรถเมล์ไปรายงานตัวที่กรม

“ที่...รอผมอยู่ที่กรมนะ เดี่ยวผมจะเอารถเข้าไปรับ พี่เข้าสถานอบรมไม่ได้หรอก น้ำท่วม” เสียงเอ่ยผ่านดังมาทางโทรศัพท์มือถือ ย้ำให้สามัญรอคอยอยู่ที่คลองหลอดกระทรวงมหาดไทย ข้างสนามหลวง

สามัญรับหนังสือส่งตัวรีบร้อย วันนี้ เขาต้องเดินทางไปวิทยาลัยการปกครอง สถาบันการ

ฝึกอบรม รั้งลิต ปทุมธานี

ถนนทุกสายน้ำท่วม ต้องใช้การหลีกเลี่ยง เลี่ยงเส้นทางผ่านเข้าออก โชคยังดี น้ำยังเข้าไม่ถึงใจกลางกรุงเทพฯ สามัญไม่ยอมใช้รถส่วนตัว...พุทธมณฑลคืบผ่านมาทำให้เขาขาด

เกือบเที่ยง เพื่อนรุ่นน้องก็ผ่านรถเข้ามาถึง “ขึ้นมาพี่ ปีนหน่อย รถล้อยันสูง ผมเปลี่ยนล้อยาง เอาไว้ช่วยเหลือนชาวบ้านถูกน้ำท่วม” เพื่อนรุ่นน้องเอ่ยบอก เจ้าตัวนั่งจับพวงมาลัย บนรถกระบะขับเคลื่อนล้อยันขนาดเล็ก

สามัญแหงนคอตั้งบ่า มองไปยังที่นั่งคนขับ ตัวถังรถสูงเกือบสองเมตร ล้อยันขนาดยักษ์ ดันมันให้สูงกว่าปกติเหมือนรถเดินป่า

“รถหนีน้า ขับมากรมได้ อย่างน้อย ๆ ก็ช่วยเหลือนชาวบ้านข้างถนน ผมรับส่งเพื่อนข้าราชการในหอพักมาทำงานทุกวัน” คนหนุ่มวัยสี่สิบต้น ๆ ในชุดซาฟารีสีเข้มเอ่ยอธิบาย ขณะยื่นมือให้สามัญยื้อจับ แล้วโหนขึ้นไปนั่งบนเบาะข้างคนขับ ต้องใช้กำลังพอสมควรกว่าเขาจะโหนร่างขึ้นมาได้

เพื่อนรุ่นน้องพาเขานั่งรถขับฝ่าพายุน้ำมาอย่างช้า ๆ ปรากฏหริย์แม่พระคงคา เหมือนจะชำระล้างคราบโคลนล้างสกปรกบนแผ่นดินให้จางลง

คลื่นน้ำป่าท่วมท้องถนน ทางด่วนสายกาญจนนาภิเษก รั้งลิตปทุมธานี บ้านจัดสรร รูปทรงวิจิตร สองชั้นบ้าง สามชั้นบ้าง ไม่ว่าบ้านเดี่ยว ทาวน์เฮาส์ นับร้อยหลังคาเรือน ไม่รู้กี่สิบหมู่บ้าน โรงงาน โรงแรม ห้างสรรพสินค้าทรูกว้างใหญ่ สองฟากถนนจมน้ำสงบนิ่ง ทุ่งหญ้าเขียวสดแลลิลิ้วลิวสะบัดไหว ยามนี้จมหายในน้ำ เห็นยอดปริ่ม ๆ พอรถแลี้ยวลงเส้นรั้งลิตนครนายก สามัญก็เห็นสถานราชการตั้งอยู่เป็นระยะ ไม่ว่าสถานสงเคราะห์สตรี เขาวงกต ศูนย์ฝึกอาชีพผู้พิการ ผู้ต้องขัง ล้วนถูกน้ำท่วมเกือบล้น

เมื่อผ่านเข้าสถานฝึกอบรมสามัญแวะตักอธิการบดี แล้วนึกไปถึงอธิบดีเมื่อเขาขอเข้าพบและบอกความประสงค์ สามัญไม่ยอมเป็น

นักวิชาการ ที่นี้เขาเคยมาทำงานไม่ต่ำกว่าสองครั้ง ยังจำทุกตึกอาคารเรียนได้เกือบหมด ไม่อยากจะซ้ำรอยเดิม เขาอยากกลับบ้านเกิด ไปช่วยพัฒนาชนบทที่นั่น

อาคารตึกห้าชั้นเจียบลงัด ชั้นล่างห้องกระจกโปร่งใส แบ่งซอยเป็นห้องเล็ก ๆ ให้เพื่อนข้าราชการได้นั่งทำงาน วันนั้นเหงาเจียบ ว่างไร้ผู้คน

“ไม่มีใครขึ้นทำงาน ไม่มีผู้มาติดต่องานช่วงน้ำท่วม เข้า ๆ แวะมาเซ็นชื่อแล้วทุกคนก็กลับเข้าที่พัก ไปไหนไม่ได้ต้องเจอจุกในหอพักด้านหลัง เว้นคนมีงานราชการติดต่อกกรม ผมเองต่อเรือหางยาวไว้อีกลำ มัดไว้ริมคลองข้างหอ ใช้ขับเรือตระเวนช่วยเหลือชาวบ้านถูกน้ำท่วมแถบรั้งลิตคนเดือดร้อนกันมากครับพี่” เพื่อนรุ่นน้องเอ่ยเล่าด้วยเสียงแผ่วเครืออย่างเหงา ๆ

นายอำเภอสามัญพยักหน้าแล้วนั่งเจียบ..... อย่างน้อย ๆ เขาต้องมาจมอยู่ที่นี้ไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนอย่างแน่นอน เขารับรู้ว่า...แม่พระคงคาเยือนแผ่นดินในครั้งนี้ โหดร้ายนัก หน่วยราชการต้องปิดสถานที่ทำงาน ชาวบ้านออกจากบ้านไม่ได้ต่างเฝ้ารอ....เมื่อไหร่ะ แม่พระคงคาจะทรงเมตตา นำพาสายน้ำให้ไหลกลับคืน...คงไม่นาน วันพรอก สามัญหวังไว้เช่นนั้น

สามัญนึกถึงเมื่อคืน เขาเกือบจะนอนไม่หลับ นึกถึงคำสั่งที่ถูกย้าย และสายน้ำทุกเส้นในลำคลอง บึงกว้างทางน้ำ กำลังไหลเอ่อเข้าท่วมอำเภอในอีกวันสองวันข้างหน้า นึกวนกว่าวุ่นระลำในโพรงสมอง เกือบค่อนแฉ่งเขาถึงหลับลงได้ด้วยอาการละเหยและท้อแท้

บางอย่างแวบเข้ามาในภวังค์ที่เหมือนจะหลับไหล สามัญเห็นตนเองก้าวเข้าไปในโรงงาน ย้อมผ้าแห่งหนึ่งกลางเมืองใหญ่ เครื่องมือทันสมัย คนงานนับหลายพันคน เครื่องจักรเย็บนับหลายพันเครื่อง โรงงานกำลังเร่งสร้างเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เพื่อส่งออกต่างประเทศ เครื่องจักรไม่ยอมหยุด

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

๕ ทุกหยักของ‘ลำไ้เล็ก’ คือทุกหยักของ‘สมอง’
หมายถึง ถ้ามีลมเกิดขึ้นที่‘ลำไ้เล็ก’มากเท่าไร
ก็ส่งผลต่อ‘สมอง’มากเท่านั้น

๓. อัสนาสะมาตะ พัดให้นาลิกติง

หมายถึง มีอาการ เริ่มหายใจขัด อาจจะเริ่มจาก
‘รูจมูก’ ขวาหรือซ้าย

สังเกตดูว่า เมื่อโหรีที่เรานอนดิ๊ก กินอาหารรสจัด
กินอาหารทอด ร่างกายจะเริ่มเตือนด้วยมีอาการ
ลมหายใจขัดๆ ตึงๆ ทีละรูจมูก

หมายถึง ร่างกายเกิดขบวนการ oxidation คือ
ร่างกายต้องเอาออกซิเจน(O₂) จากเลือดมาจับ
อนุมูลอิสระต่างๆ ที่กินเข้าไป เมื่อร่างกายสูญเสีย
ออกซิเจนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก็ต้องเกิดมูกเพิ่มขึ้น
ทั้งใน‘ปอด’ และใน‘ระบบทางเดินอาหาร’ และ
ต้องเกิดแก๊สแอมโมเนียด้วย จึงทำให้เริ่มหายใจ
ติดๆ ขัดๆ

แต่ถ้าเรากินอาหารและเคี้ยวได้นานเท่าไร
ก็จะทำให้ ‘เอ็นไซม์’ในปากปรับสมดุล อาหารนั้น
ให้เป็นกลาง

ซึ่งมีผลงานวิจัยออกมาแล้วว่า คนที่กินอาหาร
เคี้ยวน้อย กับคนที่เคี้ยวอาหารนานๆ เอาไป
ตรวจดู ปรากฏว่า การเคี้ยวอาหารนาน มี
ขบวนการ antioxidant มีสารต่อต้านอนุมูล-
อิสระเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก

๔. เป็สนาสะมาตะ หายใจขัดดอก

หมายถึง จำนวนของเลือดเป็นกรดเพิ่มขึ้นใน
เส้นเลือดดำใหญ่ แล้วไปที่‘หัวใจ’จำนวนมาก
เกิดอาการ แน่นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

-บางครั้งเหมือนบวมบริเวณ‘หน้าอก’ หรือที่‘หัวใจ’

-บางครั้ง ก็เสียดแทงที่‘ปอด’ทั้งสองข้าง

ถ้าเป็นไปได้เราควรฝึกเป่าลมหายใจออกยาวๆ

ถ้าเกิดอาการเช่นนี้ ควรเพิ่มออกซิเจนก่อน
ในอันดับแรก แล้วค่อยหาทางเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรม ต่อมา

๕. อนุญาตให้หายใจขัด เป็นลมจับแน่นิ่งไป หมายถึง ลมที่เกิดขึ้นพร้อมกัน ทั้งที่ปอด-หัวใจ-หน้าอก และที่ลำไส้เล็ก

-ถ้าเกิดน้อย ก็ทำให้เชื่อมมัน

-ถ้ามากขึ้นเรื่อยๆจะเชื่อมมั่ว ช่วงนอน ลืมตาไม่ขึ้น

-แต่ถ้าเกิดมากขึ้นอีก ก็จะทำให้แน่นิ่งไป

เพราะทุกหยักของลำไส้เล็ก คือทุกหยักของสมอง หมายถึง ถ้ามีลมเกิดขึ้นที่ลำไส้เล็ก'มากเท่าไร ก็ส่งผลต่อ'สมอง'มากเท่านั้น

๖. ลมมหาสดมภ์ ให้ทาวนอนมาก ห้วนไหว หัวใจ ให้แน่นิ่ง

คือ ลมที่เกิดจากท่อน้ำตีปิด เพราะหายใจสั้นถี่มากๆ เช่น อยู่ในที่อากาศร้อนมากๆ ร่างกายปรับตัวไม่ทัน ก็จะสลบนิ่งไป

หรือ โกรธ เสียใจมากๆ หรือตื่นเต้นดีใจมากเกินไป ทำให้สลบแน่นิ่ง ไม่ไหวกาย บางทีหัวใจวายไปเลย

อาการของลมของใคร จะมันมากน้อยก็ขึ้นอยู่กับ

๕๑ อานาร

คนทุกวันนี้จะกินอาหารรสจัด เพราะมีมุกในระบบทางเดินอาหารเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจาก 'พฤติกรรม'ต่างๆ ยิ่งกินรสจัดมากเท่าไร มุกก็เพิ่มมากขึ้น ทำให้การดูดซึมอาหารลดลง เกิดแก๊สเพิ่มขึ้น

๕๒ อากาฬ

มีแต่ลมภาวะไม่ดี การสร้างบ้านติดๆกัน ทำให้การหมุนเวียนของออกซิเจน(O₂)ลดลง มีไม่ถึง ๒๑% ทำให้การฟอกเลือดเพิ่ม ลดลง

๕๓ อารมณ์

อารมณ์จะแปรปรวนง่าย เนื่องจากวิถีชีวิต ทำให้เราหายใจสั้น

ทำให้'ถุงน้ำดี-ท่อน้ำดี' ขันและปิดง่าย

ทำให้ระบบการย่อยไขมันให้เป็น'ฮอร์โมน'ลดลง

ทำให้เกิดการตื่นฉีบ่อยๆ โดยเฉพาะ 'กลางดึก'

๕๑ ออกกำลังกาย

เดี๋ยวนี้ คนไม่มีเวลาออกกำลังกายตอนเช้า เพราะนอนดึก มาออกกำลังกายตอนเย็นแทน ทำให้'ไต'ทำงานหนัก และตีมน้ำ-อาหารมาก แล้วนอนเลย ทำให้ต้องถูกปลูกให้มา'ฉีกกลางดึก' เช่นกัน

๕๑ อัจจาระ

ทุกวันนี้ จะมีการ อั้น ฉี่ ขี้ คร่ำๆ หมายถึง คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีใครอยากตีมน้ำ ระหว่างวัน ตั้งแต่เข้าตื่นนอน ถึง ๑๗.๐๐ น. เพราะกลัวว่าจะ'ฉี่'มาก เมื่อออกไปไหน ก็รถติด ใช้ชีวิตเร่งรีบ

เวลาเข้าห้องน้ำ'ขี้'ตอนเช้า ก็ยาวไม่ถึง ๑.๕ เมตร ส้มยก่อน ตื่นขึ้นมาก็มีการออกกำลังกายตอนเช้า ด้วยการดำข้าว หรือเดินไปตักน้ำ ชีวิตส่วนใหญ่ ก็จะเดินมาก

-ทำให้การขับถ่าย ยาวถึง ๑.๕ เมตร อย่างง่ายๆ ยิ่งเดินยิ่งถ่ายดี เพราะลำไส้ได้ทำงานบีบตัวทำให้หายใจยาวขึ้น

-ยังทำให้'ระบบภูมิคุ้มกัน'ดีขึ้น 'ระบบน้ำเหลือง' ไหลเวียนดี

-ยังช่วยขับพิษต่างๆ ออกทางอุจจาระ และ ปัสสาวะเพิ่มขึ้น

ทุกวันนี้ การขับถ่าย ยาวไม่ถึง ๑.๕ เมตร -ทำให้ร่างกายดูดเอาของเสียต่างๆ ที่จะต้องถูกขับถ่ายในเวลาเช้าก่อน ๗.๐๐ น.นั้น กลับเข้าไปใน 'กระแสเลือด'

-ทำให้ร่างกายอ่อนแอเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่น ไตวาย ความดัน เบาหวาน ไขมันสูง

๕๑ ไอณภาพ

ถึงเวลาพักผ่อนนอนดึก พอถึงหกโมงเย็น(๑๘.๐๐ น.) ยังทำงานมากกว่าเก่า ทำงานล่วงเวลา ร่างกายถูกสร้างมาให้พักที่สามทุ่ม (๒๑.๐๐ น.)

วิถีชีวิตคนโบราณ ถูกบังคับโดย'แสงอาทิตย์' ให้ต้องพักผ่อนเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน

แต่เดี๋ยวนี้ มีแต่เมื่อไร ร่างกายไม่ได้พัก กลับให้ร่างกายเปลืองกว่าเก่า

- ยิ่งดึกยิ่งเที่ยว
- ยิ่งดึกยิ่งกิน
- ยิ่งมีดต้องไปออกกำลังกาย
- กลับบ้านดึกๆ ก่อนนอนต้องอาบน้ำแล้วนอน
- ยิ่งส่งเสริมให้ ‘ระบบภูมิคุ้มกัน’ บกพร่องอ่อนแอมากขึ้นเรื่อยๆ

๕๑ อธิษฐาน

นั่งทำงานนานเกิน ๒ ชั่วโมง ต้องเปลี่ยนอิริยาบถ ทุก ๒ ชั่วโมง โดยการพยายามต็มน้ำในแต่ละวันให้ได้ ๔.๕ ลิตร ก็จะบังคับให้เราต้องเปลี่ยนอิริยาบถไปเสีย

ยกของหนักเกินกำลัง หรือยกของหนักบ่อยๆ ทำให้ลำไส้บวมได้ง่าย หลังจากยกของหนักแล้วควรหากระเป๋าน้ำร้อน หรือแผ่นความร้อน อังที่ท้อง เพื่อให้ ‘ลำไส้’ หดตัวกลับเหมือนเดิม

ก้มหน้านานเพราะจิ้มมือถือ จ้องจอคอมพิวเตอร์ นานเกิน ๒ ชั่วโมง เราควรวางเวลาเดินออกกำลังกายทุกเช้าวันละ ๑ ชั่วโมง แม้แต่พระพุทธเจ้ายังทรงบอกว่า “การเดินจงกรมทำให้โรคภัยไข้เจ็บน้อย อาหารที่กินก็ย่อยได้ง่าย”

๒. เดือน ๘, ๙ และ ๑๐ ทั้ง ๓ เดือนนี้ ว่าด้วย

วาโยธาดุ(ฤดูฝน) ชื่อ กุจฉิสยาวาตาทิการ เป็นลมนอกลำไส้ ลมในกล้ามเนื้อ

เดือน ๘-เดือน ๙ เป็นฤดูฝน ทำให้เกิดความชื้นมาก ส่งผลให้ ‘ม้าม’ อ่อนแอ มีผลทำให้ กล้ามเนื้ออ่อนแรง เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวมาก

มีอาการ ให้ผอมเหลือง ให้เมื่อยขบทุกข้อทุก ลำตัวทั่วสรรพางค์กาย ให้แตกขึ้นแตกลง ให้ลั่นโครกๆ ให้หาวเรอ วิงเวียนหน้าตา หูหนัก มักให้ร้อนในอก-ในใจ ให้ระทระทวย ให้หายใจสั้น ให้เหม็นปาก และหวานปาก มักให้โลหิตออกทางจมูก ทางปาก กินอาหารไม่ร่ำรส

๓. เดือน ๑๑, ๑๒ และ ๑ (ย่างเข้าฤดูหนาว)

ทั้ง ๓ เดือนนี้ อาหารที่กินมักผิดสำแดงเข้าช่วง กำลังเปลี่ยนฤดู ทำให้ร่างกายปรับตัวไม่ทัน ก็จะป่วยง่าย

อายุโสธาทิการ (ศอเสมหะ อุระเสมหะ คุณเสมหะ) คือ

๑) ดีพิการ มักให้ซึ่งโกรธ สะดุ้งตกใจ หวาดกลัว เพราะใน ‘ฤดูฝน’ มีความชื้นมาก ทำให้ ‘ม้ามอ่อนแอ’ จึงเกิดลมทั้งในลำไส้และนอกลำไส้ ทำให้ลมดันขึ้นมาก ทำให้การหายใจสั้นลง เมื่อมีการกระทบภายนอก ทำให้เครียดง่าย หงุดหงิดง่าย ถ้าเราฝึกเป่าลมหายใจยาวๆ แม้จะมีเรื่องกระทบภายนอกมาก ก็จะทำให้เราไม่โกรธง่ายได้ด้วย เมื่อเราฝึกเป่าลมยาวๆ จึงทำให้การสะดุ้งหวาดกลัวลดลงได้ เพราะการเป่าลมหายใจยาวๆ ทำให้เกิดสารแห่งความสุขเพิ่มขึ้น ทำให้มีสติพิจารณาสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น ก่อนที่จะมีอารมณ์ไม่ดี

๒) เสมหะพิการ ให้กินอาหารไม่ร่ำรส

สาเหตุเกิดจาก เสมหะพอกหนาในระบบทางเดินอาหารเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

จากฤดูร้อน-ฤดูฝน ส่งผลให้เม็ดเลือดแดง ร่างกายปรับตัวไม่ทัน เราควรกิน ‘อาหารตามฤดูกาล’ ผักพืชผลไม้ที่ขึ้นตามฤดูนั้น จะเป็นตัวปรับธาตุต่างๆ ในร่างกายได้ ทำให้ลดเสมหะได้ด้วย ในตำราแพทย์แผนไทยน้ำกระสายยา แก้กินอาหารไม่ร่ำรส ใช้ โภศหวัชว์ เสมอด้วย กระเทียม หรือใช้ ชะเอมเทศ นำมาปรุงอาหาร ช่วยลดและขับเสมหะเหนียวๆ ได้

๓ ต่อฉบับหน้า

“รูป” อุปมาตั้งระลอกคลื่นที่เกิดในแม่น้ำคงคา
 “เวทนา” อุปมาตั้งฟองน้ำ ในเวลาฝนตกหนัก
 “สัญญา” อุปมาตั้งพยับแดดในเดือนสุดท้ายแห่งฤดูร้อน
 “สังขาร” อุปมาตั้งหยวกกล้วยที่หาแก่นมิได้
 “วิญญาณ” อุปมาตั้งมายากลของนักเล่นกล
 (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๒๔๒)

ใครงดเว้นอาหารเนื้อสัตว์ได้แล้ว ศิลข้อหนึ่งก็จะบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น
ความโหดร้ายหรือดิเอ็นเอของความหยาบต่ำค่อยลดลงไป
เหมือนมีหลักประกันเมื่อเกิดมาใหม่จะได้มีร่างกายครบสมบูรณ์
ไม่พิการ สุขภาพแข็งแรง เจ็บไข้ได้ป่วยน้อย
เพราะศิลปข้อ ๑ อั้นรักษาไว้ดีแล้ว

งดเว้นเนื้อสัตว์ ดีต่อใจและสุขภาพ

พืชผักมีความสำคัญต่อชีวิต ประเสริฐจึงเลือกทำ
กิจกรรม ปลูกพืชปลูกผักมาอย่างต่อเนื่อง เป็นการ
เรียนรู้วิชาเกษตรกรรมในภาคปฏิบัติจริง ลองผิดลองถูก
หลายปี จนรู้และคำนวณอายุผักหลายชนิดได้ เช่น
ถั่วฝักยาว ๓๐ วันเก็บผักได้ ผักกาดใช้เวลา ๒๐ วัน
ก็เก็บขายได้ หรือปลูกผักหลายชนิดในแปลงเดียวกัน
เพื่อประหยัดเนื้อที่แต่ให้ผลผลิตดีก็ต้องวิธีการ เช่น
หาปักไม้เนื้อแข็งทำเป็นขอบแปลง แต่ละแปลงกว้าง
๑ เมตรยาว ๖ เมตรเพื่อจะได้คำนวณเมล็ดผักและ
ปริมาณของปุ๋ยคอก

เมื่อทำแปลงปรับดินเสร็จแล้ว ก็หยอดเมล็ด
ถั่วฝักยาวเป็นคู่ ช่วงแถวห่างกัน ๔๐ ซม.แล้วหว่าน
เมล็ดผักกาด ๒ ซ้อนแถวทับลงไป จึงเอาปุ๋ยคอก
(ซึ่งหมีจะไม่มีเมล็ดหญ้าเจือปน แต่ขี้วัวมีเมล็ดหญ้า)
๒ ครู่ถึงหว่านกลบทับหน้าดินไว้ รดน้ำทุกวัน แล้ว
หว่านเมล็ดมะเขือเทศในแปลงเล็ก ผ่านไป ๑๕-๒๐
วันผักกาดก็โตใบยาวได้ขนาดเก็บขายเป็นผักสดได้
แต่จะให้เหลือต้นผักกาดไว้เป็นจุด ๆ แต่ละต้นห่าง

กันสัก ๓๐ ซม.แล้วหาแขนงไม้มาทำค้ำให้เครือถั่ว
พันขึ้น แล้วถอนต้นมะเขือเทศมาซาลงไปในช่องว่าง
แปลงถั่ว ราว ๆ ๓๐ กว่าวันผักกาดก็จะเป็นต้นใหญ่
ตัดออกจากแปลงได้ เมื่อถึง ๓๐ วันในแปลงนั้นก็
จะได้เก็บถั่วฝักยาวและมะเขือเทศพร้อม ๆ กัน (แต่
ต้องเสริมปุ๋ยซีไคบ่อย ๆ) ผักกาด มะเขือเทศและ
ถั่วฝักยาวจึงปลูกรวมกันในแปลงเดียวกันได้ หรือใน
แปลงผักแบน (กุยช่าย) ก็หยอดเมล็ดผักเลี้ยงลงไป
เป็นจุด ๆ ห่าง ๆ ในแปลงนั้นก็จะมีผัก ๒ ชนิดให้เก็บ
ทำส้มผักได้ตลอดปี

หน้าหนาวลมพัดใบไม้ปลิวมาตกบนแปลงผัก
กระจายทั่วสวน ประเสริฐคิดวิธีเก็บใบไม้โดยไม่ต้อง
ก้มลงเก็บโดยใช้ท่อพีวีซีขนาดเล็กเท่านั้นมียาวหนึ่ง
เมตร ปลายท่อใช้เข็มเล่มใหญ่ยาวสามนิ้วทำทงเล่ม
ติดไว้รอบๆ แล้วเอาเทปพันสายไฟมาพันรอบให้แน่น
ให้เข็มยื่นเลยท่อออกไปนิ้วครึ่งเท่านั้นก็ได้ทอก
เสียบใบไม้ออกจากแปลงผักเอาไปกลบโคนต้นกล้วย
ได้อย่างง่ายดาย

นอกจากนี้ยังมีวิธีแยกเศษอาหารออกจากถุงพลาสติกที่รัดด้วยเส้นยางโดยไม่ต้องแกะปากถุง ด้วยวิธีนำเหล็กเส้นขนาดเท่ากับแท่งดินสอ ยาวหนึ่งเมตร หักปลายลัคนิ้วครึ่งงอเป็นรูปตัวแอล ลับปลายแหลมเพื่อใช้เกาะหิ้วถุงอาหารที่มีเส้นยางรัดลงไปในครูถั่ง แล้วใช้เสียมเล็กๆ ตรีงถุงไว้แล้วใช้เหล็กดึงถุงพลาสติกที่ฉีกขาดขึ้นมาจำกัด ส่วนเศษอาหารก็เอาไปทำปุ๋ยหมัก วิธีนี้ช่วยประหยัดเวลาได้มาก

การปลูกผักแบบหมุนเวียนทำให้ในสวนมีทั้งแปลงผักที่เพิ่งหวานใหม่ แปลงผักต้นขนาดกลาง และแปลงผักโตได้ที่พร้อมเก็บขาย

หญิงวัยกลางคนสองคนขี่มอเตอร์ไซค์มาจอดที่ริมรั้วขอซื้อผักบุ้ง คนหนึ่งซื้อพิน อีกคนหนึ่งไม่คุ่น แต่เคยเห็นหน้าและรู้ว่าทั้งสองอยู่บ้านคุ่มไต้ เป็นกลุ่มกินเจ (ไม่กินกระเทียมและหอม) พินเป็นเพื่อนบ้านที่คบคุ้นกัน ประเสริฐเชิญเข้ามาในสวนแล้วเก็บผักบุ้ง ถั่วฝักยาวให้ทั้งสองคน บอกว่าหากผมเก็บไปขายที่บ้านจะคิดเงิน แต่มาถึงสวนผมแบ่งปันให้ไปกินไม่คิดเงิน ทั้งสองคนยกมือไหว้ขอบคุณ

ประเสริฐเคยถามกลุ่มเพื่อนบ้านที่กินเจถึงวัตรปฏิบัติ เขาเล่าว่าพวกเขานับถือเจ้าแม่องค์ธรรม สวดมนต์ภาษาจีน แต่ก็นับถือพระพุทธรูปเจ้าเช่นกัน ปฏิบัติในกรอบของศีลห้า ไม่มีศีลแปดศีลสิบเหมือนกับคำสอนของพระในหมู่บ้านเรา

ประเสริฐนึกถึงคำสอนของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ว่า “ข้าว..ไม่ใช่สินค้า ข้าว คือ อาหารที่ต้องแบ่งปันกันกิน” หากคนไทยส่วนใหญ่มีความสำนึกดี แบ่งแจกอาหารช่วยเหลือผู้คนที่กำลังขาดแคลน สังคมบ้านเมืองก็จะอยู่อย่างสงบสุขแผ่กว้างมากขึ้น ๆ สมกับคำว่าเป็นเมืองพุทธอย่างแท้จริง

ทั้งอำเภอมีหลายหมื่นคน แต่มีกลุ่มคนหันมากินเจและกินมังสวิรัตินั้นแล้วมีไม่ถึงร้อยคน ประเสริฐบอกตนเองว่าช่างเป็นบุญกุศลแท้หนอที่มากินอาหารมังสวิรัตินั้น กลุ่มคนกินเนื้อก็สนใจแต่อาหารเนื้อสัตว์ที่วางอยู่ตรงหน้า แล้วกินอย่างเอร็ดอร่อยเหมือนคนสายตาสั้นมองเห็นแค่นั้น แต่กลุ่มคนกินเจหรือมังสวิรัตินั้นก็เหมือนกับคนสายตาวามองเห็นไกล

เห็นสัตว์โลกน้อยใหญ่ว่าต่างเกิดมาใช้วิบากกรรม

ที่จริงมันมีเลือดเนื้อกระดูกไม่ต่างจากคน มีสัญชาตญาณต้องการอาหาร ต้องการพัก ผสมพันธุ์ มันรับรู้เจ็บปวดทุกข์ทรมานเมื่อถูกคมเขี้ยวหรือคมมีดที่แทงเชือดบนร่าง รับรู้เรื่องความรักในหมู่ฝูงและหวาดกลัวความตาย ไม่แตกต่างไปจากความรู้สึกของคน หลายคนมองข้ามภพข้ามชาติไปไกลอีกว่า คนมีบาปเมื่อตายไปแล้วกรรมจัดสรรให้มาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน วนเวียนในวัฏสงสารรับทุกข์ทรมานเป็นร้อยชาติพันชาติ

ไครงดเว้นอาหารเนื้อสัตว์ได้แล้ว เสมือนเราฟอกซักล้างดวงจิตให้สะอาดมากขึ้น ๆ อย่างน้อย ๆ ศีลข้อหนึ่งก็จะบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ความโหดร้ายหรือดิเอนเออของความหยาบต่ำค่อยลดลงไป เหมือนมีหลักประกันเมื่อเกิดมาใหม่จะได้มีร่างกายครบสมบูรณ์ ไม่พิการ สุขภาพแข็งแรง เจ็บไข้ได้ป่วยน้อย เพราะศีลข้อ ๑ อันรักษาไว้ดีแล้ว ๓

ขออนบ้น้อมกตัญญูเทิดพระคุณ

๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ยินดีด้วย

ความเป็นสัตว์ไม่ได้อยู่ที่แท่งก้อนดินตุ๊กตัก

สัตว์ที่หมายคือ วิทยญาณที่ยังเป็นสัตว์

มีอารมณ์ต่ำ สัตว์แบบโลกนั้นหยาบ

ในทางธรรมหมายเอา

จิต เจตสิก รูป นิพพาน

ถ้าจับเรียนรู้สัตว์นี้ไม่ได้

ก็ฆ่าสัตว์ไม่ได้

ถ้าไม่รู้สัตว์ จะฆ่าสัตว์ได้อย่างไร

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพุทธะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

บนพื้นฐานความเป็นธรรม ตามมาตรฐานสากล อย่างมั่นคง

ผลการดำเนินงานปีงบประมาณ ๒๕๕๙

แผนการดำเนินงานปีงบประมาณ ๒๕๖๐

วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙

การบังคับคดีในกรณีศาลพิพากษาให้ชำระเงิน

การฟ้องคดีแพ่งนั้น ผู้ที่ฟ้องหรือโจทก์จะมีคำขอมาในท้ายคำฟ้องเพื่อให้บังคับจำเลย หรืออีกฝ่ายชำระหนี้หรือชำระค่าเสียหายที่เป็นตัวเงินพร้อมดอกเบี้ยมาด้วยประการหนึ่ง หรือบางกรณีก็ขอบังคับให้จำเลยหรืออีกฝ่ายหนึ่งส่งคืนหรือส่งมอบทรัพย์สินเฉพาะสิ่งโดยเฉพาะเจาะจง หรือขอให้ขับไล่จำเลยให้ออกไปจากอสังหาริมทรัพย์ ที่อยู่อาศัยหรือทรัพย์สินที่ครอบครองหรือฟ้องบังคับให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างหรือต้นไม้ หรือขนย้ายทรัพย์สินออกไป หรือฟ้องบังคับให้กระทำหรืองดเว้นการกระทำการใดๆ หรือให้แก้ไขเอกสารทางทะเบียน

กรณีที่พิพากษาให้จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาชำระหนี้หรือชำระค่าเสียหายเป็นตัวเงินนั้น ถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษานำเงินมาชำระตามคำพิพากษาก็ไม่ต้องบังคับคดี ถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ยอมชำระหนี้เมื่อพ้นระยะเวลาในคำบังคับคดีแล้ว เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาก็จะไปขอหมายบังคับคดีต่อศาล เพื่อให้ศาลออกหมายบังคับคดี เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจดำเนินการเพื่อบังคับคดีดังนี้

๑. ยึดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา เพื่อนำมาขายทอดตลาดเอาเงินมาชำระให้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา

๒.อายัดสิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ ตามคำพิพากษา และมีอำนาจที่จะเรียกให้บุคคลภายนอกชำระเงินหรือส่งมอบหรือโอนทรัพย์สินของลูกหนี้ให้เจ้าพนักงานบังคับคดี เช่น ลูกหนี้นำเงินไปให้บุคคลภายนอกกู้ แต่

ยังไม่ถึงกำหนดชำระ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะมีหนังสือไปถึงบุคคลที่กู้เงินจากลูกหนี้ว่าต่อไปการส่งดอกเบี้ยอย่างไรให้ลูกหนี้ ให้ส่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีแทน เมื่อหนี้ครบกำหนดชำระเงินต้นคืนให้ลูกหนี้ให้นำเงินต้นมาคืนให้เจ้าพนักงานบังคับคดีแทน เพื่อที่เจ้าพนักงานบังคับคดีจะได้นำไปชำระให้ผู้ชนะคดีหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา หรือลูกหนี้เล่นแชร์และยังไม่ได้ประมูล หรือเป็นสมาชิกสหกรณ์ หรือการถือหุ้นในนิติบุคคลต่างๆ เจ้าพนักงานบังคับคดีมีสิทธิอายัดห้ามเจ้ามือแชร์ไม่ให้ลูกหนี้ประมูล ให้สหกรณ์ส่งเงินปันผลมาให้เจ้าพนักงานบังคับคดี และถ้าลูกหนี้ออกหรือไม่เป็นสมาชิกสหกรณ์ก็ให้ส่งหุ้นในสหกรณ์ของลูกหนี้มาให้เจ้าพนักงานบังคับคดี หรือแม้แต่เงินเดือน หรือเงินใดๆ ก็ตามที่ไม่ถูกห้ามไว้โดยเฉพาะ เจ้าพนักงานบังคับคดีมีสิทธิอายัดทั้งสิ้น หรือกรณีที่ลูกหนี้มีสิทธิได้รับโอนทรัพย์สินใดๆ เช่นตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ที่กำลังผ่อนชำระ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะแจ้งไปว่าเมื่อลูกหนี้ชำระค่าเช่าซื้อครบ ห้ามโอนให้ลูกหนี้ เจ้าพนักงานบังคับจะนำไปขายเอาเงินให้เจ้หนี้หรือผู้ชนะคดี

ในกรณีบางครั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีไม่อาจยึดหรืออายัดสิทธิเรียกร้องได้ เนื่องจากมีเหตุขัดข้องอย่างหนึ่งอย่างใดที่ทำให้ไม่สามารถยึดได้ทันที เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจสั่งห้ามมิให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา โอน ขาย ยักย้าย หรือจำหน่ายซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องนั้นไว้เป็นการชั่วคราวได้เท่าที่จำเป็น และถ้าทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องนั้นเป็นทรัพย์สิน

หรือสิทธิเรียกร้องที่บุคคลภายนอกมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
เจ้าพนักงานบังคับคดีจะแจ้งคำสั่งห้ามดังกล่าวให้บุคคล
ที่มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นทราบด้วย หรือหากทรัพย์สินหรือ
สิทธิเรียกร้องนั้นเป็นทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องที่จะ
ต้องจดทะเบียนหรือได้จดทะเบียนไว้ตามกฎหมาย เช่น
โฉนดที่ดิน ใบหุ้น ทะเบียนรถยนต์ เป็นต้น เจ้าพนักงาน
บังคับคดีจะแจ้งคำสั่งห้ามดังกล่าวให้นายทะเบียนหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่จดทะเบียนตาม
กฎหมายว่าด้วยการนั้นทราบ ถ้าได้มีการจดทะเบียน
ไว้แล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีจะให้นายทะเบียนหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกคำสั่งของเจ้าพนักงานบังคับ
คดีไว้ในทะเบียน

ถ้าทรัพย์สินนั้นลูกหนี้นำออกให้เช่า เจ้าพนักงานบังคับ
คดีจะแจ้งผู้เช่าให้ส่งค่าเช่าที่เจ้าพนักงานบังคับคดีแทน
ส่งให้ลูกหนี้ เมื่อครบกำหนดสัญญาเช่าก็ต้องส่งมอบ
ทรัพย์สินที่เช่าแก่เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ใช่ส่งคืนลูกหนี้

การอายัดสิทธิเรียกร้องนั้น ถ้าลูกหนี้ตามคำ
พิพากษาได้ก่อให้เกิดสิทธิแก่บุคคลภายนอกเหนือสิทธิ
เรียกร้องที่ได้ถูกอายัด โอน เปลี่ยนแปลงหรือระงับซึ่ง
สิทธิเรียกร้องดังกล่าวในภายหลังที่ได้ทำการอายัดไว้นั้น
หาอาจใช้ยื่นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา หรือเจ้าพนักงาน
บังคับคดีได้ไม่ เช่น ลูกหนี้ตามคำพิพากษามีสิทธิจะได้รับ
ชำระหนี้เงินกู้ เจ้าพนักงานบังคับคดีได้ไปอายัดไว้แล้ว
โดยมีหนังสือแจ้งเจ้าหนี้ของลูกหนี้แล้วว่าเมื่อหนี้ครบ
กำหนดให้นำเงินมาชำระให้เจ้าพนักงานบังคับคดีอย่า
เอาไปชำระให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา เมื่อลูกหนี้ทราบ
ลูกหนี้และเจ้าหนี้ของลูกหนี้ได้ไปตกลงให้ลูกหนี้ไปซื้อ
สินค้าจากเจ้าหนี้จำนวนมากราคาเท่ากับหนี้เงินกู้แล้ว
ขอหักหนี้กัน โฉนดลูกหนี้ไม่ต้องชำระราคาสินค้า และ
เจ้าหนี้ไม่ต้องชำระเงินกู้ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีนั้น ไม่
อาจทำได้ กรณีวงแชร์ ลูกหนี้จะขายสิทธิการประมูล
แชร์ก็ไม่อาจทำได้เมื่อมีการอายัดแล้ว ถ้าเป็นเงินเดือน
นายจ้างต้องส่งเงินเดือนของลูกหนี้ให้เจ้าพนักงาน
บังคับคดี ลูกหนี้จะไปให้เจ้าหนี้หักชำระหนี้อื่น ๆ ที่ก่อ
ขึ้นภายหลังไม่ได้ ส่วนที่ดิน ที่อยู่อาศัย ลูกหนี้จะไปจด
ทางภารจำยอม จะจดทะเบียนสิทธิเก็บกิน หรือยินยอม
ให้ใครไปอาศัยในอาคารหรือบ้านที่อายัดไว้ไม่ได้ หรือให้
สิทธิเหนือพื้นดิน โดยอนุญาต ให้ใครเดินสายไฟฟ้า ฝัง

ท่อประปา ทำน้ำทิ้ง เพื่อให้ทรัพย์สินที่อายัดไว้นั้นเสื่อมค่า
เสื่อมราคา จนขายได้ราคาต่ำลงนั้นไม่อาจทำได้

ทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจยึดหรือ
อายัดนั้น นอกจากทรัพย์สินของลูกหนี้แล้ว เจ้าพนักงาน
บังคับคดีมีอำนาจยึดและอายัดสินสมรสของคู่สมรสของ
ลูกหนี้ตามคำพิพากษา เฉพาะในกรณีที่ลูกหนี้ตามคำ
พิพากษาและคู่สมรสเป็นหนี้ร่วมเท่านั้น

ในกรณีที่ทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องที่เจ้าหนี้ตาม
คำพิพากษาอ้างว่าเป็นของลูกหนี้ตามคำพิพากษามีชื่อ
บุคคลอื่นเป็นเจ้าของทางทะเบียน หรือปรากฏตาม
หลักฐานอย่างอื่นว่าเป็นของบุคคลอื่น หากเจ้าพนักงาน
บังคับคดีสงสัยว่าทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องนั้นไม่ใช่
ของลูกหนี้ตามคำพิพากษาและไม่ยอมทำการยึดหรือ
อายัด ถ้าเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือผู้ชนะคดียืนยัน
ให้ยึดหรืออายัด เจ้าพนักงานบังคับคดีจะทำการยึด
ทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องนั้น หรือจะสั่งงดการ
ยึดหรือการอายัดก็ได้

กรณีที่สั่งงดการยึดหรือการอายัด เจ้าพนักงาน
บังคับคดีจะสั่งห้ามการโอน ขาย จำหน่าย ทำลาย ทำให้
เสื่อมค่า หรือเปลี่ยนแปลงซึ่งสิทธิในทรัพย์สินหรือสิทธิ
เรียกร้องนั้นไว้ก่อน โดยแจ้งลูกหนี้และผู้มีชื่อ และถ้า
ทรัพย์สินหรือสิทธินั้นมิชื่อทางทะเบียนก็จะแจ้งนาย
ทะเบียนด้วย เพื่อบันทึกไว้ในทะเบียน คำสั่งดังกล่าวมี
ผลทันที แล้วเจ้าพนักงานบังคับคดีจะยื่นคำร้องต่อศาล
เมื่อศาลส่งสำเนาให้ทุกฝ่ายแล้วจะทำการไต่สวนพยาน
ของทุกฝ่ายแล้วจะออกคำสั่งว่าจะยึด อายัด หรือปล่อย
ทรัพย์สินหรือสิทธินั้นไป ระหว่างนี้ผู้มีชื่ออาจวางประกันต่อ
เจ้าพนักงานบังคับคดีให้เท่ากับราคาทรัพย์สินหรือหนี้ตาม
คำพิพากษาเพื่อนำทรัพย์สินดังกล่าวไปทำนิติกรรมก่อน
ได้ ถ้าต่อมาศาลสั่งให้ยึดหรืออายัดถ้าทรัพย์สินหรือสิทธิ
โอนไปแล้ว ไม่อาจบังคับคดีแก่ทรัพย์สินนั้นได้ ก็สามารถ
บังคับเอาแก่หลักประกันได้

เว้นแต่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น เจ้าพนักงาน
บังคับคดีจะยึดหรืออายัดสิทธิเรียกร้องใดที่ราคาสูง
เกินกว่าที่พอจะชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา
ถ้าทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องนั้นอยู่ในสภาพที่แบ่งยึด
หรืออายัดได้โดยไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย ให้ดำเนินการ
แบ่งยึดหรืออายัด. ▣

การเมือง...เพื่อพรรคการเมือง... เพื่อบ้านเมือง

อำนาจ“อธิปไตย”	อันยิ่งใหญ่แห่งปวงชน
ศักดิ์สิทธิ์พลังหลากหลาย	บันดาลผลดลประชา
คุณค่าไทยนิยม	เลอลิศสมจิตอาสา
รังสรรค์สรรพคุณค่า	แต่แผ่นดินแดนเกิดตาย
พระคุณเกินจำจด	จักแทนทดกำหนดหมาย
ยอมพลีชีวีวาย	เพื่อยืนหยัดลัทธิธรรม
เห็นธรรมวิถีพุทธ	แจ้งพิสุทธิ์พิเศษล้ำ
การเมืองมันมุ่งนำ	ประโยชน์ตนฤาประชา
ประกาศต่อปวงชน	อุทิศตนชั้นอาสา
หน้าที่ในสภา	“สำนึกธรรม”น้อมนำใจ
หากสภาฯ“ศูนย์สร้างสรรค์”	หลักประกันแกร่งเงื่อนไข
“รัฐบาล”เป็นกลไก	ในกำกับตามครรลอง
ครั้นสภาคราเปลี่ยนยุค	ยังรบ-รุกลีลาผอง
สองฝ่าย...ไม่ปรองดอง	ชั่วฝ่ายค้าน...ฝ่ายรัฐบาล.

ผงผักปรุงรส

เพื่อสุขภาพ

ฟ้าอภัย

VEGAN FOOD

นน. 53 กรัม

ต้านอนุมูลอิสระสูง

ผลิตจากวัตถุดิบธรรมชาติ 100%

เพิ่มคุณค่าสารอาหาร รสชาติกลมกล่อมยิ่งขึ้น

สนใจติดต่อ:

02-375-8511

081-331-5229

081-234-3630

LINE ID:@theankaew2506

086-612-2550

LINE ID:@laongwunnue

ผ่านการตรวจประเมินสถานที่ผลิต
ตาม GMP กฎหมาย
อย.เลขที่ 50-2-06156-6-0006

เพลง สันติภาพ

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

โลกธรรมอำนาจเด่น เป็นของปองหมาย
แข่งรวยแข่งอาวุธร้าย กลายเป็นบ้า
คนทำตนวน จนเกิดความสับสนซ่อนซ่อนเชิงกล ทวาดผวา
หลงอวิชชา ว่า เป็นความรู้

ต่างแนวคิดโลมหลงจิต ต่างฝัน สันติธรรม
แย่งกัน แยกกรรม ช้ำร้ายทำลายหมู่
เลยกลายเป็น พรางจึงเกิดกลางสันติซ้อน ซอนไซ อดสู
ค้นความจริงดู รู้จริง ให้จริง

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

สันติภาพเอ๋ย...

ด้วยโพชนงค์ คงมรรคแปดเป็นทาง ทวนกระแส
ปราชญ์องค์ผู้ทรงพุทธแท้แล จริงยิ่ง
ใครเรียนตรงตาม งามต้น,กลาง,จรดปลาย ไส้ฝีที่ใญ่ลูกสิง
พันมารพาลพิง นี้จริงยิ่งกว่า

โลกเมืองคน ทนทุกข์ยากหลากหลาย รายล้อม
หากเย็น ให้ยอมน้อมรับธรรม นำค่า
ฟังบำเพ็ญเพียรเรียนเล็ก,ละ,ขยัน สร้างสรร,กลางจนเกิดหนา
ศีลนำ กรรมพา พบสันติเอง.

เพลง“สันติภาพ”นี้ แต่งเสร็จ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๒๘ จากเพลง
ที่อาตมาแต่งไว้เดิมคือเพลง“สนธยาลัย” เวอร์ชันแรก ให้ สมาน
กาญจนะผลิน แยกเสียงประสาน บรรเลงออกอากาศทางโทรทัศน์
ช่องแรกของประเทศไทยตั้งแต่ยังเป็นชาวดำ คือ ช่อง ๕ เท่านั้น ไม่
ได้อัดเสียงลงแผ่นลงเทป ต่อมานำทำนองมาแต่งเพิ่ม ปรับปรุงใหม่
ใส่เนื้อร้องใหม่ เป็นเพลง “สันติภาพ” เสร็จเรียบร้อยเมื่อ ๑๒
กรกฎาคม ๒๕๒๘ อัดเสียงครั้งแรก ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๙ โดยม
สุเทพ วงศ์กำแหง ซึ่งปัจจุบันนี้เป็นศิลปินแห่งชาติ ขับร้อง เสร็จเวลา
๑๒.๓๔ น. เทปออกวางตลาดชุด“ขวัญ” มิถุนายน ๒๕๒๙ มีแผ่น
เสียงลงเพลย์ด้วย ทุกวันนี้ก็ยังหาฟังจากยูทูบ หรือกูเกิล ได้อยู่

เพลง“สันติภาพ”นี้ยังมีเวอร์ชันหนึ่งที่เต็มวงใหญ่พิเศษ ปฏิพล
เหมวรานันท์ แยกเสียงประสาน ทำดนตรีบรรเลงกันเต็มวงใหญ่ ยาว
เป็น ๑๐ นาทีทีเดียว โดยมี วัชรภรณ์ สุขสวัสดิ์ กับสุทธิพันธ์ จันทระ
ขับร้อง หาฟังดูเถิด

เนื้อหาสาระของเพลง“สันติภาพ”นี้ เป็นเพลงโลกุตรระแท้
ชัดเจนใน“ศิลปะคือมงคลอันอุดม(เอตมมังคลมุตตมิง)” เริ่มต้น
เพลงก็ชี้ลงไปที่โลกธรรม(ลาภยศสรรเสริญสุข)ให้เห็นเลย ว่าคือ
ตัวการอำนาจใหญ่ของโลก ที่ทำให้คนหลงใหลมันจนเกิดความร้ายกาจ
กลายเป็นบ้ำระห่ำ เพราะความสับสนวุ่นซ่อนซ่อนเล่ห์หลอกกันของ
ชาวโลก แล้วก็หลงติดยึดโลกธรรมกันอย่างไม่เมงหยุดหย่อนเลย
ดำดิ่งถุณกันหนัก จนฆ่าแกงกัน แข่งสร้างอาวุธให้ร้ายให้แรงยิ่งๆ
มาดลุ่มลุ่มล้างกันอย่างน่าสังเวชใจที่สุด เขายังไม่ตื่นจากเลือด
เดือดจวนที่ห้าหันกันด้วยเขี้ยวด้วยเล็บ เอากันให้ตายกันไปข้างหนึ่ง
ยังไม่เริ่มมีสำนึกสำนึกเมตตาธรรมใดเลยแม้แต่ขั้นเห็นว่ามี สัตว์
โลกทั้งหลายล้วนเกิดมามีทุกข์ทั้งสิ้น ต่างเกิดมาแล้วก็แก่ เจ็บ ตาย
ไปเหมือนกันหมดไม่ละเว้นสัตว์ตัวใดเลยแต่ก็ยังมืดบอด ยังไม่
สามารถมี“ปัญญา”อันเป็นความฉลาดโลกุตรระเข้าใจในความเป็น
“จิตนิยาม”ในความเป็น“สัตว์”ขึ้นมาในโลก

จึงไม่รู้จัก“ค่าแห่งความเป็นชีวะระดับจิตนิยาม” อันกว่าจะเป็น
“พลังงานขั้นนี้”นั้น มันต้องใช้เวลาสะสมยาวนานก็ล้านต่อ
ก็ล้านอสงไขยกัปป์ เขาก็ไม่สามารถรู้หรือทรมันเสียเวลาเพราะมัน
“ไม่รู้”(อวิชา)จึงต้องหลง“วนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสาร มีทุกข์-หลงสุข
ทรมาน”อยู่อย่างสุดแสนโง่เง่า(อวิชา)ปานใด ผู้ยังไม่เกิด“ปัญญา”
ที่เป็นโลกุตรระ จะไม่มีทางเดาได้เลย เพราะเป็น“อจินไตย”จริงๆ
คนเอ๋ย... ยิ่งเป็น“ชาวพุทธ”อยู่แล้ว อย่ามัวเมาหลงโลกธรรม
ประมาทอยู่เลย ยุคนี้เป็นยุคที่“โลกุตรธรรม”เจิดจ้าปรากฏขึ้นแล้ว
“ความจริงยิ่งใหญ่อันประเสริฐ”นี้ในหลวง ร. ๙ ทรงตราลงไปใน
ประเทศไทยยี่สิบแล้ว จะมัวงมมอมอยู่กับ“โลกโสโครก”กันไป
อีกนานเท่าใดหรือ?

❖ “สมณะโพธิรักษ์”
(๓๑ มกราคม ๒๕ ๖๑)

ดาวน์โหลดเพลง “สันติภาพ” ฟรีที่ <http://archive.org/search.php?page>

(ค้น เพลงสังฆกรรมชีวิต)